Tidskrift för upplysning

NATIONEN

ÅRGÅNG 1940

Tidskrift för upplysning

NATIONEN

UR INNEHÅLLET:

	sid.
Nordisk mission	**1**
Finlands sak – Israels sak!?	**5**
Den eviga judefrågan	**7**
Vaktombytet i Pressbyrån	**8**
"Internationalerna" bort!	**9**
Norden på vakt!	**12**
Jahve-epokens slut	**18**
Från Ghetton till Riddarhuset	**21**
Indiens namnlösa elände	**24**
"Konung Salomo"	**26**

UTKOMMER MED 6 NUMMER ÅRLIGEN
Abonnemang: helår kr. 4:—, halvår kr. 2:25. *Lösnummer:* 75 öre.
Adress: BOX 1145, STOCKHOLM 16. *Postgiro:* 3643.

N:r 1 (322) **Februari 1940** **Årg. 16**

NATIONEN

N:r 1 (322) Redaktör: ELOF ERIKSSON Febr. 1940

Nordisk mission

Tidens allvar har nått även Norden, vars folk tagits ur sina illusioner om evig fred i sin vrå av världen. En isande känsla smyger sig på oss inför allt det ohyggliga som utspelas runt omkring. Vilket skall slutet bliva på denna syndaflod?

Den nordiska rasen och svenskarna såsom dennas främsta representanter ha i nuet en mission att fylla! - Aldrig låg det så nära till hopplöshet, men heller aldrig så nära till den drömda ljusare framtiden som i dag. Efter natten kommer dagen. Liksom den sjuka människan passerar en kris för hälsans återvinnande, så går vägen för den sjuka mänskligheten till ny hälsa och kraft genom en kris, som lossar sjukdomens band och åter frigör livets krafter.

Rådande tillstånd i världen, tillkommet emot Guds lag, tvingar till avgörande: för eller mot Guds ordning. Av detta val beror folkens öden. De som i blindhet fortsätta sin väg i strid mot Gudslagen äro dömda att gå under, medan de som underordna sig Skapelsens ordning skola fortleva. Allt beror av människorna själva, hur långt de hunnit å gudlöshetens plan, om de ännu äro mäktiga den positiva insats som fordras för att bestå i krisen, återvinna hälsa och livskraft.

Den som fört mänskligheten till dess iråkade krisläge är: *judendomen,* samma kraft som vållade krisläget för två tusen år sedan, vilket Jesus av Nasareth betvang med Andens makt. I intet har denna judendom under årtusendena förändrats. Den reste sig mot Gud för att i förbund med Satan underlägga sig mänskligheten och bygga ett mammonistiskt världsrike; och denna plan fullföljer den alltfort, med Lögnens vapen drivande folken till självförgörelse. Och alltid sker det i »Gudens», »mänskligheten» och »rättfärdighetens» namn! Den store hädaren hädar vidare, och de godtrogna »lammen» fortsätta att låta sig ledas till slaktbänken. Människorna våldföras till kropp och själ; Anden degraderas till slav under Materien.

Sin strävan efter världsherravälde genom de andra folkens förslavande samt rövande av deras ägodelar bedriver juda enligt programmet i Talmud och Toran (Mose 5 böcker). I stort sker det i *»internationalismens»* tecken, ehuru i särskilda situationer, där det rör sig om tillfälliga syften, också »nationalismen» får tjäna som täckmantel för dess imperialism. Så har judendomen i Nordens länder nu plötsligt sadlat om från »internationalism» till »nationalism». Samma judendom, som i går över hela linjen predikade »Internationalens» läror såsom de allena, saliggörande, skälver nu av »nationalistiskt» patos. Och svenskarna besitta en enastående färdighet, när det gäller att följa husbonden i hans »ideologiska» krumsprång.

Denna plötsliga »ideologiska» omsvängning i Sverige, har sin grund däri, att Juda efter krigslågans tändande i Finland och Moskvas trohetsbrott här för ögonblicket funnit sig bäst betjänad av en »nationalism». Det behöver en uppjagad »nationalistisk» stämning för att kunna förverkliga sina närmaste planer på vårt land. Med alla medel sättas svenskarnas känslor i svallning och framskapas en psykos, som skall göra dem tillgängliga för rena känsloargument. Finlandskriget populariseras såsom »kristenhetens» och »civilisationens» korståg mot »barbariet»; man vädjar till folkets instinkter för att få det att känna en solidaritet, som gör det villigt att offra liv och ägodelar, ja att »modigt» gå i kriget för den »gemensamma nordiska saken». Ty Juda vet, att i samma stund Sverige vunnits för Finlandskriget är det med i stormaktskriget - mot Tyskland.

Judendomen gav stöten till *»nationell väckelse» i* Sverige. Frågan är nu *vem* som i fortsättningen skall leda denna väckelse, *hur* den skall gestaltas och *vart* den skall föra. Såsom den som tagit: initiativet är Juda i detta nu också väckelsens behärskare; men greppet måste vridas ur dess hand! Vad som var ämnat som vapen ät den judiska imperialismen måste bliva ett medel i det svenska folkuppvaknandets tjänst, ett medel till vårt folks befrielse ur främmande ok, till återställande av svensk folksuveränitet och skapande av andlig förnyelse. Slutkampen om Sverige blir hård. Fienden har ett oerhört försprång

genom sin enorma ekonomiska makt och sin skicklighet i konsten att spela på alla strängar, ägnade att påverka de svenskes känslor och få dem att handla i blind tro.

Svenskhetens banerförare i nationens ödeskamp äro en ringa skara med obetydliga materiella resurser. Skulle utgången bero av dylika, vore segern redan fiendens. Men här är det icke Guldet utan *Anden* som skall fälla utslaget. Äro vi i stånd att för vår fosterländska sak levandegöra de väldiga kraftresurser, som dölja sig i den svenska folksjälens djup. - är segern tryggad. Juda ville förekomma, satte med hjälp av sin stora propagandaapparat för egen räkning »väckelsen» i gång. Men denna var aldrig ämnad att gå till djupet utan endast att röra upp ett känslogrums till ytan, som möjliggjorde ett fiske och fullföljande av dess skumma planer. Mot detta nya judiska falskspel gäller det att vara på vakt. Ett svenskt motvärn måste resas mot försöket att på nytt avleda den naturliga folkreaktionen i Sverige!

Mobiliseringen av våra andliga kraftresurser för nationens framtid kan blott ske i det *kristna* tecknet, liksom segern endast kan vinnas i Sanningens. Vår stora frihetskamp måste, för att lyckas, vara genomträngd av *Kristi Ande, Sanningens och Ljusets Ande,* som hämtar sin kraft hos *Gud Skaparen* själv, vilken allena kan betvinga mörkret i världen och rädda människorna från undergång i Lögnens kaos. Den historiska utvecklingen har visat, att det icke räcker med att teoretiskt erkänna Sanningsbudet; budet måste följas i den levande verkligheten. Så länge Lögnens skuggor lägra sig över jorden, äro folken ur stånd att skåda de rätta vågarna, sådana de komma till uttryck i Skapelsen.

Världens trångmål bero ytterst på, att människorna övergivit den *Sanne Guden* och *Hans religion* samt givit sig den judiska ateismen i våld. Den i »kristen» dräkt utstyrda ateism, som vi i dag återfinna i de namnkristna kyrkornas irrläror, är icke mindre fördömlig än den ohöljda ateism vi mött i Sovjet-Ryssland, vars folk av judendomen förletts till en satanisk kamp mot Gud. Vad världen nu framför allt behöver är: *en religiös renässans till själarnas återupprättande ur* mammonismen. Kyrkodogmatiken, de Olika namn- och skenreligionssamfunden blott bidrogo att föra människorna bort från Gud och ut på ateismens irrmarker. Vart detta lett se vi i den värld, som omger oss, där alla kyrkor stå maktlösa.

Den *religiösa renässansen* skall skingra *Judas lögnerna och* återställa *God vilja i* världen, återge människorna *Gudsmedvetandet* och en *sann religion i* överensstämmelse med förnuft och samvete. Härskande falska »världsåskådningar» måste överges och folken återgå till den *sanna världsåskådningen,* som vilar på *Guds i Skapelsen uppenbarade ordning och eviga lag.* Denna den *enda verkliga världsåskådningen hyllar Gudslagen, såsom sin grundlag.* Som fundament godkänner den varken nation, ras eller maktfilosofi utan allenast *Gudsordningen, inom, vars ram alla naturliga, livsdugliga raser, folk och människor äga samma rätt till existens, fri utveckling och utförande av sin mission enligt Skaparens vilja.*

Svenskarna, nordiska rasens främsta representanter, äga sin givna plats i nationernas ödeskamp. De ha en historisk mission, vars utförande förutsätter levandegörande av hela deras inneboende kraft. *Väckelsen,* som skall möjliggöra denna mission, har till mål: *att trygga vårt folks existens såsom fri och oberoende nation, att avveckla det judiska främlingsväldet, att åstadkomma en svensk förnyelse samt att giva impulsen till en kristligt religiös renässans.*

Må Sveriges folk i sin ödesstund känna sin mission!

Finlands sak - Israels sak!?

Judendomens öppna ställningstagande för Finland i striden mot Sovjet-Ryssland frapperar så mycket mera som samma Sovjet-Ryssland, »världsrevolutionens hemland», i går var dess mest omhuldade skötebarn bland stater. Den judiska ståndpunkten understrykes genom ett upprop: av överrabbinen dr Simon F e d e r b u s c h i *Hufvudstadsbladet* (3. 1. 40). Under rubriken »Till mina tappra trosfränder i den ärorika finska armén», konstaterar han, att judarna »glatt» ilat, till fanorna »för att fullgöra sin fosterländska plikt i den finska armén» »samt » för att försvara en rättvis och helig sak: det finska folkets självständighet». Dr Federbusch skriver:

»Eder kamp uppbäres av våra profeters ideal, att stridsfrågor folken emellan icke skola regleras genom övermaktens brutala våld, utan genom lag och rättfärdighet. Denna nitälskan för rättfärdighet har genom Guds ord utlovats en slutgiltig seger: 'Och rättvisans frukt skall vara evig ro och trygghet. Och mitt folk skall ho på fridens mark i trygga boningar och i lugna hyddor'. (Jesaia 32: 17-18)».

»Judiska soldater! Jag känner eder orubbliga fosterlandskärlek. Jag känner eder djupa avsky för varje slag av förtryck och förföljelse: Ni komma att fylla, eder plikt fullt och helt. Kampen gäller ert fosterlands frihet, men icke mindre er egen frihet. I det fria Finland blevo också ni fria medborgare med fulla rättigheter. Det är Jeremias' gudomliga budskap till Israel som genom årtusenden också kommit till oss: 'och söken den stadens bästa, dit jag har fört eder, och bedjen för den, så går det ock eder väl'. (Jeremia 29:7)».

Överrabbin Federbuschs upprop har uppenbart haft ett tvåfaldigt syfte: dels att inför den finska befolkningen framhäva judendomens förmenta solidaritet med Finlands folk, dels att inför de egna trosfränderna understryka, att Juda i det pågående finsk-ryska kriget står på Finlands sida. Det åberopade bibelordet, att stridsfrågor folken emellan skola regleras genom lag och rättfärdighet, passar i verkligheten icke alls in på judefolket och har aldrig följts. Här är det T a l m u d och T o r a n (Mose 5 böcker), som helt varit bestämmande för det judiska handlandet. Vi läsa där bl.a. följande befallningar från Jahve till hans »utvalda folk»:

»Du skall förtära alla folk, som Jahve skall giva i din hand. Du skall icke hava skonsamhet med dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig en snara. (V Mos. 7, 24) ... Du skall nedriva deras altaren och krossa deras stoder samt bränna deras boläten (V Mos. 7, 5) ... Oroas icke för dem, ty Jahve är med dig, den store och förskräcklige Guden. Han skall utrota dessa människor inför dig, en i sänder. (V Mos. 7, 21-22)».

Dessa punkter i det i »Böckernas bok» presenterade judiskt-messianska aktionsprogrammet skilja sig till bokstav och anda högst väsentligt från de idealistiska tongångar, som överrabbin Federbusch i dag liter höra i sin proklamation till de »tappra trosfränderna», vilken proklamation ju icke minst är adresserad till finska gojim. Man betänkte särskilt Mose anbefallda, beprövade taktik: *att slå sina fiender* (de icke-judiska folken) *»en i sänder»*. Först slår Juda fienden n:r 1 med fienderna n:ro 2, 3 och 4 för att sedan slå fienden n:o 2 med fienderna n:o 3, 4 och 5 etc.

Betecknande är vidare överrabbinens erinran, att kampen i Finland för judarna gäller »fosterlandets frihet», deras ställting såsom »fria medborgare med fulla rättigheter», varmed ju avses, att judendomen i Finland ser *sitt* herradöme. När finnarna efter skilsmässan med Ryssland under införande av frimureriskt statsskick den s.k. »demokratien» beredde judarna fulla medborgerliga rättigheter, accepterade och underkastade de sig i själva verket den judiska Jahve-överheten. Judarna betrakta nu också Finland som sin yttersta utpost i Norden vid försvaret av sina »heliga» rättigheter i världen gentemot »antidemokratierna», d.v.s. de stater som djärvts reagera mot judeväldet, främst Tyskland. Framtiden får utvisa i vad mån Juda bedömt situationen rätt vad Finland beträffar.

Det finska exemplet

Faedrelandet, Köpenhamn, berör det av västmakterna förespeglade understödet åt Finland i kriget mot Ryssland och framhåller det tragiska i att folken icke vilja taga lärdom av historien. Genom uttalanden av franska statsmän hade man ingivit finnarna den förhoppningen, att England och Frankrike, som här piskat upp världsopinionen till rent hysteri, skulle komma till aktiv hjälp, ja, t. o. m. avbryta de diplomatiska förbindelserna med Moskva.

Man måste hoppas - säger den citerade tidningen vidare - att det finska exemplet skall öppna ögonen på de kretsar, som hittills icke förstått, att intet folk kan existera tack vare ett annat, utan endast genom sin egen kraft, och att en liten stat i tankar, ord och gärningar bör upprätthålla en sträng neutralitet åt alla håll och i ingen form, vare sig diplomatiskt eller militärt, inlåta sig på utrikespolitiska äventyr.

Icke minst i Sverige har man i dag anledning att begrunda dessa ord.

»Fosterländsk» storfinans

Enligt meddelande i pressen har Storfinansen börjat kapitalflykt av betydande mått från Sverige till - U. S. A., som för ögonblicket anses vara ett säkrare placeringsland. Det uppges röra sig om hundratals miljoner svenska kronor, som Finansherrarna redan överfört, naturligtvis utan minsta hinder från svenska statens sida.

Medan man låter de svenske offra sina patriotiska medaljer och slantar till kriget och sänder den svenska ungdomen att förblöda å Finlands jord för sin »heliga» sak, skickar man sina här sammanjobbade miljoner till säkrare bankfack i - U. S. A. Den dag marken skulle börja bränna under fötterna, följer man själv i flyg efter.

Den eviga judefrågan

Judefrågan räknar icke sin tillkomst från i dag liksom icke heller från tiden för Kristi död, såsom många tro, framhåller schweizaren H. De Fries De Heckelingen i den italienska tidskriften *Difesa Della, Razza.* Den började, när patriarken Jakob med barn och anförvanter invandrade till Egypten, där de blevo ett mäktigare och större folk än egyptierna själva.

Egyptierna hatade och »undertryckte Israels folk, som de snarast möjligt åter ville avlägsna ur sitt land», heter det i Gamla testamentet. Detsamma återupprepar sig ständigt varhelst judar infinna sig. Överallt där pengar äro att förtjäna möter man dem. Cicero talar om deras stora inflytande bland folkmassorna. och Strabo framhåller, att det knappast. gavs en ort i världen, där de icke levde. Vid varje tid, i forntiden, i medeltiden, liksom i dag upprepas ständigt samma historia. Den försiggår alltid i fem olika skeden.

1. *Bosättning.* Judarna infinna sig, för det mesta fattiga. De ingiva de infödda den tron, att de med sitt arbete skola göra landet rikare.
2. *Försvar.* Judarnas ställning befästes, de bli rika.
3. *Höjdpunkt.* Judarna särskilja sig från den övriga befolkningen genom sin rikedom, sin kredit och ofta genom sina kunskaper. I vissa folklager uppstår en känsla av obehag, konkurrens och hat mot dem.
4. *Motstånd.*Det uppstår en resning mot judarna, en kamp som avbrytes av perioder av lugn.
5. *Öppet fiendskap.* Det förbittrade folket reser sig mot judarna eller myndigheterna fördriva dem. De utvandra till ett annat land, där samma procedur börjar.

I århundraden ha judarna överallt fördrivits, även ur sådana länder som i dag förmena, att judarnas emancipation, proklamerad av franska revolutionen, varit en välgärning för dem och alla andra folk. Också Frankrike och England ha vid olika tillfällen fördrivit dem, liksom Schweiz' städer och kantoner utvisat dem. I några länder har man åter börjat utvisa dem, och sista ordet i saken har ännu icke sagts. Andra länder komma att följa efter. Men det räcker icke med judarnas utvisning för åstadkommande av en lösning av judefrågan. Det gives naturlagar, som icke kunna ändras. 3,000 år ha visat, att juden icke låter sig assimilera. Att utvisa honom är endast att börja från början igen. Holland, Frankrike, Schweiz, Förenta Staterna m.fl. stater, som nu taga emot judarna, skola få erfara de skadliga följderna av invandringen: judarna komma också där att såsom icke-önskvärda invånare en dag fördrivas.

Skall man fortsätta gångna århundradens fel? spörjer De Heckelingen. Skall man låta de förbittrade folken igångsätta pogromer. Nej, man måste akta människan! Det rör sig här icke om att älska eller hata judarna, icke om sympati eller antipati, utan om en fråga av ras, etnologi, om ett folk. Man måste ge judarna ett fosterland, vare sig de vilja det eller icke. Invändningen, att intet område står till förfogande, saknar varje grund. Tre områden böra härvid ifrågakomma att erbjudas judarna, om de intresserade regeringarna kunna ena sig, nämligen: 1) En del av Abessinien och Keneya; 2) Nord-Rhodesia; 3) Engelska, franska och holländska Guyana.

Italienska regeringen har gjort ett klart förslag, vilket skulle inneburit ett första steg till frågans lösning. Men de stora demokratierna, som utge sig som judarnas beskyddare, ville icke vara med därpå. Äro de då - frågar författaren i sådan grad behärskade av judendomen, att de tvingas tillbakavisa varje förslag, som skulle kunna leda till en definitiv lösning? Om på båda sidor god vilja förefunnes skulle judefrågan redan helt vara löst. Märkligt nog ha i senare tid artiklar förekommit i judiska tidskrifter, vilka givit uttryck åt samma mening och varnat för de olyckliga följderna av den nuvarande förhalningstaktiken. Men de judiska ledarna tyckas icke vilja upprättandet av ett judiskt fosterland. Därför äro judarna de som bära ansvaret för följderna av det nuvarande tillståndet.

Vaktombytet i Pressbyrån

Att huset Bonnier gått med på en försäljning av A.-B. Svenska Pressbyrån till Svenska Tidningsutgivareföreningen för ett pris av c:a 8 milj. kr, måste tydas som ett tecken på att Juda icke längre känner sig alldeles säkert i detta land. Det illustra judehuset har sedan lång tid genom innehavet av Pressbyrån, som distribuerar Sveriges tidningsproduktion, icke blott kunnat tillgodogöra sig fantastiska miljonvinster; det har samtidigt tack vare distributionsinstrumentets disponerande i judendomens intresse kunnat dirigera och kontrollera helt den upplysning, som tillhandahållits svenska folket.

Bonniers överlåtande av tidningsmonopolet till annan innehavare motiverades givetvis främst av en önskan att för alla eventualiteter skydda de miljonvärden, som innehavet av det förträffliga profit- och maktinstrumentet betydde. Ingett vet ju ännu med visshet, hur den pågående stora brottningen mellan judendomen och de nationella staterna i Europa skall utfalla: det kan vara klokast att i god tid säkerställa sina »besparingar» i ett annat, mindre utsatt »fosterland» - i U.S.A. Genom att överlåta husbondeskapet över svenska pressen till Tidningsutgivareföreningen utsättes för övrigt icke den judiska positionen i Sverige för någon ökad fara. Tidningsutgivareföreningen, den svenska dagspressens sammanslutning är underordnad Frimurarorden, såsom vars främsta maktinstrument för folkopinionens behärskande i Sverige den fungerar.

Det tillkännagivna vaktombytet i Svenska Pressbyrån betyder alltså att Salomos frimureriska brödraskap övertagit pressvakten från det judiska Kahalen.

Då frimureriet i icke mindre grad än rabbinerna i synagogan hylla Jehova, Moses och konung Salomo, är det tydligt, att överplaceringen av det politiska och ekonomiska maktinstrumentet i och för sig icke innebär ett försvagande av den judiska maktpositionen i Sverige. I en tid, då den allmänna uppmärksamheten i så hög grad är fästad vid »egendomsfolket», kan det ha sin fördel, att pressens beroende av judar icke alltför starkt markeras.

Internationalerna" bort!

Frågan om kommunistpartiets kriminalisering intager sedan månader, efter krigsutbrottet i Finland, en förgrundsställning i den offentliga diskussionen. Alla äro ense om Moskvapartiets osvenska, landsförrädiska natur, om ock uppfattningarna om metoden för dess oskadliggörande skifta. En del kräva resolut förbud mot kommunistpartiet, medan andra - själva sittande i glashus - förorda ett mera varsamt tillvägagående, såsom ett mera, energiskt bruk av redan förefintliga lagparagrafer samtidigt som ett »moraliskt» diskvalificerande av III:e internationalens svenska adepter.

När Nationen för 15 år sedan reste kravet på förbud mot det internationella kommunistpartiet, såsom utgörande ett judiskt terroristiskt omstörtningsorgan, var det icke möjligt vinna offentligt gehör för detta krav. Samlliga parlamentariska partier jämte press accepterade och stödde, öppet eller hemligt, III:e internationalens sektion såsom utgörande en fullt legal representation i Sveriges riksdag, trots partiet icke gjort hemlighet av sin klart antisvenska. karaktär, skrivit samhällets revolutionära omstörtning på sin fana och oförblomerat beredde sig för programmets genomförande. Och varför detta?

Kommunistiska internationalen, det svenska kommunistpartiets erkända moderparti och översta ledning, var en gren, visserligen den nyaste och yngsta, av samma judendomens *Internationalism,* som våra övriga »idépartier», socialdemokraterna, högern och folkpartiet (=liberalerna) såsom äldre grenar tillhöra. Kommunistiska partiet hyllade officiellt samma judiska »ideal», *marxismen,* och samma store grundare, *juden Karl Marx Mordecai,* som socialdemokraterna. Vad som skilde de bägge marxistpartierna åt var blott de olika uppfattningarna om sättet för »idealens» förverkligande. Beträffande högern, den judiska frimurarinternationalens speciella parti i vårt land, figurerade den visserligen utåt som »antikommunistisk», men omhuldade hemligt och i handling i överensstämmelse med frimureriets »humanitära» doktrin kommunisterna såsom - »broderpartiet», vilket skulle omsätta de salomoniska önskedrömmarna i verklighet. Vad slutligen liberalerna, de s. k. »folkpartisterna», angår, voro dessa i sin egenskap av judendomens centrala instans inom den frimurerisk-»demokratiska» parlamentarismen självskrivna omhuldare av det för den judiska världsrevolutionen och det judiska världshärskardömets upprättande, med radikalismens a11a vapen kämpande internationella kommunistpartiet.

När i dag från alla håll i det jude- och frimurarbehärskade Sverige krav resas på kommunismens oskadliggörande, innebär detta, att kommunismen i Ryssland i dess nuvarande gestalt icke längre räknas såsom hemmahörande hos judendomen. För 15 år sedan var kommunistpartiet den judiskt-frimureriskt inspirerade svenska folkopinionens speciella. skötebarn; i dag är det raka motsatsen. »Stalinkommunismen» har övergivit judendomen och följer sin egen väg, vilket förklarar »världsopinionens» radikala omsvängning i senaste tid från sympati till antipati. Om också icke en »kommunism» utanför judendomen kan betraktas såsom en världsfara på samma sätt som den egentliga, judiskas kommunismen, hör »Stalinkommunismen», en i kommunistiska idéer draperad nyrysk, statisk nationalism lika litet som Judekommunismen hemma i Sverige. Men. detta gäller icke blott kommunismen utan alla främmande och i synnerhet alla judendomens *International* underordnade politiska sammanslutningar. Första förutsättningen för en nationell restauration i vårt land är: att hela den judiska. »internationalismen» liksom all annan lands och folkskadlig internationell rörelse från grunden uppröjes.

Åter och åter, ända tills det förverkligats, måste kravet resas: *Kriminalisering, upplösning och förbud mot samtliga i främmande makters tjänst verkande »internationaler» i Sverige, främst Frimurarorden, II:a och III:e arbetarinternationalerna!*

Antijudaism - kristen moral lära

Den kände ungerske biskopen P r o h á s z k a, som redan före världskriget förfäktade en antijudisk nationell åskådning, understryker i sina författarverk den hotande judefaran. *Magyarság* (21.11.39) citerar följande yttrandet, därur:

»Antijudaismen är en kristlig morallära, en den kristna samhällsordningens reaktion och som sådan en berättigad rörelse … Folken märka till sin förvåning, att de i sitt eget fosterland blivit heloter, tiggare, och att de stå vanmäktiga inför invandrande främlingars tron … Judefrågan är ett problem, som skär in i landets hela nationella liv. Man må blott tänka på den hastigt fortgående förjudningen av medelklassen och. Ungerns avnationalisering … Judefrågan är icke blott en fråga för Ungern utan en brännande världsfråga, som kräver en ärlig och grundlig lösning ... Finnes det en mera omedelbart förnummen verklighet än blodet, själen och ödesgemenskapen? Dessa bilda ju nationen.»

Kryptojudarna i Secret Service

Englands hemliga underrättelseväsen har särskilt efter attentatsförsöket mot Hitler i München tilldragit sig en allt större uppmärksamhet. En intressant inblick på området lämnar juden Albert M. H y a m s o n i sin bok »History of the Jews in England», vilken återger ett hans föredrag inför Judiska sällskapet i London över Cromwells judevänliga verksamhet. Denna sammanhängde - framhåller författaren - med de stora tjänster judarna gjorde Cromwell såsom medlemmar av Secret Service. I kapitlet »Kryptojudarna» (sid. 176) skriver Hyamson bl.a.:

»Den andra orsaken till att Cromwell gynnade judarna låg i den stora hjälp dessa kryptojudar i London och deras agenter på kontinenten lämnade engelska världsregeringen När han ställde dem i Secret Services tjänst, var han säker på deras uppriktiga trohet. I ett brev förklarade han uttryckligen, att 'staten vid valet av män, som den vill ställa i sin tjänst, icke behöver fråga efter deras sinnesförfattning; det är tillräckligt att veta, att de äro villiga att troget tjäna den'.»

På denna Cromwellska tradition grundar sig det judiska folkelementets dominerande ställning i de nutida Intelligente Service och Secret Service. Därifrån härleda sig de brutala medel och gangstermetoder som nämnda institutioner betjäna sig av vid befordrandet av den engelsk-judiska imperialismens intressen och som förlänat dem en herostratisk ryktbarhet världen runt: mord, gift, attentat och sabotageakter av alla slag. Endast med hjälp av en organiserad skrupelfri judisk terror var det i gångna århundraden möjligt för det engelska imperiet att hävda sin position. som dock nu genom krigsförklaringen mot Hitler-Tyskland blivit allvarligt hotad.

»Judarnas heliga krig;»

Det av juden J. Salter E l i a s såsom huvuddelägare dirigerade engelska »arbetarorganet» *Daily Herald* (n:r 7450) sysselsatte sig i samband med juden Hore-Belichas tillbakaträdande från krigsministerposten i regeringen med judarnas ställning till kriget. Mot slutet av betraktelsen, som var avsedd att motverka den antisemitiska stämningen i engelska arbetarkretsar, förklarade Elias språkrör med cynisk öppenhet: »Judarna betrakta detta krig som ett heligt krig».

Med detta ord »judarnas heliga krig» blottar Daily Herald hemligheten med det nuvarande kriget. I samma tidningsnummer upplyses, att i den engelska expeditionsarmén å 200,000 man befinna sig - 243 judar. Det kan tagas för givet, att de 243 judarna på intet vis utsättas för livsfara. Sitt »heliga krig» utför judarna långt borta från krigsåskorna; trots de icke synas i själva riskzonen äro de drivkraften i kampen vid både Västvallen och på haven.

Länge var detta krig Judas mål, och i dag är det dess verk. Demokratiernas politiker och parlament äro dess marionetter, folken dess offer.

Norden på vakt!

Det pågående stormaktskriget, som betecknar slutskedet i kampen mellan judisk världsimperialism och de icke-judiska folkens vilja till nationellt fortbestånd samtidigt som en kamp om livsrum och delaktighet i världens naturrikedomar för de nationellt medvetna folken gentemot de »internationaliserade», av judaism försvagade, hotar att draga liven Norden med sig. Lågan har redan tänts i Finland, och frågan ont de nordiska, folkens invecklande i den stora, uppgörelsen och Nordens förvandling till en krigsskådeplats har trängt i förgrunden.

Stormaktskriget, vars hotfulla skugga trängt allt närmare inpå oss, är alltså i verkligheten icke, såsom krigsförklararen England förkunnat för världen, ett av höga ideella motiv föranlett mänsklighetens »härtåg mot barbariet»; det kan i stället mera omedelbart, karaktäriseras som öriket Englands i förbund med världsjudendomen förklarade krig mot Europas kontinent för bevarande av sin på väldet grundade världsmaktsställning. Världsrikets fogar hade börjat att knaka, och ett krig av det traditionella slaget befanns nödvändigt för hävdande av imperiets vacklande auktoritet samt förintande av alla krafter i nuet, främst Tyskland, vilka sökte undandraga sig den engelsk-judiska överhögheten.

I över två århundraden har har Englands »världshärskande» politik varit grundad å härskarsatsen: »Söndra och Härska». Det spelade ut kontinentens makter mot varandra, ständigt sysselsättande och förödande deras kraft, så att det engelsk-judiska världskapitalet obindrat kunde driva sina affärer jorden runt och allt mer berika sig. Denna imperialistiska politik inleddes med krigen mot Spanien och Nederländerna samt fortsattes under Fredrik den store, som England i fem år finansiellt understödde i kampen mot Österrike och Frankrike, varunder det passade på att beröva det i Europa sysselsatta Frankrike dess kolonier i Indien och Nordamerika; när detta, fullgjorts, lämnade britterna Fredrik den store att allena slutföra sin kamp.

Spelet med Europa-kontinentens makter såsom pjäser på sitt: schackbräde har England fortsatt intill i dag. Den makt, som nu befunnits stå i vägen för judisk-brittisk imperialism, är liksom för 25 år sedan Tyskland, vilket av Hitler återupprättats som stormtakt. Men den beprövade härskarplanen låter sig icke längre lika bekvämt som tidigare realisera. Världskriget med dess erfarenheter ligger för nära i tiden, och världen har under de senaste årtiondena tillägnat sig lärdomar som den förut icke besatt. Europas folk låta sig i dag icke lika lätt som för ett kvarts sekel sedan i »mänsklighetens», »frihetens» och »civilisationens» namn kommendera upp på slagfältet för all förblöda för Englands och Judas sak.

*

Förutom det till engelsk vasallstat degraderade Frankrike lyckades England blott vinna det av brittiska propagandan blundade Polen för aktivt deltagande i sitt proklamerade »korståg» mot Tyskland. Schackdraget med ryska tornet, som skulle bomma för åt öster och tvinga Tyskland till tvåfrontskrig, gick trots de största ansträngningar om intet. Betecknande nog höjde intet av Nordens länder, icke ens Finland, under dessa engelsk-fransk-ryska förhandlingar för en pakt mot Tyskland sin röst mot planen, trots de bort inse, att resultatet av ett eventuellt framgångsrikt tvåfrontskrig mot Tyskland måst bli, att Ryssland som europeisk stormakt skulle resa anspråk på en Östersjö och Atlantposition. Men ack, det underhandlades den gången i »demokratiens» namn!

Englands *krigsplan n:o 1* slog fel. Spekulationen på inringning och tvåfrontskrig mot Tyskland omintetgjordes genom de tysk-ryska avtalen, som i stället för att stänga öppnade vägen för det nationalsocialistiska riket österut, skapande nya, väsentligt ökade utvecklingsmöjligheter för samarbete mellan stormakterna Tyskland och Ryssland. Det militära, misslyckandet i Polen blev ytterligare ett hårt, bakslag liksom uteblivandet av det under polska fälttåget annonserade, framgångsrika forcerandet av tyska västfronten. Englands ansträngningar koncentrerades nu på *krigsplanen n:o 2*, vilken skulle gå ut på att med alla medel, bl.a. handels- och finansiella påtryckningar, terror- och sabotageakter, mobiliserande av judendomens alla »internationaler» jämte hela den väldiga brittiska propagandaapparaten tvinga de neutrala att mot »garantier» och andra »förmåner» engagera sig i kriget på engelsk sida.

Det gällde för England att till varje pris utvidga krigsfronten, få största möjliga antal stater att aktivt deltaga, i blockad- och förintelsekriget mot Tyskland. Detta så mycket mera som den igångsatta handelsblockaden i allt högre grad artade sig till ett mördande vapen mot det brittiska moderlandet självt. Gentemot de stora neutrala vågade man dock icke bruka samma bryska påtryckningsmedel som mot de smärre. Italien såväl som Förenta Staterna avvisade resolut alla inviter. Så mycket hänsynslösare riktades spelet mot Balkanstaterna, Belgien-Holland-Schweiz samt Nordens stater. Trots de intensivaste ansträngningar har det likväl hittills icke lyckats att driva någon av de båda förstnämnda gruppernas stater i kriget. Men delvis har målet redan nåtts beträffande Norden. I stället för att följa Tysklands vänskapliga råd och i godo göra upp med sin stora granne Ryssland lyssnade Finland till Englands och dess »nordiska» hantlangares »löften» - och är nu med i kriget. Hela Nordens fred är hotad.

Efter alla misslyckanden på andra krigsskådeplatser ställer England nu närmast sitt hopp till Norden. Redan sedan åratal ha de plutokratiska. krigshetsarna i London haft sina ögon riktade mot norr och väl förberett den särskilda »mission» de tillärnat de nordiska folken i det avgörande, som inletts. Det gällde nu att utmanövrera Nordens folk ur deras neutralitet, tvinga dem att sluta, upp i »demokratiernas» front för att där offra liv och egendom - för Englands och Judas ära. Genom att uppmuntra Finland till en »modig» hållning gentemot stormakten Ryssland lyckades man få lågan tänd i ett av Nordens länder. Den härvid utbasunerade »engelsk-franska hjälpen» till Finland var i första hand ett propagandatricks till påverkande av de nordiska solidaritetskänslorna. Under trycket av den med alla konstens medel upparbetade »Finlandsstämningen» hoppas London och Paris kunna förmå de skandinaviska staterna att överge sin neutralitet. Och ett ställningstagande för Finland i det finsk-ryska. kriget betydde i rådande läge: Norden i krig mot både Ryssland och Tyskland.

En eftergift för engelsk-franska krav på fri passage för vapen och trupper över svenskt och norskt territorium till Finland skulle i ett slag placera Sverige och Norge i stormaktskriget och förvandla Norden till en krigsskådeplats. Eventuella »garantier», att vapen- och trupptransporterna blott skulle avse Finland vore värdelösa. Hela Englands historia visar haltlösheten av givna »löften» och »garantier» till de folk, som förletts kämpa för dess storhet och på vilkas skövlade helgedomar det uppbyggt sitt världsimperium. De brittiska statsmännens åstundan är nu att föra in i kriget i Östersjön för att norrifrån kunna rikta ett flankangrepp mot huvudfienden Tyskland, för vilket ändamål de önska disponera flott- och luftstödjepunkter å den norska och framför allt den svenska västkusten. I samma stund vi gåve västdemokratierna fri passage för trupper och vapen till Finland komme med till visshet gränsande sannolikhet Englands marinminister Churchill att låta brittiska flottan forcera sunden och tränga in i Östersjön. Norden vore förvandlat till en skådeplåts i stormakternas krig.

*

Allvaret i situationen och den roll Sveriges ansvariga ledning spelat i dess uppkomst ställdes genom årets remissdebatt i offentlig belysning. Den avgångne utrikesministern Sandler bröt i sitt anförande mot rådande parlamentariska bruk - och öppnade på ridån, som utåt skylt den svenska »demokratiens» förda utrikespolitik. Det svåra disciplinbrottet renderade honom allvarliga påminnelser både inom och utom riksdagen. I sitt remissanförande konstaterade hr Sandler, att han under den tid han handhaft ledningen av landets utrikespolitik arbetat i fullt samförstånd med den övriga regeringen och sporde *»varför»* man först nu anmälde sitt ogillande. I det nya läge som skapats genom tysk-ryska samgåendet, hade hans strävan gått ut på ett militärt samarbete med Finland; han hade varit och var alltjämt av den uppfattningen, att: Sverige öppet borde ställa sig på Finlands sida i kriget mot Ryssland och sända trupper till Åland. – Först nedrustas rikets krigsmakt och sedan vill man, att Sverige skall öppna krig mot världens kvantitativt starkaste militärstat! Hr Sandlers förklaring, att hans utrikespolitik haft regeringens i dess helhet gillande, tillbakavisades skarpt både i riksdagen och pressen, där energiskt hävdades, att hr Sandlers utrikespolitik aldrig varit annat än hans rent personliga politik.

Endast den naive, kan tro sådana sagor som att hr Sandler i sin egenskap av svensk utrikesminister allenast handlat av personlig drift. »Demokratien» är icke för icke »demokrati»! Nej, sin roll som ledare av svensk och i viss grad nordisk utrikespolitik har hr Sandler utfört i egenskap av sakförare för de i den imperialistiska judendomens tjänst verkande »internationalerna»: II:a arbetarinternationalen och

Frimurarorden, Sveriges högsta hemliga regeringsinstans, vilka båda »internationaler» inbördes samhöra och intimt samarbeta. Frimureriet såväl som II:a internationalen ha haft sina helt sammanfallande klara ståndpunkter i alla de problem, som under hr Sandlers utrikesministertid stått på dagordningen, och i varje fråga har han konsekvent hävdat den frimurerisk-marxistiska ståndpunkten. Så beträffande nedrustningen, kollektiva säkerhetssystemet, de autoritära staterna, krigen i Kina, Abbesinien, Spanien, Polen etc.

Denna sin roll i »internationalernas» tjänst har hr Sandler fullgjort i intimaste samarbete med Englands ledande statsmän, däribland förre utrikesministern Anthony Eden, det engelska höggradsfrimureriets mest prominente, offent1ige representant.

Hr Sandlers tillbakaträdande och överlåtande av posten åt excellensen Günther är att betrakta som ett uttryck för den svenska statsledningens i sista ögonblicket påkomna tveksamhet i fråga om fullföljandet av sin hittillsvarande utrikespolitiska linje. Bakom vaktombytet i utrikesministeriet skönjes en utkämpad maktstrid mellan ena, sidan de mer återhållsamma, nationellt svenskt inställda elementen och å den andra de på handling pockande internationalistiska s.k. >aktivisterna», vilka under skenet av att tillvarataga Sveriges »ära» önskade genomtrumfa de plutokratiska krigshetsarnas i London och Paris plan på Sveriges indragande via finsk-ryska konflikten i stormaktskriget. Tidningen Mellersta Skåne upplyser, att »Sandlers plan» på militär uppslutning vid Finlands sida måste överges på grund av - motstånd från Bondeförbundet, enda partiet i vårt land utanför det judiskt-internationella systemet. Hr Sandler skulle nämligen »vid början av det ryska överfallet på Finland icke ha kunnat få anslutning från de allierade bondeförbundarna förenen överskeppning av de 10,000 man till Åland som han lovat finnarna». Att denna utgång med sorg bevittnades av den »aktivistiska» opinionen i Svenska Dagbladet (engelska »Times'» Sverige-filial) och Stockholms-Tidningen (Brilioth-Steinhardt), säger sig självt.

Vaktombytet i utrikesministeriet och statsminister Hanssons under remissdebatten för Sverige deklarerade obrottsliga neutralitetsvilja blevo en svår besvikelse för de plutokratiska krigshetsarna i London och Paris, vilka redan trodde sig färdiga med Sverige och Norden. Över hela linjen beklagades också i västdemokratiernas press livligt hr Sandlers tillbakadragande. Få dagar senare framträdde brittiske marinministern Churchill inför offentligheten och fordrade - bl. a. under hänvisning till våra tidigare engagemang i de stor-politiska konflikterna såsom utgörande ett förpliktande skyldighet för oss - de neutrala staternas direkta anslutning till väst demokratierna. Den av engelske utrikesministern Halifax under mjukare och av marinminister Churchill under mera robusta former ställda uppfordran till de smärre neutrala staterna, särskilt Norden, att sluta upp på Englands och Frankrikes sida i stormaktskriget, fick visserligen icke bland de åsyftade något gynnsamt mottagande. Icke desto mindre utgör den ett högst allvarligt memento. Ty man kan nu med visshet förutse en ytterligare skärpt västmaktsaktivitet under anlitande av alla de påtryckningsmedel England och judendomen disponera över.

*

De för stormaktskrigets utvidgande till ett världskrig arbetande, i judendomens tjänst inställda internationella krafterna ha vid genomförandet av den engelska *krigsplanen n:o 2* i Norden lyckats nå ett viktigt utgångsresultat: krigslågans tändande i Finland. Ett avbräck ha de emellertid samtidigt lidit genom att »Sandlerplanen» på militärt inskridande för Finland, d. v. s. västdemokratierna, tillsvidare måst skjutas åt sidan. Intet vore dock farligare än att tro, att Sverige genom det plötsliga vaktombytet i utrikesministeriet befriats från faran. Nej, denna lurar allvarligare än någonsin. Internationalisterna eller de s. k. »aktivisterna» äro i detta nu intensivt verksamma, samlande alla krafter, icke minst i de fosterländska lägren, för nya. framstötar. Deras tidningar liksom hela den judendomens *Internationalism* underordnade propagandan arbeta dag och natt för framskapande av den *känslo*miljö, som skall möjliggöra för »Sandlers framåtanda» (Sv. D.) att åter hävda sig i svensk utrikespolitik.

De nordiska folkens ödesstund är kommen. Faran är över dem. De hade möjligheter att i tid trygga sig däremot, men de ville inte. I 15 år har denna tidskrift visat på det hotande perspektiv, som i dag är verklighet. Men man vägrade att taga vårt ord på allvar, log åt våra »fantasier». Det heter: »Dem Gud vill förgöra slår han med blindhet»; det bör i stället heta: »Dem Juda vill förgöra

slår det med blindhet». Svenskarna menade sig må bra av bländverket, önskade dess fortbestånd. Nu är uppvaknandets dag, antingen de vilja eller icke, inne.

Norden på vakt!

Judiskt världskrig

»Den internationella judendomen har tvingat Europa till detta krig (världskriget) icke endast för att anhopa oerhörda penningsummor utan framför allt för att med dessa åstadkomma ett nytt världskrig: det judiska.»

»*Jewish World*» (16.1.19).
Officiellt judiskt organ i USA

Världens fiende

»Juden är världens fiende, kulturernas förintare, parasiten bland folken, Kaos son, det ondas inkarnation. depositionens ferment det mänskliga förfallets plastiska demon».

Joseph Goebbels .
Ur föredrag vid partidagen i Nürnberg 1937.

Jahve-epokens slut

I »kristendomens» namn ingåvos folken den falska, föreställningen, att Judafolket av Gud utvalts att besitta världen och härska över mänskligheten. Kyrkorna anammade det hädiska påståendet och »lammen» i sin tur lydde blint herdarnas förkunnelse. Såsom första bud för de troende skulle gälla: att i gudsfruktan underordna sig sina. »frälsare» - Bibelns »utvalda» folk.

I skydd av denna gigantiska, svindel lyckades judarna förskaffa sig en förhärskande maktställning hos de icke-judiska folken. De stodo höjda, över varje kritik. Bibelns ord var Guds ord, den som tvivlade på Gudsordet - en förtappad varelse. Att ifrågasätta judefolkets helighet var att förneka Gud själv. Och inför hotet av den förtärande bannstrålen böjde sig de icke-judiska folken i blind undergivenhet, erkännande gudlöshetens i »religionens» namn bjudna förkunnelse.

Ett studium av judarnas historia och deras lagreligion i Talmud blottar svindeln i kyrkornas framställning. Deras årtusenden igenom omvittnade låga raskaraktär allt annat än kvalificerade för en gudomlig världsmission. I gärning har judafolket i stället såsom ledare representerat de antigudliga, mot Skapelsen revolterande strömningarna i världen. Antikrist - ledare av Gudsreligionen! Och i denna rollutövning fann sig »kristenheten» till rätta! Ingen må undra över, att »kristendomen» under Judas hägn icke kunnat förverkliga de kristna idealen och fred på jorden.

*

Judarna ha lämnat sitt bidrag till mänsklighetens historia, ehuru av annat slag än kyrkorna förmena. De ha även sin egen historia, om och vida skild från andra folks. Deras insats förklaras icke av någon Guds »utvaldhet»; den härrör av Judefolkets uppkomst *emot* Skapelsens ordning, vilket orsakat dess disharmoniska, revolterande väsen och dess osolidaritet med den övriga mänskligheten. Ett folks väsen och inställning bestämmes ju av dess i blodet förankrade arvsanlag. Judarna tillhöra ingen av de mänskliga grundraserna, utan äro frukten av en blandning av dessa; i deras ådror rinner blod av vita, svarta och gula människor. Och enligt arvslagen följer alltid blandrasen den »onda handen», d. v. s. summan av de förärvda dåliga, egenskaperna.

De genom rasblandningen uppkomna dåliga egenskaperna tvinga juden till en livsföring, som ständigt bringar honom i motsats till icke-juden. Han hatar det hederliga, arbetet och *önskar* leva såsom snyltgäst å andra., av exploaterandet av de skapande människornas hos andra folk arbetsprestation. Judarnas medfödda dåliga anlag ha fört dem så långt att de i det brottsliga förvärvet av icke-judisk egendom ser en av deras gud Jahve dem tilldelad »rättighet». Detta »rättsanspråk» drives ända därhän, att de påstå sig av Gud ha »utvalts» att besitta världen och härska över hela mänskligheten, vilket hädiska påstående de också lyckats få de »i enfald troende» icke-judarna att anamma. Men varje folk lever sitt eget liv och uppger icke frivilligt sin nationella tillvaro. I medvetande härom koncentrera judarna, sina strävanden för världsherravälde på brytande av de icke-judiska folkens fria och egenartade liv. Detta sker såväl inifrån som utifrån.

Inifrån: genom upplösande av allt äkta nationellt och folkligt tänkande medelst destruktivt »borgerligt» tankegods och åstadkommande av revolutionära uppror mot den bestående ordningen.

Utifrån: genom igångsättande av krig, i vilka andra, till underdånighet redan bragta folk, få tjäna som förintelseverktyg.

Intet folk har undgått dessa försök till undertryckning inifrån eller utifrån. Nittonde århundradet är ett enda vittnesbörd om hur juden med den politiska och ekonomiska upplösningens medel berett Europas folk för sina världshärskarmål. Världskriget blottade den grymma brutalitet, varmed han går till verket när det gäller att utifrån bringa folk som motsätta sig honom att förblöda. Men vad världskriget och efterföljande händelser icke förmådde - det skall det nya kriget, som 1939 tog sin början, fullborda: definitivt bryta motståndet mot den judiska världserövringen. Den makt skall fullständigt: krossats, vilken djärvts framträda som ledare av folkens försvarskamp mot det judiska undertryckandet: Tyskland. Kraften skall brytas hos tyska folket, som nationalsocialismen befriat från brottets internationaler och återgiv åt sig självt! Detta folk, vilket såsom första på jorden inom sig övervunnit juden och som inriktade sig på att bereda den våg, varpå alla nationer åter skola kunna uppnå frihet och fred - detta folk skall i det nya kriget ges

dödsstöten! Och verktygen, som i judisk sold skola utföra dödsstöten, äro: England och Frankrike.

*

Straffdomens dag är kommen, då i tidens fullbordan århundradens synder skola sonas och utvecklingen i världen återföras till naturliga banor. Den stora uppgörelsen mellan Ljuset och Mörkret, som betecknar inledningen till en ny epok: Sanningens. Inledningen till nytt liv för de folk, som förtjäna att fortleva, men samtidigt början till slutet för dem som förverkat rätten till fortsatt liv. Lögnen om Judas »gudsmission» skall definitivt avskrivas och judelögnens vilda snårmarker röjas.

En ny tidsålder i mänskligheten historia gör sitt inbrott, Judas antigudliga »världsordning» avvecklas och Gudsordningen återupprättas.

Var äro Frankrikes judar?

Efter antagandet av den s.k. »skyddslagen», som stadgar stränga straff för all antisemitism, d.v.s. varje blottande i tal eller skrift av judarnas folkfördärvliga verksamhet, använda franska tidningarna benämningen »invånare» å juden. *Action Francaise* frågar vart de före mobiliseringen allestädes synliga »invånarna» (judarna) tagit vägen:

»'Invånarna', som man i fredstider överallt påträffar, som överallt ockra, överallt tränga sig in, äro fullkomligt osynliga vid fronten. (Undantag: kommandoställena. Red.) Var ära dessa 'invånare', som utge sig för fransmän? Var äro 'invånarna' i krigstider? I varje fall finnas de icke hos trupperna vid fronten. Var äro de? Vad göra de? Vad förbereda de?»

Welt-Dienst, Frankfurt am Main, lämnar sitt bidrag till besvarande av frågorna:

»'Invånarna' hetsa från Paris redaktionslokaler franska folket att med alla medel fortsätta detta för Frankrike vanvettiga krig. De sysselsätta sig bakom fronten såsom krigsvinnare, jobbare, konjunkturriddare och spekulanter. De utnyttja franska folkets nödtid på alla upptänkliga sätt till egen fördel för att göra affärer och berika sig. De utlägga försåt för de vid fronten varande soldaternas hustrur och döttrar, vilka de betrakta som fritt villebråd. De stå i Frankrike under särskilda judelagar och kunna därför tillåta sig allt som fransmännen icke kunna tillåta sig. De finnas överallt där det fiskas i grumligt vatten, där undre världen och lasten härska. Endast vid den franska fronten,. där det gäller insatsen av livet, stå de icke att finna».

Tyskarna äga sedan första världskriget riklig erfarenhet å området och kunna därför här uttala sig med sakkunskap.

Deltag i upplysningsarbetet

genom att sprida den av NATIONENS FÖRLAG tillhandahållna, å tidskriftens omslagssida angivna litteraturen.

FRÅN GHETTON TILL RIDDARHUSET

Komplement till Semi-Gotha

Böhmiska judesläkten Schie-Hirschel-Cerf-Bonnier's ättlingar

Ätterna Riddarstolpe, Sinclair, Waern.

Juden Löbel Schie, född omkring 1710 i den böhmiska byn Soborten nära Teplitz, återfinnes 1735 som församlingstjänare vid synagogan i Dresden. Några år senare tjänade han hos hovjuden Saul Samuel och därefter hos en judinna Juditha Mez, men kom 1749 åter i judiska församlingens tjänst. Han var invecklad i flera processer och satt en tid i häkte. En läkare varnade honom därvid för sinnessjukdom. Schie dog i Dresden 1790. Med en frilla från Doberschisch i Böhmen hade han en 1745 född bastardson Salomo Löbel Hirschel, som senare en tid uppträdde under det »förfranskade» namnet Cerf Lion. Vid 16 års ålder kom han till fadern som dennes tjänare och blev senare »myntleverant» och juvelerare. Av hans 10 barn föddes det fjärde Gutkind Schie-Hirschel 1778.

Det var denne Gutkind Schie-Hirschel som 1801 styrde kosan över Lübeck till Köpenhamn, där han emellertid efter ett par år bytte namn och kallade sig »Gerard Bonnier». Det nytagna familjenamnet Bonnier uppges vara en »förfalskning» av Gutkind, men var nog avsett att ge det danska värdfolket den föreställningen att juden var en brorson av den 1799 i Rastatt mördade franska revolutionären Bonnier, den politiska »martyren», vars namn vid sekelskiftet var så populärt. Denna falskeligen angivna släktskap återfinner man i alla biografiska notiser om Gutkind Schie alias Hirschel alias Cerf alias Bonnier. En bidragande orsak till det nya franska namnet var nog också, att den tyske juden därmed lättare kunde draga sig fram som »professeur francais». Vid sidan av detta yrke höll han även lånebibliotek i Klaraboderne n:o 9, och därtill gick han omkring i husen och sålde böcker. Snart nog blev han sin egen bokförläggare genom att 1804 ge ut en bok med »Undefulde og sandfärdige Kriminalhistorier». En tid tyckes det ha gått rätt bra, men 1821 gjorde han cession. Bokhandeln fortsattes visserligen i mindre skala, men Gerard Bonnier kom aldrig på fötter mer utan levde ur hand i mun och dog i Köpenhamn 1862.

Det äldsta av de 10 barnen, Adolf, hade 1827 kommit till Göteborgs Larsmässmarknad med några lådor böcker och kom så att stanna där som innehavare av ett lånebibliotek. Ett par år senare öppnade han ett liknande i Stockholm, dit han helt överflyttade 1832.Han hyrde en salubod vid Storkyrkobrinken »att begagnats endast till bokhandel eller färdiggjorda kläders försäljning» och bakom boden en kammare med fönstret åt gränden. I boden inrättades även ett lånbibliotek. B. lyckades få bokleveranser till K. Sv. Vetenskapsakademien, K. biblioteket o. s. v. Dessutom var han mycket på resande fot och besökte flera städer, bl. a. Karlskrona, där han 1834 äktade en något skäggig judinna. Till och med under bröllopet gjorde han geschäft och sålde för 150 rdr böcker till Karlskronaborna. Hans första förlagsartiklar blevo en kristen barnbok, en spökhistoria och den beryktade stortjuven Lasse-Majas syndiga liv och leverne, - dock utan bokförläggarens namn utsatt.

Adolf Bonnier tog 1835 sin yngre broder Albert till sig som bodbiträde. Redan vid 17 års ålder debuterade denne som egen förläggare med från franskan översatta »Bevis att Napoleon aldrig har existerat». Den blivande storförläggaren var redan då en riktig rabulist, i opposition mot Bernadotte.

Det bleve för långrandigt att följa den Bonnier'ska boklådans utveckling till miljonföretag, och här följer därför blott en kort översikt av invandringen i Stockholms riddarhus.

*

Av Gerard Schie-Hirschel-Cerf-Bonnier's 10 barn blev som nämnt Adolf bokhandlare i Göteborg och Stockholm samt fader åt Isidor, bokhandl. i Stockholm. Dennes dotter Inez blev hustru åt Tore Utter, f.d. disponent (avdelningsföreståndare) i N. K. och Renée åt en avdelningschef Rona i Budapest.

Albert Schie-Hirschel-Cerf-Bonnier (1820-1900) blev fader ut artisten Eva. Bonnier, som begick självmord, och Karl-Otto den svenska grenens nuvarande huvudman. Av dennes barn är Tor B. skild och omgift, båda gångerna med europeiska kvinnor, som skänkt honom 5 barn. Åke B,, chef för Åhlén och Åkerlund, har en tid vårdats i New York för dåliga nerver; Gert B. är docent i husdjursförädling, Elin B. är hustru åt borgarrådet Yngve Larsson; Greta B. är hustru åt arkivarien Tor Berg i Riksarkivet, vilken hon skänkt, judemestiser. Bergs fader var folkskolläraren och statsrådet Fridtjuv B., och släkten härstammar från en allmogeman i Skulstad i Fellingsbro, vilkens son blev knekt med namnet Öfverberg. Dennes son blev knekt med namnet Berg.

Gerard Bonniers son David-Felix (1822-81) blev bokhandlare i Göteborg. Av hans fyra barn blev Knut-Felix boktryckare i Göteborg och senare handlande i Paris. - Alida Bonnier skänkte tre judemestiser åt Göteborgs-handlanden *Waern.* Krämarsläkten W. härstammar från Ebeltoft i Jylland. (En gren fick 1857 svenskt adelskap och intogs i Stockholms riddarhus under n:o 2326, men adelskapet gäller blott huvudmannen).

Elise Bonnier blev hustru åt Göteborgs-handlanden Percival *Sinclair*. Denne utgav sig falskeligen tillhöra de från Normandies skandinaviska vikingar härstammande skotska Saint-Clair, »seakings of Orkney». Ingen av de tre i Stockholms riddarhus införda, här adlade soldenärerna Sinclair (n:ris 444, 626, 965) och än mindre Göteborgs-krämaren Sinclair har kunnat påvisa sin inbördes släktskap eller sin härkomst från den skotska adelsfamiljen. Att de samtliga usurperat dennas sköldmärke bevisar givetvis intet.

Av judinnan Elise Bonniers barn skänkte Alice Sinclair två barn åt artillerikaptenen Ekman (av den bekanta värmländska bergsarbetarsläkten). Löjtnanten Klas Ekman är direktör i Alpens A.-B. i Göteborg och Brita Ekman har tre judemestiser med sin frände löjtnanten Håkan Ekman, direktör i Gubbero A.-B. Alice Sinclair skänkte vidare en judemestis åt stallmästaren, *friherre Ridderstolpe* n:o 228, huvudman för släkten R., vars stamfader Peter Frisk från Livland tjänade sig upp till svensk löjtnant och dog i Torstuna 1694. Judemestisen Eva Ridderstolpe äktades 1932 av köpmannen Karl-Karlsson Kjellberg, av den i Semi-Gotha 1939 sid. 147 behandlade allmogesläkten Kjellberg. Efter dennes död har hon äktats av frånskilde ordensjuveleraren Carlman.

Judeherrskapet Stiebel-Thiels ättlingar

Ätterna Ribbing, Enhörning m. fl.

Judinnan Fanny Stiebel äktades av ofrälse klädesmakaren Jacob Janzsoon Thiel, av »en germansk-vallons släkt av katolsk konfession». Han hade 1857 invandrat från Eupen till Norrköping.

Av judemestiserna blev Ernest Thiel bankdirektör och hade med en judinna Josephson flera barn: Ragnar är reservofficer i Livgardet till häst. Olof filmdirektör. Tage författare och Lill målarinna. Karin Thiel har skänkt 4 judemestiser åt pingstpredikanten och löjtnanten Sven Rudolfsson Lidman, som tillhör en småländsk allmogesläkt, som tagit namn efter Lidhult. Hon är nu gift med den världsberömde prof. Ragnar Östberg, som härstammar från en dalkulla. Signe Thiel är skild från en herr Strange och omgift med anatomiprofessorn Folke (Salomonsson) Henschen och har skänkt 5 judemestiser åt dennes omkring 1620 från Trebbin i Brandenburg till Jönköping invandrade hantverkarsläkt, vars namn tidigare skrevs Hens(ig)ken.

Judinnan Stiebels andre son Artur Semmy Thiel blev handlande i Stockholm, kassaföreståndare för synagogan och tjänstgjorde flera gånger som utställningskommissarie - en post som tyckes vara judar förbehållen! - Av hans 4 bara med judinnan Sachs är Agda Thiel gift med en judisk köpman Heyman, och Olga Thiel har skänkt. Judemestiser åt ryttmästaren Tage Fredriksson *Enhörning,* av en östgötisk knektsläkt från Kinda, vilken falskeligen utgivits vara en gren av adelssläkten n:r 318 i Stockholms riddarhus.

Sten Thiel är ingenjör och Alvar Thiel banktjänsteman. Av hans 12 bara har Lilian Thiel skänkt ett judemestis åt löjtnanten Per *Ribbing* n:r 15, fideikommissarie till Ruthsbo och blivande huvudman för ätten n:o 15. Denna har felaktigt uppgivits härstamma från norska länsherrar, jarlar och kungar. Sedan den till Stockholms riddarhus inlämnade falska stamlinjen omskurits och berövats 11 släktled, framkommer man till den urkundlige stamfadern Per Ribbing, som i 15:e seklets mitt uppträder som enkel västgöta-väpnare.

*

Den som är intresserad av att få en inblick i »överklassens» förjudning hänvisas till Semitiska adelskalendern »Semi-Gotha», Nationens Förlag, 1939.

Pris bunden 8 kr., häftad 5 kr.

»Riddare» av Salomos nåde

Enligt meddelande i den frimureriska dagspressen har »Visaste Salomos Vikarie», konung Gustaf V utnämnt ytterligare ett antal »riddare» av Carl XIII:s orden. De utmärkta äro: bankokommissarien C. G. Dahlgren, direktören H. V. Karnell, civilingenjören R. Lindman, kaptenen C. Cassel och kammarherren R. von Heidenstam.

Spelet fortsätter alltså som om intet hänt i världen! Man vill tydligen visa, att de katastrofer som i senaste tid drabbat frimureriets politik runt om i Europa icke imponerat å Salomos svenska adepter.

Indiens namnlösa elände

Hur England sörjer för folkens »frihet»

»Folkfrihetens», store väktare England har åter släppt löst ett krig. Åter fordrar det av sitt världsrikes medlemmar bidrag i människor, penningar och vapen för att segerrikt föra kampen för »kristendom, kultur och civilisation». Också det hungrande New Foundland, i dag imperiets fattigaste koloni, måste bispringa det rika moderlandet. Ett annat föremål för brittisk trängtan, vilket var ett av jordens rikaste länder och vaggan till en av mänsklighetens högsta kulturer, skall likaså spännas för den engelska krigsvagnen: Indien.

Men indiernas svar på de brittiska önskningarna utföll annorlunda än man i London väntat. Ledningen för indiska. kongresspartiet, som representerar den indiska nationens politiska vilja, vägrade att taga Englands vaga löfte om självständighet åt Indien »efter kriget» såsom allvarligt menat. Det med förödande bombardemang av civilbefolkningen i Nordväst-Indien - efter palestinskt mönster - nedkämpade upproret har åter flammat upp. Men än mera avgörande är, att tiotusentals indiska arbetare sätta sig till motvärn mot det ständigt tilltagande eländet.

Det bland Indiens 350-miljonersfolk rådande obeskrivliga armodet är uteslutande ett resultat av systematisk utsugning under engelskt herravälde. Klara vittnesbörd härom lämna engelsmännen själva, även sådana i framskjutna ställningar. Så skriver sir William Jonson-Hicks, inrikesminister i kabinettet Baldwin, följande, som brutalt blottar den verkliga bakgrunden till det brittiska världsherraväldet i Indien:

»Vi erövrade icke Indien för indiernas skull. Jag vet, att det på missionsförsamlingar säges, att, vi erövrat Indien för att höja indiernas levnadsställning. Detta är hyckleri. Vi erövrade Indien med svärdet, och vi skola behålla det med svärdet. Vi hålla det såsom avsättningsmarknad för brittiska varor i allmänhet och i synnerhet för Lancashires bomullsvaror».

Englands skuld i det indiska folkets elände intygas tusenfalt av engelska politiker och historiker, av amerikanska publicister, av berättelser från undersökningskommissioner etc. Bland det hart när ändlösa materialet är också en skrift av den förvisso allt annat an engelskfientliga Internationella arbetsbyrån i Genève. I denna skrift, som bär titeln »Le Travail industrial dans L'Inde» (Genève 1939), lämnas en saklig orientering över verklighetsförhållandena i det under engelskt herravälde lydande Indien.

Enligt Internationella arbetsbyråns publikation uppgå de indiska arbetarnas genomsnittslöner till 40 à 60 öre vid 13 à 16 timmars arbetsdag. För denna hungerlön låter den brittisk-judiska kapitalismen indierna arbeta för sig och släpa samman miljonvinster. Betänker man, att i Indien kvinnor, ungdomar, ja t.o.m. barn i sin tidigaste ålder tvingas till dylikt slavarbete i fabriker och bergverk, att bostadsförhållandena äro de eländigaste, så står det klart, att hälsotillståndet hos indiska folket måste vara synnerligen dåligt.

Läget belyses ytterligare av det från samma håll - Internationella arbetsbyrån - intygade faktum, att indiernas medellivslängd sjunkit till 23,2 år, kvinnornas t.o.m. till 22,8 år. Medan landets ursprungliga invånare sålunda tvingas leva i ren misär, betalas de i indiska civila tjänstens anställda engelsmännen mycket rikligt för sina hantlangaruppdrag vid landets utsugande och vända i regel efter en kort tjänstetid, avbruten av talrika kostnadsfria hempermissioner, såsom rika människor tillbaka till England, Detta bidrager naturligtvis på sätt till den förbittring, varmed de indiska ledarna göra England ansvarigt för rådande elände och förfall bland befolkningen .

England föreskriver vad den indiske boden skall plantera och den indiske arbetaren producera. Det föreskriver hur många hektar jord som skola besås med vallmo, varur det folkförstörande opium utvinnes. Detta opium är ett engelskt monopol, från vilket inkomsterna flyta till de engelska penningsäckarna. England föreskriver hur mycket bomull som skall framställas för att förse Lancashire med det viktiga råstoffet. Om sädesodlingen därvid blir lidande och de indiska människomiljonerna måste hungra, sker detta - »till Englands högre ära».

Det »moraliska» England har gått med på att begränsa barnarbetstiden i en fabrik, vilket haft till följd, att den indiske arbetaren tvingas låta sina barn arbeta i två eller flera fabriker för att kunna erhålla det nödvändigaste för livsuppehället. Men den som vågar protestera häremot träffas av den engelska »rättvisan» i. hela dess tyngd. Offentlig förföljelse, fängelse, och insats av militär - efter mönster av blodbadet i Amritsar - äro Englands svar. Att miljoner indier utlämnas till

långsam, obarmhärtig hungersnöd, bekymrar lika lite de brittiska profitjägarna som de andra tusendens lott inom engelska områden, där nöd råder.

Stormtecknen från Indien, strejkerna, protestproklamationerna, de återupprepade fordringarna på England att äntligen infria den redan 1917 utlovade självständigheten åt Indien, tongivande engelska politikers röster, som i fullständig skilsmässa från England se enda lösningen – detta allt har främst sin grund i det faktum, att England genom århundradens hänsynslösa utplundring störtat detta väldiga land i ett namnlöst elände. Indiernas strama uppträdande av i dag gentemot England är den naturliga reaktionen mot ett ohyggligt främmande förtryck, ett på sina elementäraste rättigheter berövat och undertryckt gammalt kulturfolks påbörjade sociala revolution mot ett hänsynslöst internationellt brittiskt-judiskt kapitalistvälde.

Englands regering - judekapitalisternas verktyg

Den engelska tidningen *The Fascist* offentliggör ett upprop mot judefaran, vari Englands regering karaktäriseras som utförare av den judiska kapitalismens vilja. Det heter i uppropet:
»Engelska regeringen är den organiserade judiska penninginternationalen,
Denna makt utövas genom regeringsorganen. Några medlemmar av regeringen äro judar: andra äro visserligen icke judar men arbeta för judarna; många äga judiska släktförbindelser»,

»Konung Salomo»

Judendomen och frimureriets högste ledare

Enligt grundkonstitutionen för det internationella frimureriet, den judiska värds-imperialismens främsta kampinstrument, intager »Konung Salomo» bäraren i »evig tid» av värdigheten efter den »store och vise» judekonungen, platsen som sammanslutningens hemlige, överste ledare. Hela ritualarbetet i världens alla frimurarloger är också inriktat på uppbyggandet av Salomos tempel - »mänsklighetstemplet till ära för alla, världars Allsmäktige Byggmästare», d. v. s. förverkligandet av det judiska världshärskardömet.

Redan Moses (11 Mos. 19, 6) berättar, att Salomo och templet utgöra sinnebilden för ordet Jehova - ordet som framför alla andra symboliserar judendomens världsmaktssträvan. Så symboliserar Salomo och templet alltjämt den judiska rabbinstatens makt och det, judiska folkets maktsträvan politiskt och ekonomiska t. Salomo är judarnas prästkonung och templet i alla bemärkelser, jämväl i dess egenskap av bank och börs, den äkta judiska nationalhelgedomen. Frimureriet erkänner även oförbehållsamt sitt samband med judendomen och dess strävan genom accepterandet av det »salomoniska tempelbyggandets» idé och konung Salomo, judarnas främste styresman, såsom sin högste hemlige styresman. Sveriges frimurarkalender (1928-29) upptager Frimurarordens Styrande Mästare och Höge Beskyddare, konung Gustav V såsom »DEN IX. FR. M. PR:S V. • . S. • . V. • .», vilket betyder: den svenska frimurarprovinsens »Visaste Salomos Vikarie». Härmed är i själva verket det faktiska, absoluta sambandet mellan svenskt frimurar- och statsstyre å ena sidan och judendomens styre å den andra officiellt, erkänt. Att frimureriets senare kalendrar på grund av Nationens besvärande offentliga påpekanden strukit kungatiteln »Visaste Salomos Vikarie» ändrar intet i sak.

Såsom vid olika tillfällen framhållits i denna, tidskrift intager en representant för den judiska världsfinansdynastien Rothschild den med största hemlighetsfullhet omgärdade ställningen såsom konung Salomo, (d. v. s. det förskingrade judefolkets samtidigt som frimureriets högste hemlige ledare. Nuvarande bärare, av värdigheten är, av allt att döma, Edouard Rothschild, EDOUARD V, sonson av James Meyer Rothschild, Parisgrenens grundare. *Norgesposten* (12.1.40) lämnar ett intressant bidrag till belysande av Rothschilddynastiens inflytande i frimurarinstitutionen Nationernas Förbund genom att citera, en för något år sedan av Arvid *Arenstam* i »Aftenposten» publicerad redogörelse från Genève. Under rubriken »Kong Salomo er den viktgaste mann i Genève» återger Norgeposten följande ur hr Arenstams artikel i Aftenposten:

"Omkring baron de Rothschild från Paris, senator, mångmiljonär, bankir, ägare av kapplöpningsstall och fabriker, samlades utrikesministrarna från alla länder. Det synes som om de alla med Titulescu (rumänske utrikesministern) i spetsen göra allt vad de kunna för att smickra och uppvakta Rothschild. Baron Rothschild är den man som ger och nekar lån, och det är bra att stå väl med honom. Genom att taga vägen om kapplöpningsbanan, där han alltid är att träffa, söker mången ordensprydd herre att komma i förbindelse med denne penningfurste. Baron Rothschild är varje slag i Folkförbundets palats. Ingen vet emellertid varför eller i vilken egenskap han är i Genève. Han är icke medlem av den franska delegationen, som möter upp här, oaktat han både är senator och medlem av deputeradekammarens utrikeskommitté».

Norgesposten kommenterade denna hr Arenstams skildring i Aftenposten:

»Vi andra vet mycket väl varför baron Rothschild alltid är i Genève och varför alla samlas omkring honom. Baron Rothschild är nämligen frimurarnas överste ledare, den som frimureriet i hela världen titulerar Konung Salomo. I varje land ledes frimureriet av Salomos vikarier (konung Gustav i Sverige och advokat Rønneberg i Norge) Och då nästan alla ledande

politiker i Genève äro frimurare, är baron Rothschild i verkligheten deras chef och den som leder allt, medan de nationer de representera intet ha att säga till om. Ja, den störste mannen i Genève är baron Maurice de Rothschild, frimurarnas Konung Salomo».

Norgespostens av Maurice' de Rothschild Genève-verksamhet dragna slutsats, att han skulle vara innehavare av värdigheten som konung Salomo, är med största, sannolikhet förhastad. Frimureriet har icke för sed att på sådant sätt exponera, sin högste ledare. Allt talar i stället för, att den av bl.a. den lönnmördade generalen-författaren Spiridowitsch som judenhetens nu levande högste ledare utpekade baron Edouard de Rothsclild - »EDOUARD V» - innehar värdigheten såsom frimureriets högste ledare i egenskap av »Konung Salomo». Medan den stora judiska encyclopedien »Jüdisches Lexikon» helt korrekt omnämner baron Maurice de Rothschild, förtiger den betecknande nog baron Edouards de Rothschilds existens; dennes fader Meyer Alphonse upptages där såsom död ogift och barnlös. I italienaren Egon Cortis stora verk »huset Rothschild» får man däremot veta, att Meyer Alphonse var gift med Leonore Rothschild, Lionels dotter, och hade sonen, Edouard, född 25/12 1869, gift 27/2 1905 med Germaine Halphen. Ett sådant hemlighetshållande, som »Jüdisches Lexikon» här företagit sig, måste tyda på, att baron Edouard de Rothschild inom judenheten intager en särställning, höjd t. o. m, över dess mest framstående kända ledare. Maurice de Rothschild har uppenbart blott figurerat såsom mellanhand och förtroendeman för sin kusin Edouard i dennes roll såsom världsjudendomens och världsfrimureriets högste, hemlige ledare - »Konung Salomo».

———————

Plutokratiernas kamp

»Den engelsk-franska plutokratin (penningmakten) har velat detta krig», framhöll riksminister G o e b b e l s i ett tal i Posen den 19 januari. »Det rör sig här för Tyskland om en nationell existenskamp av första ordningen. Men de engelska och franska plutokratierna orda i sin kamp mot det tyska folket åter, liksom 1914, om humanitet och civilisation, som det är deras moraliska plikt att skydda och bevara mot 'barbarerna'.»

»I denna kamp för sin nationella existens sätter sig Tyskland med erforderliga medel till försvar. Det angripes i sin egenskap av arbetets, ordningens och den sociala fredens land av den internationella plutokratins kaotiska makter. Dessa plutokratier äro den västerländska mänsklighetens fördärv. Icke engelska och franska folken äro jordens rikaste folk, nej, över dem härska ett par hundra plutokrater, som äro de rikaste människorna i världen. De hålla största delen av jorden under sin kontroll. De utplundra alla folk, som de bragt i sitt herravälde, utan hänsyn till deras nationella väl.»

»'Till beslöjande av verkligheten föra de moraliska talesätt på sina läppar, skylade sitt skamlösa regemente med fromma fraser. Ty de åstunda framför allt att kunna njuta sitt rov utan att störas av någon. I århundraden profiterade de av den inre tyska oenigheten, och i dag voro de nog cyniska att sanktionera den nuvarande orättfärdiga fördelningen av världens rikedomar genom att kort och gott uppdela folken i besittande och icke-besittande, liksom vore detta tillstånd en gudomlig skickelse».

———————

»Europas förenta stater»

Liksom judarna stodo bakom Folkförbundet står de i dag såsom tråddragare bakom »Europas Förenta Stater», framhåller G. P r e z i o s i i *VitaItaliana.*

Det nygrundade sällskapet »Europas Förenta Stater», som kallar sig »Europa Union», har sitt säte i London och utvecklar i de neutrala länderna, särskilt Schweiz, en livlig verksamhet.

Sällskapet arbetar samman med »New Commonwealth Society» vilket ledes av juden lord Davieux, direktör i »British South Africa C:o». Sedan mars 1939 räknar det anslutning från »British Association for International Understanding», som ledes av de krigiska ärkebiskoparna av Canterbury och York, storrabbinen av London, lord Samuel, lord Snell, lord Besseborough (hustru en Neuflitz-Rothschild) och lord Portal (hustru en Berens). Juden Eppstein, direktör i »British Association», är en av direktörerna i »Europa Union».

*

Engelska pressens förjudning

I likhet med den franska behärskas den engelska pressen så gott som helt av det judiska folkelementet, vilket i sin mån förklarar Englands nuvarande roll i kriget mot Tyskland. Här nedan ett utdrag ur den rika »engelska» pressfloran.

President i förvaltningsrådet för »London Express Newspapers», som utger *Daily Express,* en av Lord Beaverbrook-gruppens mest kända tidningar med en upplaga av 2,500,000 ex., är juden Ralph D. B 1 u m e n f e 1 d, förutv, direktör för Daily Express. Delägare i *Dailyp Herald,* arbetarpartiets organ med en upptaga av över 2 milj. ex., är »Trades Union Congress and Odhams Press», vars ordförande och direktör är juden J. Salter E l i a s, 1937 utnämnd till pär av England med tieln lord Southwood. Elias kontrollerar icke blott Odhams-pressens tidningar utan även ett bolag, som utger nio engelska veckotidskrifter. Huvudägare av Odham press är den kände antifascisten Sir John E l l e r m a n , avkomling av en hambugerjude; näst störste ägare är juden Abraham A b r a h a m s.

Förutv. Rothermere-bladet *Daily Mail* övergick nyligen till den krigshetsande höggradsfrimuraren Anthony Edens vän, juden Israel Moses S i e f f och ovan nämnde Ellermann. Daily Mails upplaga 1,700,000 ex. Nominell ägare till *Daily Telegraph* är Lord C a m r o s e, vars familj är i släkt med Rothschilds. Faktisk ägare är Lord B u r n h a m, son av bladets grundare, juden Moses L e v i - L a w s o n. Utlandsavdelningen redigeras av juden O. P u 1v e r m a c h e r, f.d. meddirektör i Daily Mail. Upplaga 700,000. Huvudägare av *News Chronicle* är kakaokungen C a d b u r y s familj. En betydande del av aktierna ha övergått från det i företaget intresserade »Daily Chronicle investment Corporation» till »Daily News Limited», vars grundare är juden Bernhard Herman B i n d e r. En viktig roll i bolaget spelar dennes vän, juden Camille A k e r m a n. Upplaga 1,400,000.

Delägare i förutv. Rothermere-organet *Daily Mirror* äro judarna Sir John E l l e r m a n n och Israel Moses S i e f f. Bladets tendens antifascistisk. Upplaga 800,000. I *Daily News* har juden Theodor K o t h s t e i n affärsledningen för utlandet. Ledare för *Graphic* och *Daily Graphic* är juden Lucien W o l f. Innehavare av *Westminster Gazette* är juden Sir Alfred M o n d, M.P.

*

Hr Wenner-Grens »nordiska mission» slutförd?

Enligt ett meddelande i dagspressen, vilket bekräftats av kontraktsprosten Froste, har den på världshaven i sin lyxjakt kringresande direktören Wenner-Gren med fru, skrivna i Västerhaninge socken, där de äga godset Häringe, hos pastorsämbetet begärt flyttningsbetyg till utlandet. Aftonbladet vill veta, att paret antagligen komma att bosätta sig i U. S. .A. Hr Wenner-Gren betecknades – som man erinrar sig - tiden kring 1936 av världsplutokratiernas press som en märkesman, vilken kallats till en särskild »mission» i Norden.

Det var direktör Wenner-Gren, som våren 1936 på uppdrag av president Roosevelt under sensationella former (ströende miljondonationer omkring sig) ledde den stora aktionen för Finlands definitiva avlägsnande från Tyskland och överförande till »demokratiernas» »nordiska block». (Se Nationen. nr:6, 1936!). Hans »mission» i Norden skulle nu alltså vara avslutad.

I BRÄNNPUNKTEN

Demokratiernas kamp - »judarnas triumf!»

I sitt nyårsbudskap till Storbritanniens Judar yttrade överrabbinen dr J. H. Hertz bl.a.: »Ingen skall med större hänförelse svara på den engelska, krigsappellen mot; Tyskland än vi judar. Inga skall innerligare än vi bedja för seger för de engelska vapnen».

Samtidigt förklarade presidenten för Sionistiska världsorganisationen, att Polens 3 miljoner judar äro Polen och dess regering på det djupaste tillgivna. Även Frankrike löper nu - framhöll han - fara att överfallas, och England har beslutat att leda kampen, liksom om det självt hotades. Judarna kunna aldrig glömma, att England i 20 år försvarat zionismen. De mot Tyskland kämpande polackerna »kämpa icke endast för Polen utan för judarnas triumf i Palestina och sanningens triumf».

Det av judarna, genom polsk provokation iscensatta kriget gäller alltså, enligt vad deras främste talesman fastslå »sanningens triumf», vilket lya rabbinspråket betyder: *Lögnens triumf* d. v. s. »*judarnas triumf i Palestina*» - det judiska världshärskarrikets upprättande med Palestina såsom centrum. Mycket tyder dock på, att vad som drulle bliva judarnas triumf i verkligheten blir deras - fall.

Toran och Sveriges krigslag

Dalaprosten Gunnar Ekströ m önskar, att judarnas *Tora* (Mose 5 böcker) såsom en »mera human» lagtext skall gälla framför vår nuvarande krigslag. Enligt Mose böcker skola nygifta krigsmän av det »utvalda» folket vara fria från krigstjänst ett helt år - »till glädje för den hustru han utvalt». Denna bestämmelse bör, må vara en smula modifierad, tillämpas i Sverige.

Den svenska krigslagen måste också i berörda hänseende bringas i överensstämmelse med Gamla testamentets bud. Krigsmän som önska ingå äktenskap skulle beredas fri hemresa för vigsel samt minst en månads permission. Den militära sakkunskapen ställer sig dock. - efter vad förljudes – en smula tveksam till prelatens förslag.

Frimureriskt skåltal

I sin bok »La France sons I'etreinte maçonnique» refererar A. G. Michel Franska Stororientens (Grand Orient de France) konventberättelser av 1923 och 1925. Vi återge här tvenne karaktäristiska citat ur berättelserna:

»Min första skål är jag skyldig republiken ... den franska republiken, som är det franska frimureriets dotter ... världsrepubliken av i morgon, som skall vara världsfrimureriets dotter av i morgon! (Livligt bifall).» (Fr. Stororientens konventberättelse, 1923.)

»Den ärorika revolutionen, som började för 133 år sedan, är, mina frimurarbröder, ännu icke slut. Vi måste fortsätta vara förfäders verk, vi måste fullborda detta som de så härligt begynt. Frankrike och mänskligheten behöva vårt arbete.» (Fr. Stororientens konventberättelse, 1925.)

Icke blott Frankrikes utan hela världens »fria» murarbröder äro i denna stund som ivrigast sysselsatta med att »fullborda förfäders verk» eller såsom frimurartermen lyder: uppföra Salomos tempel = judendomens världshärskardöme. Om deras krafter räcka till uppgiften, är en annan fråga.

Hohenzollerns nya chans

Juden viscount Castlerosse, engelske tidningskungen lord Beaverbrooks intime vän, lanserade redan första krigsmånaden tanken på en hohenzollersk restauration såsom den naturliga lösningen av »Hitler-problemet». I *Sunday Express* (17. 9. 39) förklarade han:

»Jag skulle vilja veta vad kejsaren egentligen menar om det som nu sker? – Hur vore det, om han

betänkte, att världskriget berövade honom, tronen, men att det nya kriget 1939 skulle kunna återskänka honom den? En Hohenzollrare är i verkligheten den självklara lösningen av Hitlerproblemet.»

Vid världskrigets slut förrådde hovjudarna den tyske kejsaren och jagade honom ur landet. - Och nu kalla de samma kejsare att hjälpa dem tillbaka. till herraväldet i Tyskland! Om det lyckades dem att återfå herraväldet, skulle de fortast möjligt åter förjaga kejsaren till - »helvetet».

Churchill - ättling av svensk judinna

Den kände amerikanske författaren E d m o n d s o n, en av dem som i USA fränast föra upplysningskampen mot judendomen, offentliggör ett meddelande ur *Wisconsin Magazine of History,* Meddelanden från Statliga historiska sällskapet i Wisconsin. Han skriver:

»Kapten Pallycarpus von S c h u e i d a u bosatte sig 1841 å Pinesjöns sydostkust. Han tillhörde tidigare prins Oscars av Sverige stab och var dennes bäste vän och daglige umgängesvän tills han förälskade sig i en judisk skönhet, fröken Jacobsson. Men eftersom äktenskap mellan judar och icke-judar då icke var tillåtet i Sverige, läto de viga sig i Danmark. Borgmästaren Ogden i Chicago förmådde kaptenen att resa till Chicago och adopterade senare hans dotter Pauline. von Schneidaus förmögenhetsförhållanden förbättrade sig efter överflyttningen och de förde ett behagligt liv i Chicago. Pauline von Schneidau besökte skolan i östern och lärde där känna Leonard Jeromes son, som hon äktade. Deras dotter blev Lady Cornwallis West i England, vilkens son Winston (Leonard) Spencer C h u r c h i l l blev förste lord i brittiska amiralitetet.»

Här ligger alltså den närmaste förklaringen till Churchills visade solidaritet med judendomen och det förhållandet, att judarna i England beklätt honom med en ledarställning i kampen mot det antisemitiska Tyskland.

Frimureriets »arbete» i Polen

En redogörelse för frimureriets »arbete» för Polens engagemang för judens stora krigsäventyr har lämnats av tidningen A. B. C., Warschau. Det hette däri bl. a.:

Såsom aldrig tillförne voro de polska logebröderna verksamma i sina logeintressens och –plikters anda. De nya riktlinjerna från utlandet gingo framför allt ut på: förstärkt understöd åt varje slag av tyskfintlig agitation. I all synnerhet skulle arbetet inriktas mot nationalsocialismen, varvid bröderna hade att framhålla, att det demokratiska Tyskland aldrig begått sådana fel som Tredje riket. På det skarpaste skulle vidare antisemitismen bekämpas, vilken betecknades såsom nationellt förräderi mot Polen.

Polska folket måste - hette det i instruktionen för Polens frimurarbröder - ställas inför alternativen: marschera med judarna mot Tyskland eller med Tyskland mot judarna. Framkommande försök att få till stånd sociala reformer skulle avvisas, med motivering, att den nuvarande tiden icke lämpade sig för dylika försök, utan måste man invänta lugnare tider. För ögonblicket gällde det främst att vinna det internationella kapitalets ynnest för Polens sak, överenskommelser med nationellt inställda stater måste hindras. Inrepolitiskt skulle man sträva för skapandet av – en demokratisk regering i Polen.

Frimureriet följer för närvarande i Norden i vissa delar samma taktik.

*

Polska sammanbrottets bakgrund

Tidningen *Il Maglio* (20.9.39), 'Turin, redogör för- orsakerna till det polska sammanbrottet. Polens förjudning ägde rum redan i XIV:e århundradet under konung Kasimir, som visade stor tolerans mot judarna. Hur långt förjudningen intill i dag fortskridit, framgår av statistiken, vilken enbart för staden Warschau uppvisar 350,000 judar. Så har Polen sedan länge utgjort Europas pesthärd.

Det är nu Tysklands historiska uppgift all befria polska folket från denna pest, att utrota denna infektionshärd ur Europa. När kaftanjudarna i sitt anletes svett på Polens stadsgator måste utföra det första nyttiga arbetet i sitt liv, skall polska folket förstå, att den tyska soldaten icke har kommit till landet såsom erövrare och förtryckare utan såsom befriare. När polackerna åter kunna gå till sitt arbete

i lugn och ordning, skola de veta, att frukterna av detta arbete komma dem själva och icke de judiska blodsugarna till godo.

*

»Den gyllene medelvägen»

»Ingen engelsman vågar tro på sanningen. Sedan århundraden är han inhöljd av lögner av alla slag. Han betraktar sanningen som farlig, och överallt ses han bemöda sig att mildra den genom att bjuda en lögn till sällskap – spänner dem båda samman. Detta kallar han den säkra medelvägen».

Thomas Carlyle,
Engelsk skriftställare 1795-1881.

*

Dagsbild från New York

»Protestant War Veterans of the United States» (U. S. A:s protestantiska krigsveteraners förbund) har beslutat flytta sitt högkvarter från New York till New Jersey. Organisationens chef, överste Pearson B. B r o w meddelar härom i ett tillkännagivande:

»Vi ha i en sådan grad förföljts och chikanerats av stadens judiska element, att vi beslutat oss för att överge New York och helt överlämna staden åt den judiska minoritet, av vilken den ekonomiskt och politiskt kontrolleras. Majoriteten av den ariska befolkningen förvandlas till slavar». New York betraktas också i dag i U. S. A. »Jew York».

*

Det engelsk-judiska kriget

Italienska ministern F a r i n a c c i konstaterar i *Regime Fascista* det engelska krigets karaktär av ett judiskt krig. Brännmärkande de engelsk-judiska rövarmetoderna, skriver han:

»Det. är den judiska formeln, som i alla tider fått gälla: mörda - och framställa sig som mördarens offer, röva - och låta polisen söka efter tjuven. Men t.o.m. i Englands offentlighet banar sig kunskapen väg, att den europeiska förvirringen av i dag endast tjänar judarnas sak.»

Engelsmännen undgå icke, lika litet som andra folk som ge sig i lag med juden, de av historien mångfalt omvittnade olyckliga följderna därav.

*

Framtidens religion

»Då makten övergår i våra händer, är det för oss icke önskligt, att någon annan religion existerar än vår om den enda Guden (= El Schaddai, Satan), med vilken vårt öde är förenat såsom det utvalda folket och gemen vilken detta öde hör samman med världens öde. Därför måste vi tillintetgöra alla trosbekännelser. Om därur födas ateister, hindrar detta såsom ett övergångsstadium icke våra planer utan tjänar som exempel för de generationer, vilka skola höra våra predikningar om Mose religion {Talmud, Mose böcker), denna religion som med sitt fasta och genomtänkta system lett till att underordna allt folk under oss. Vi understryka därmed dess mystiska sanning, i vilken hela, dess uppfostrande styrka grundar sig.»

Sions Vises Protokoll, n:r 14

Frimureriet - organiserat rasförräderi

»Frimureriet är det organiserade rasförräderiet och urartningen. Det gjordes i Alljudas tjänst till den humanitära religionen. Den frimureriska verksamheten leder oundvikligt till de stora krigen, i vilka arierna skola förblöda. Så var det vid franska revolutionen. Så var det 1870. Så var det 1911. Så var det i Spanien. Så skall det vara i nästa krig. - Frimurarna läto på befallning av juden Ximenes halshugga, Marie Antoinette och konung Ludvig XVI. Frimurarna äro judarnas frivilliga hundar. De äro de judiska människomördarnas hantlangare.»

Louis-Ferdinand Céline.
Ur »Bagatelles pour un massacre, Paris.

Världsdomstol mot antisemiter

Judarnas avsikter mot, dem inom folken, som våga resa sig mot deras herravälde, när den judiska segern väl vunnits, framgår tydligt av ett yttrande av juden L o u b e t i *Alliance Universelle*. Alla judemotståndare skola. tillsammans med Tyskland skoningslöst utrotas. Loubet skriver:

»Med Tyskland, detta idiotisk-djuriska folk skola vi bli färdiga i kriget. Detta tysk-ariska folk måste försvinna från skådeplatsen. Världsdomstolen mot antisemitism kommer, inför vilken alla judefiender skola dragas för bestraffning – om de så äro miljoner».

En skön judisk önskedröm!

*

Judar i Frankrikes arméledning

För att gardera sitt inflytande över franska armén, som fått sig den »ärofulla» uppgiften att förgöra de tyska »barbarerna», har Juda även placerat de sina i arméledningen, Sålunda återfinnas där 6 judiska divisionsgeneraler, 13 brigadgeneraler. 6 divisionsgeneraler i reserven och 4 generalintendenter förutom judar å en del andra. högre militärposter.

De nationella franska officerarna äro ju icke längre helt okunniga om judendomens roll i det nya kriget - »judekriget». Med stridsentusiasm hos västmaktsarméerna lär det också redan vara si och så.

*

»Demokratisk» illusion

I »demokratierna» prisas alltjämt judarnas storslagna solidaritet med sina värdfolk, deras »nationella» inställning, offervilja och entusiasm i det under Englands formella ledning iscensatta krigskorståget för »rättens idéer» mot »barbariets» Tyskland. *De Nederlandsche National-Socialist* (14.10.39) skriver med anledning härav:

Hur nationell judendomen än må utge sig för i England, sin veta vi, att judendomen i det brittiska konungariket: blott så länge är nationell som den utan särskilda förpliktelser kan förtjäna och inhösta stora vinster. Den är alltid internationell så snart det gäller att skydda och försvara världsjudendomens intressen och önskemål.»

*

Stöd **Nationen**
genom att själv prenumerera och
vidtala andra att prenumerera.

FRÅN VÄRLDSFRONTEN

Varför krig?

Endast emedan den tyska regimen är anti-judisk och emedan judendomens makt blivit bruten inom det stortyska rikets gränser, måste de engelska och franska soldaterna kämpa mot Tyskland.»

Med dessa ord besvarar den holländska tidningen *Het Nationale Dagblad,* Amsterdam, frågan: »Varför krig?» Svaret överensstämmer helt med den syn på saken som framförts i denna tidskrift.

*

Storbritanniens judar

Enligt den i Charbin på ryska utkommande judiska tidningen *Jewrejskaja Zschiznj* (12. 5. 39) äro siffrorna, för i England, dess kolonier och dominier levande judar följande:

London	234,000
Manchester	37,000
Leeds	30,000
Glasgow	15,000
Liverpool	7,500
Birmingham	6,000
Irland	4,200
Kanada	156,720
Afrika	102,000
Australien	23,000
Indien	8,000
New	3,000
Rhodesia	38,000
Adena	2,500
Jamaica	2,000

Smärre judiska församlingar finnas vidare i Gibraltar, Malta, Cypern och andra brittiska kolonier. De anförda talen avse endast vita judar, icke de i Englands besittningar levande talrika färgade judarna. Då siffrorna komma från utpräglat judiskt håll, äro de självfallet hållna starkt i underkant.

Judar och - »djur»

The Nationalist (1. 7. 39), Toronto, Kanada, återger ett yttrande av den kände judiske skriftställaren E. Steinmann i »Jewish Frontier», vari judens uppfattning om icke-juden åter en gång kommer till uttryck. Steinmann skriver:

»Varje jude, ja varje enskild jude i världen, varje judiskt barn, varje gammal judisk man är ett levande vittnesbörd om tillvaron av en mänsklig ras gentemot en ras, som blott består av djur» .

*

De »hjältemodiga» judiska frivilliga

Den judiska världspressen visste nyligen berätta om en 1,200 man stark frivilligkår, som avgått från Palestina till Frankrike för att kämpa på »demokratiernas» sida. En våg av hänförelse och beröm gick fram i tidningsspalterna över dessa »judiska hjältar», vilka önskade offra sina liv för »demokratiens heliga sak».

Rumänska tidningen *Extrapost upp*lyser nu, att den judiska frivilligkåren aldrig varit avsedd att insättas i Maginotlinjen utan i - arbetsregementena. Det gällde således alls icke att gjuta »heligt» judiskt blod för Frankrikes och Englands sak; nej, den saken överlåtes åt - de franska »poilus» jämte färgade.

*

Englands judiska adelssläkter

Enligt den italienska »Vem är vem?» räknar England 34 rent judiska adelssläkter. I denna beräkning ingår alltså icke de många engelska bastardsläkterna.

Offer för Secret Service

Enligt tyska statspolisens undersökningar kring attentatet i Bürgerbräukeller i München den 8 november utfördes det av tysken Elser under omedelbar ledning av den landsflyktige tysken Otto Strasser på uppdrag av Englands Secret Service. Saken har föranlett tyska pressen att påvisa en rad mordförsök å ledande statsmän och sabotageakter, som under årens lopp iscensatts av nämnda central. Här ett utdrag:

von Eichhorn
(Tysk fältmarskalk, dödad i Kiew av en engelsk bomb.)

Ärkehertig Franz Ferdinand
(Sköts för att ge England en yttre anledning till världskrigets igångsättande.)

Zar Paul I
(Mördad, emedan han 1799 bröt koalitionen med engelsmännen.)

NATIONEN

utkommer 1940 såsom tidskrift med 6 nummer
32- eller 40-sidiga.

3 nummer under 1:a halvåret

3 nummer under 2:a halvåret

Abonnemangspris: Helår kr. 4:-

Halvår kr. 2:25

Lösnummerpris: 75 öre.
Prenumeration *endast* direkt hos tidskriften:

Box 1145, Sthlm 16, Postgiro 3643.

Försäljare i kommission antagas.

Hjälp till med prenumerant-samling!

Zar Nikolaus II med familj
(Englands sändebud Buchanan anklagade Lloyd George för mordet å zarfamiljen.)

Konung Ghazi
(Utsatt för »automobilolycka», emedan han stod i vägen för Englands intressen.)

Ministerpresident Armand Calinescu
(Mördad, emedan han i pågående krigiska konflikt förfäktade Rumäniens neutralitet.)

Konung Alexander av Jugoslavien
[Sköts, emedan England icke hade användning för en enig stat på Balkan.)

Konung Feisal
(Förgiftad, emedan han ville befria Irak från beroendet av England.)

Robert Casement
(Utsatt för ett misslyckat mordanslag, emedan han kämpade för Irlands oavhängighet.)

Konung Carol av Rumänien
(Förgiftad av en engelsk agent den 10 okt. 1914.)

*

Churchills sista hopp

»Jag har alltid sagt - förklarade Winston Churchill i ett uttalande 11 nov. 1938 - att det är min förhoppning att vi, därest Storbritannien blir besegrat i krig, skola finna en Hitler, som kan föra oss tillbaka till vår berättigade ställning bland nationerna».

Semi-Gotha
Från Ghetton till Riksdagshuset
Häftad kr. 5:-, inbunden kr. 8:-,
Visar hur Sveriges adel förjudats.

»Friheten»

»Ordet 'frihet' framkasta människorna i kampen mot varje makt, t.o.m. den gudomliga och naturens. Det är därför som vi, då vi komma till herraväldet, måste utesluta detta ord ur mänsklighetens lexikon, såsom en den djuriska styrkans princip, vilken förvandlar folkmassan till blodtörstiga vilddjur. Det är nu så, att dessa djur insomna varje gång de druckit sig mätta av blod, och därvid är det lätt att slå dem i bojor. Men om man icke ger dem blod, sova de icke, utan strida.»

Sions Vises Protokoll, n:r 3.

Judarna i Jugoslavien

I Jugoslavien spela judarna visserligen icke samma roll som i övriga Balkanländer, även om deras inflyttade där är betydande. De äro framför allt koncentrerade till de stora städerna i väster samt förfoga över större besittningar i de forna ungerska områdena.

Judarna i Jugoslavien uppges i runt tal till 70,000, av vilka 60,000 befinna sig i 13 orter, medan de övriga 10,000 fördela sig på det: övriga landet. I Belgrad bo 15,000 judar, i Agram 10,0000 i Serajewo 8,500, i Mariatheresiopel 6,300, i Neusatz 4,000, i Bitolj, Skoplje och Esseg, vardera 3.000, i Grossbetschkerek. Sombor och Senta vardera över 1,500 och i Varasdin över 1,000.

Den bibliske Moses

Av Jens Jürgens

Kr. 3:-.

Avslöjar mysteriet å Sinai berg.

Kampfonden

Sedan föregående nummer av Nationen utkom ha nedanstående bidrag influtit till kampfonden:

P--e .....kr. 6:
J. Dahlins sterbhus ..... » 96:-
S. Tornblad ..... » 1:-
Margit ..... » 50:-
Cepete ..... » 5:50:-
Summa Kr. 158:50

Vårt tack till samtliga givare!!

Bidrag kunna insändas till *Nationens Kamfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

»Så kan det icke fortsätta!»

»Så kan det icke fortsätta! Om icke snart en ny världskonflikt utbryter, måste åter 150,000 à 200,000 judar beträda exilens väg.»

Georg Bernhardt.
F.d. judisk chefsredaktör för »Vossische Zeitung» i »Welt-Buhne», Paris.

*

NATIONEN under 1940

Utkommer med 6 nummer, varav 3 under första och 3 under andra halvåret.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer under 1940 med 6 nummer.
Abonnemangspris:
Helår ..... kr. 4:-
Halvår ..... kr. 2:25:-
Annonspris: 30 öre pr mm.
Lösnummerpris: 75 öre.

Adress: Box 1145 – Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Stockholms Bokindustri A,-B., Sthlm 1940.

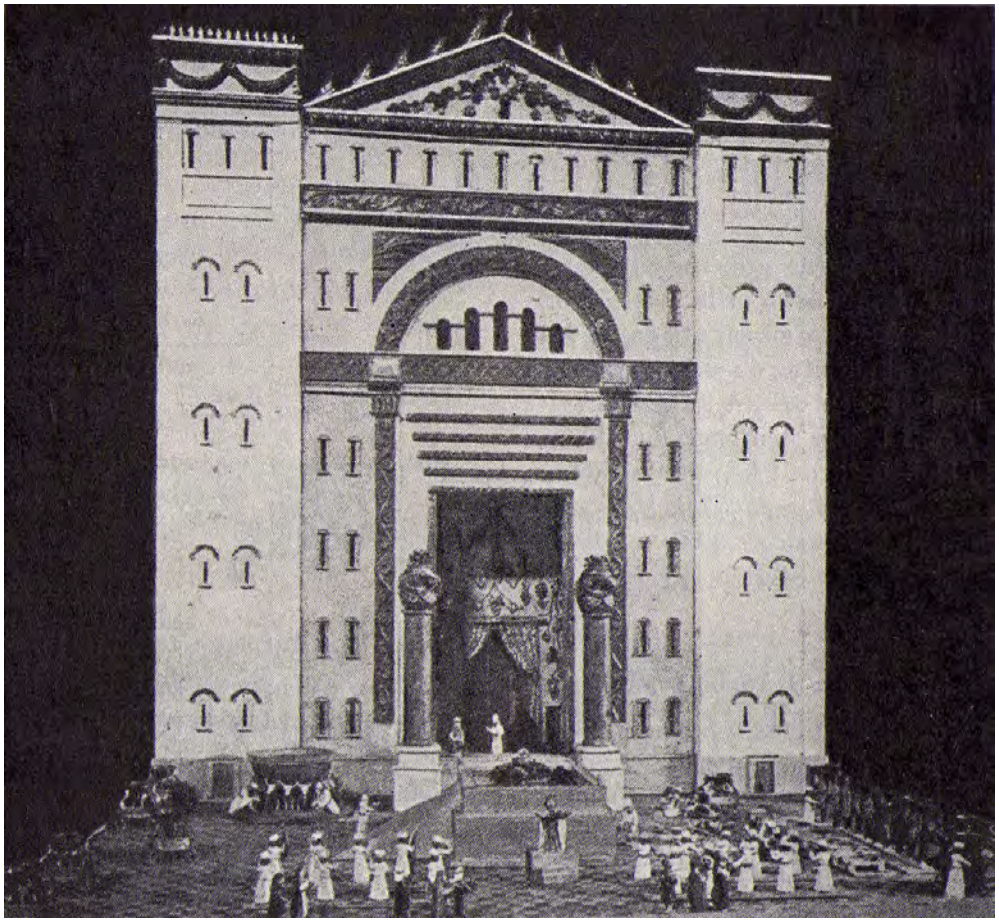

FRÅN DET NYA SALOMONTEMPLET
I U.S.A.-frimurarnas plan på ett nytt Salomontempel i det »återupprättade» Jerusalem ingår även »Heliga huset med förgård.Framför »helgedomen» offeraltaret, vid ingången pelarna »Jakin och Boas».

I SYNDAFLODENS SVALLVÅG
Åter går en syndaflod över jorden, hotande att draga allt med sig i djupet. Till sist träffar den sina egna upprorsmän.

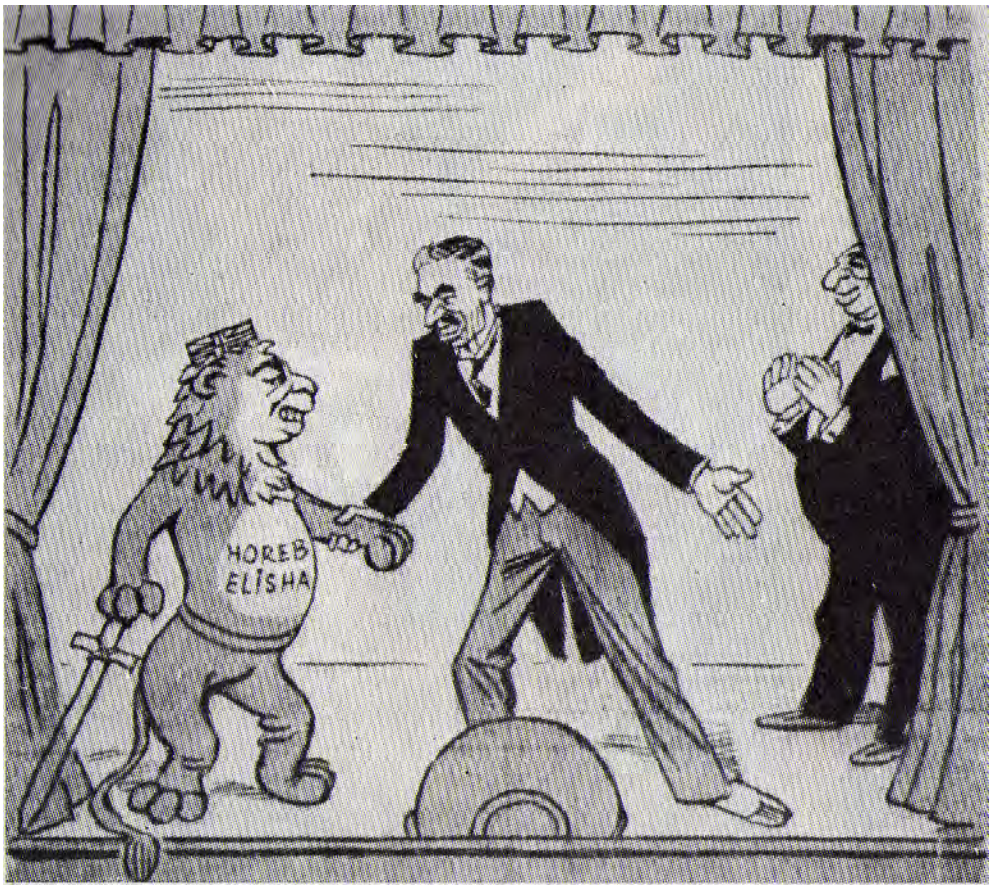

FÖRSTA AKTEN SLUT

Direktören till sitt tappra krigslejon: »Bra rutet, Lewi! Kom nu snällt tillbaka här ett slag som regissör

»DU SKALL ICKE HA SKONSAMHET!»

Jahve till »sitt» folk: »Du skall förgöra alla folk, som jag skall giva dig! Du skall icke ha skonsamhet med dem!» (V. Mos. 7, 24).

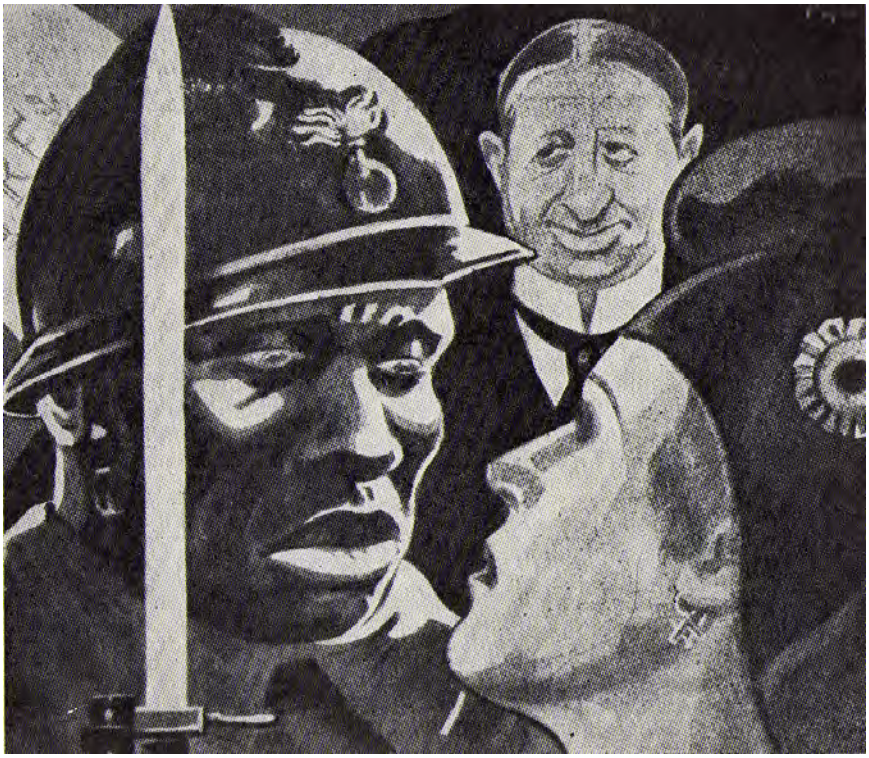

»CIVILISATIONENS» FRAMTIDA BÄRARE

Samtidigt med det»kristna korståget mot »barbariet» (Tyskland) passar Jahve (Mandel-Rothschild) på att tillskapa den nya ras, som skall bära upp framtidens »civilisation» i Europa.

DEN SKRIFTLÄRDES DRÖM

I de »heliga».skrifterna utlovar Jahve alla icke-judiska folks förgörelse. Men kanske blir utgången en annan än de skriftlärde drömt sig.

Tidskrift för upplysning

NATIONEN

UR INNEHÅLLET:

Judiskt herravälde

Hur befrias därifrån?

Med bl. a. följande underrubriker:

Judendomens messianska världshärskarplan. — Judiska världsstaten under Fursten i Exilen. — Judendomens internationella organisationer. — »Demokratien» — judendomens beslöjade härskarsystem. — »Demokratiens» internationaler jämte partisektioner. — Frimureriets mål: det judiska världshärskarväldet. — Frimureri och stat ett i Sverige. — Folkets andliga fostran underställd judendomen och frimureriet. — Tillbaka till svensk regim! — Nationellt återupprättande genom andlig förnyelse. — Nordisk renässans.

UTKOMMER MED 6 NUMMER ÅRLIGEN
Abonnemang: helår kr. 4:—, halvår kr. 2:25. *Lösnummer:* 75 öre.
Adress: BOX 1145, STOCKHOLM 16. *Postgiro:* 3643.

N:r 2 (323) **April 1940** **Årg. 16**

NATIONEN

N:r 2 (323) Redaktör: ELOF **ERIKSSON** **April 1940**

J u d i s k t h e r r a v ä l d e

Hur befrias därifrån?

Föredrag av redaktör E l o f E r i k s s o n
(Hållet i »Manhem» den 17 april 1940)

Den svåra politiska 'kris, som med finsk-ryska krigets utbrott i slutet av 1939 inleddes för Nordens folk, kom för flertalet svenskar som en blixt från klar himmel. Vi hade vant oss att betrakta denna vrå av världen såsom ett jordiskt Eldorado, tillförsäkrat ett evig tillvaro i fred, välstånd och lycka; men det vintriga årsskiftet 1939-40 skulle taga oss ur våra illusioner och placera oss i realiteternas värld.

För den politiskt initierade kom denna händelseutveckling icke som en överraskning. Den var länge väntad. Själv hade jag redan före världskriget 1914, alltså för ett kvarts sekel sedan, en tydlig förnimmelse av *det världshistoriska avgörande,* som nu pågår och som berör alla folk. Vad vi bevittna är *slutskedet av den i årtusenden, pågående gigantiska, brottningen mellan å ena sidan, judisk destruktiv åskådning och å andra sidan kristen konstruktiv åskådning, mellan den efter världsherravälde* strävande *internationella judendomen och de i nationellt självförsvar sig värjande icke-judiska folken.*

Bonderörelsens ursprungliga syfte

Allvaret i denna situation drev mig till en insats på det politiska fältet. *Våren 1914 tog jag sålunda initiativet och startade den gren av bonderörelsen, som framträdde i Skånska Bondeförbundet och Jordbrukarnas Riksförbund,* vilkas organisatoriska uppbyggnad jag intill rörelsens definitiva enande 1921 handhade. *I en politisk sammanslutning av landets jordbrukare till skydd för de av det internationella storkapitalet hotade gemensamma näringsintressena* såg jag samtidigt även *det naturliga medlet till avvärjandet av den fruktansvärda fara, som från den imperialistiska världsjudendomen hotade land och folk.* Den ur folkets djup framspringande rörelsen skulle rena vårt offentliga liv från korruption och osvenska inflytelser samt bilda inledningen till ett nytt, på moralisk grund uppbyggt svenskt representations- och styrelsesystem i Sverige.

Men utvecklingen inom Bondeförbundet gestaltade sig icke efter vad jag tänkt. Redan i begynnelsen visste bondesamlingen fiender att genom inskickade agenter förskaffa sig inflytande i dess politiska ledning och sålunda påverka utvecklingen i riktning mot en kompromiss med det rådande judiskt-parlamentariska systemet – detta system, som det var bonderörelsens uppgift att komma till livs. Under min verksamhet som ledare av organisationsarbetet, särskilt i funktionen som Jordbrukarnas Riksförbunds organisationschef i Stockholm, hade jag rikligt tillfälle att lära känna de underjordiska krafter som manövrera spelet bakom »demokratiens» kulisser och som skickligt förstå att

med de mest raffinerade metoder neutralisera varje ärligt initiativ.

Till belysande a det spel, ljusskygga element bedriva bakom den parlamentariska »demokratiens» kulisser, skall relateras ett karaktäristiskt fall, som jag upplevde under min verksamhet: i bonderörelsen. Det gällde ett försök från Allmänna Valmansförbundet vintern 1920 att få mig att sälja Jordbrukarnas Riksförbund till högern. Högern önskade hindra den av mig omfattande planen på bonderörelsens slutgiltiga enande genom Jordbrukarnas Riksförbunds sammanslagning med det dåvarande berglundska Bondeförbundet. En dag sände Valmansförbundets arbetsutskott dåv, riksdagsmannen Dan P o p p i u s till mig med ett förslag om sammanslagning av Jordbrukarnas Riksförbund och högern enligt en uppgjord plan, som praktiskt, innebar J. R:s uppgående i Lindmanshögern. Som belöning för min medverkan erbjöds ett mandat i Första kammaren jämte andra personliga förmåner. På en fråga varför man just vände sig till mig med förslaget svarade riksdagsman Poppius: "De andra i J.R:s ledning äro ju alla rättrogna högermän, det var bara från dig vi väntade motstånd. Det behöver knappast sägas, att hr Poppius fick återvända till sina uppdragsgivare i Allmänna Valmansförbundet med ett avböjande svar.

Efter denna händelse utvecklade sig situationen hastigt till en kris i J. R:s ledning. Från min sida koncentrerade jag nu alla ansträngningar på förverkligande av planen på en sammanslagning av Jordbrukarnas Riksförbund och Bondeförbundet, medan från andra sidan, högerledningen, en allt våldsammare hets igångsattes bland mina kamrater i J. R:s ledning mot såväl mig personligen som mina sammanslagningsplaner. Dessa kretsar, som nyss förgäves sökt köpa mitt förräderi mot bonderörelsen, utbasunerade nu de mest fantastiska lögnpåståenden, såsom att jag ville förråda Jordbrukarnas Riksförbund åt bondeförbundet, samvetslöst offra mina gamla kamrater, ja, att jag erbjudit min judastjänst åt Bondeförbundet mot löfte om en välbetald plats i det förenade Bondeförbundet etc. - Detta enda exempel från min verksamhet i bonderörelsen må vara tillfyllest för belysande av vår nuvarande »demokratis» arbetsmetoder. När jag slutligen trots allt motstånd 1921 genomdrivit Jordbrukarnas Riksförbunds Sammanslagning med Bondeförbundet och till den i Bondeförbundets namn enade rörelsen överlämnat de av mig omhänderhavda c:a 800 lokalavdelningarna, anmälde jag mitt utträde ur rörelsen.

Folkupplysandets uppgift

Min insats i den bondepolitiska samlingen var avslutad, och en ny uppgift, för ögonblicket mest trängande, erbjöd sig: *Folkupplysandets.*

Under min verksamhet i bonderörelsen hade jag ofrivilligt kommit i beröring med de hemlighetsfulla krafter och företeelser, som bilda bakgrunden till den moderna »demokratien». Viktigare än allt annan syntes mig nu att nå full klarhet rörande detta för allmänheten dolda hemliga maktspel och att inför offentligheten blotta detsamma. Efter års förberedelse för det publicistiska värvet *startade* jag *oktober 1925 tidningen Nationen,* som oberoende av parti- och fraktionsintressen fritt och obundet skulle ägna sig åt spridandet av ljus över de verkliga förhållandena i samhället. *Nationen* skulle *bli en ljusspridare, som utan hänsyn offentligt framlade sanningen,* rensade atmosfären från lögnens förpestande giftångor, vilka tryckande lägra sig över vårt land, hindrande en sund och naturlig utveckling.

Under min verksamhet som utgivare av Nationen mötte jag ett icke mindre hänsynslöst, organiserat motstånd från de samma kretsar, som jag råkade i delo med i arbetet för bonderörelsen. I början hindrade judarna Bonnier och Hirsch, åt vilka svenska staten anförtrott distributionen medels Svenska Pressbyrån av tryckalster i försäljning, på varje tänkbart sätt Nationens spridning. Omsider uppsade jag förbindelsen med den judiska pressdistributionen för att skapa en egen försäljningsorganisation. En sedan uppbyggdes även, omfattande 5 à 600 tidningsförsäljare i alla delar av landet, varigenom en betydande

spridning vanns åt Nationen. I denna situation såg sig fienden hösten 1935 nödsakad att öppet mobilisera »demokratiens» själva hemliga topporganisation Frimurarorden för tidningens tillintetgörande. Enligt ett genom TT distribuerat, den 10 oktober 1935 i pressen publicerat meddelande *beslöt Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd »med anledning av en mot tidningen Nationen riktad hemställan av amiral Lindman såsom tillhörande det svenska frimureriets högsta ledning att förbjuda Nationens försäljning genom, legitimerade tidningsförsäljare såsom sårande för allmän, anständighet».* I strid mot Sveriges grundlag lät Tidningsutgivareföreningen frimurarledningens laglösa påbud ögonblickligen gå i verkställighet. En illustration till vår mångbesjungna svenska »pressfrihet»!

Judendomens messianska världshärskarplan

Ett kvarts sekels verksamhet på det politiska fältet, först såsom bondepolitisk partigrundare och -organisatör och därefter såsom tidningsutgivare, har givit mig full klarhet1 rörande den nutida »demokratien»

Mystiken kring denna existerar icke längre. Denna som demokrati utgivna regim är icke en sann demokratisk ordning, där folkets väl är de makthavandes ledstjärna och landets egna medborgare ha mö1ighet att fritt och obundet i rättfärdighetens, den nationella och sociala gemenskapens anda öva inflytande å utvecklingen. *Våra dagars »demokrati» är endast en mask för ett främmande, ett judiskt-kapitalistiskt internationellt välde. Den är en, beslöjad judisk finans-diktatur, ett maskerat instrument för judisk maktutövning till förverkligande av judendomens sedan årtusenden bedrivna plan på världsherraväldets erövring.* Bakom »demokratiens» praktfulla fasad döljer sig ett raffinerat, med otrolig precision fungerande maskineri, vars konstruktör och ledare är: *den internationelle juden.* »Demokratiens» stora hemlighet är alltså: *Juden.* För att förstå skeendet i tiden är det nödvändigt att känna århundradenas, ja årtusendenas stora fråga: *judefrågan,, frågan om det judiska folkets omfattade anspråk på hela jordens besittande.* Stöd för dessa anspråk lämna förutom den judiska religionslagen, upptecknad i Talmud, själva Bibeln, som presenterar judarna såsom »Guds utvalda folk».

Strävandena för det judiska världsherraväldets upprättande bedrivas samtidigt inifrån och utifrån. Inifrån: genom upplösande av allt äkta nationellt och folkligt tänkande medelst destruktivt »borgerligt» tankegods och igångsättande av revolutionära uppror mot den bestående statliga ordningen; utifrån: genom framprovocerande av krig, i vilka andra, till underdånighet bragta folk tvingas att tjänstgöra såsom judiska förintelseverktyg. På de genom underminering inifrån och utifrån slutligen omstörtade nationalstaternas ruiner skall enligt den uppgjorda planen ett judiskt-messianskt världshärskarrike upprättas. Förverkligandet av detta framtidsmål är det som den judiskt behärskade nutida *»demokratien» i sin inre såväl som yttre politik tjänar.*

Det judiska världserövringsprogrammet återfinnes i Bibelns »gamla» testamente, som vår tids judaiserade skenkristna kyrka åsatt gudomlig stämpel. Vi läsa där bl. a.: »Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt anlete och slicka dina fötter». (Esaias 49:23). Och vidare: »De främmande (icke-judarna) skola (bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig ... Och dina portar skola stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar må införas till dig». (Esaias 60: 10-12), Samt slutligen: »Du skall förgöra alla folk som din Jahve skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara». (V Mos. 4:10), - *Den historiska utvecklingen under senaste 3,000 åren intill i dag är ett enda vittnesbörd om att detta i »profetians» form i Bibeln kungjorda judiska världserövringsprogram varit allvarligt menat:* det har i alltför ohygglig grad praktiskt följts. Folken, som skulle förgöras, funno sig in i det sista däri, emedan det lyckats judendomen att insöva dem i den vansinniga föreställningen, att allt skedde - den kristne Guden till behag.

»Frihetsrevolutionen» banade vägen för judarnas makttillträde i staterna

Tillträdet, det oinskränkta tillträdet, till de icke judiska folkens nationalhelgedomar beredde sig judendomen genom den serie revotut1ionära omvälvningar, som i »människorättigheternas» namn inleddes med den »stora, franska» frimurarrevolutionen 1789. I tecknet av revolutionens proklamerade naturliga likhet mellan alla människor, nationaliteter och raser upphöjdes judarna till fullt likvärdiga och likaberättigade med övriga medborgare hos folken. Denna »gloriösa» revolution var i verkligheten judendomens stora attentat mot den kristna världsordningen, varigenom de skrankor brötos, vilka förut rest sig för den judiska maktutvecklingen, och judarna tillförsäkrades full medborgerlig likställighet i de icke-judiska samhällena. I »humanitetens» namn förverkligades den »judiska emancipationen», tillerkändes judarna bland de icke-judiska folken den »frihet», för vilken de alltsedan uttåget ur Egypten kämpat och som de önskat lyckliggöra alla folk med: den judiska friheten att enligt Mose befallning omstörta de icke-judiska samhällena och taga hela jorden i besittning.

Under trycket av en med propagandans alla medel frambesvuren »humanitär» känslopsykos lyckades de sätta icke-judarnas förstånd ur funktion, få dessa att öppna sina dörrar för mänskligheten svurne fiende. De visste också att snabbt till det yttersta utnyttja de chanser »frihetsrevolutionen» bjöd dem. *Med stöd av sina nyvunna rättigheter togo judarna runt om i Europa statsstyrelserna i sina händer - och »demokratien», judendomens frimureriska styre, trädde i funktion.*

De icke-judiska folken anade icke vad de gjorde, när de läto förleda sig att tillerkänna judarna medborgerliga rättigheter. De insågo icke, att förutsättningen för detta erkännande saknades - en bristande insikt som de senare dyrt måst betala. Mellan judar och icke-judar finnes intet gemensamt, intet som berättigar en dylik åtgärd, varför tron på att de förra skulle anpassa sig efter de senares lagar och seder samt bli lojala medborgare i det icke-judiska samhället måste visa sig som en bedräglig illusion. Judendomen är uppbyggd på hatet och fiendskapen till alla andra folk. Den judiska lagen utgår ifrån, att judarna – som i verkligheten äro ett emot naturen tillkommet bastardfolk av vita, svarta och gula rasmänniskor – att detta folk av Gud »utvalts» att härska över mänskligheten och fördenskull är höjt över alla andra folk, med vilka de måste undvika varje innerlig gemenskap. Talmud, rättesnöret för judarnas liv och. verksamhet, hävdar, att judarna icke kunna tillerkänna icke-judarna fullt människovärde, varför de icke heller äro bundna av några förpliktelser till icke-judar och deras samfundsordningar.

Den judiska tron lovar judarna herraväldet över alla folk och ägandet av alla jordens rikedomar samtidigt den förkunnar satsen om alla icke-judiska folks undergång och tillintetgörelse genom judendomen. Denna sin tro veta dock judarna att beslöja för sina intet ont anande, i god tro levande värdfolk tills tiden är mogen – för att då kastas masken och i blodsterrorns tecken etablera öppen judisk diktatur. Intill den stunden bemantla de skickligt sin verkliga natur och inställning under masken av hycklad patriotism, trohet och hängivenhet för det fosterland, vars medborgerliga rättigheter de åtnjuta. I realiteten utgöra judarna i det icke-judiska samhället, som skänkt dem medborgerlig 1ikställhet med landets egna invånare, en stat i staten. Medan de åtnjuta samma medborgarrätt som övriga medborgare äga de skydd av den judiska staten och havare av dubbelt medborgarskap erbjuder verka för sin internationella stat. De äro samtidigt medborgare i tvenne stater, den, judiska och den icke-judiska, och kunna efter behag sälja och förråda den senare åt den förra - en affär som de flitigt ägnat sig åt. Över så gott som hela linjen hade de vid XX:e århundradets början placerat Judestaten i sadeln bland Europas folk.

Judiska Världsstaten under Fursten i Exilen

Såväl i fråga om sin »religions» som sin församlingsorganisations art bevara judarna den största hemlighetsfullhet och beslöja verkligheten med dimbildning. Trots förnekande från judiskt håll existerar alltsedan Jerusalems förstörelse Judestaten såsom en judarnas i exilen upprätthållna hemliga internationella stat under maktfullkomlig ledning. Den judiska statstyrelsen handhar ledningen av det över hela världen förskingrade judefolket och dess världsmessianska strävan. Samtidigt utgör den internationella Judestaten och dess styrelse en betydelsefull, hemlig judisk världscentral för

påverkande av utvecklingen i den icke-judiska folkvärlden, d.v.s. de av judarna gästade värdfolken, i den judiska imperialismens anda.

I dag bevittnas emellertid i samband med Palestinas återbördande till judarna en påbörjad förvandling av Judestatens karaktär från hemlig till öppen, vilken procedur betecknar det mest dominerande draget i nuets världspolitiska aspekt. *Överhuvudet för världens judendom är Fursten i Exilen, (Exilarchus), vilken samtidigt är den judiska världsstatens ledare och den judiska religionens överstepräst, alltid i rakt nedstigande led härstammande från de judiska konungarna och översteprästerna.*

Fursten i exilen biträdes i sin regeringsutövning av den alljudiska Synedrion, i vars spets stå 9 representanter för de förnämsta judiska familjerna, vilka äro Furstens i Exilen ständiga råd och bilda den judiska världsregeringen. Synedrions efter aristokratiska principer utsedda medlemmar - traditionellt 72 till antalet - skola vara ättlingar av den gamla judiska och prästerliga oligarkien. Synedrions medlemmar äro spridda i alla länder, där de offentligen bedriva all slags verksamhet men i realiteten bilda, den judiska regeringen i sina respektive landområden. I övrigt handhaves maktutövningen i de i Judestaten underlydande lokalområdena av kahalen, församlingens råd eller regeringen, som i enlighet med den babyloniska Talmuds föreskrifter styr församlingen, har uppsikt över skolväsen, övervakar och reglerar allt umgänge mellan judar och icke-judar etc., samt av bethdin, den talmudiske domstolen. Rabbinerna, som representera den centrala judiska makten, utnämnas alltid av Furstens i Exilen. Endast statsrabbinerna och övriga medlemmar av Synedrion äga kännedom om vem som för ögonblicket är Furste i Exilen, vilka som äro medlemmar av hans regering eller var denna har sitt säte. Emellanåt, när segerjublet står som högst i Israel, glömma judarna emellertid försiktighetens bud och blotta sina största hemligheter. Så kunde man under den »stora» revolutionen i Frankrike i anledning av den högtidligt proklamerade judiska emancipationen 1791 i de franska tidningarna läsa en välkomsthälsning till franska konstituantens dekret, undertecknad: »Samuel Levi, Överstepräst av Västerns och Österns synagogor».

Judendomens internationella organisationer

I sin strävan efter absolut världsherravälde betjänar sig judendomen förutom av den hemliga Judestaten av ett system av inbördes såväl som med Judestaten samhörande internationella organisationer med envar sin specielle uppgift. Från den hemlige judiska världsregeringen utgå dels via den över hela jordklotet utbredda judiska statsorganisationen, den skenbart fria och oberoende judiska internationalerna direktiv och impulser till judar, judiska församlingar och organisationer i alla delar av världen. Med urverkets precision fungerar detta gigantiska maskineri, som förklarar den underbara enhetlighet, varmed judisk aktion allestädes verkar, De mest betydande bland dessa internationella organisationer, vilka bilda judefolkets politiska, ekonomiska, kulturella och propagandistiska, maktapparat, äro i dag förlagda till USA, England, Frankrike och Palestina. Medan Amerika är huvudsätet för den internationella judendomens finans och propagandaavdelning, är Storbritannien dess utrikespolitiska centrum. En särskild roll spelar Frankrike, landet som först förverkligade judarnas »befrielse», såsom bärare av judedomens internationellt fixerade, politiska ideologi. I Palestina koncentreras jämsides med i England strävandena för den judiska statstankens öppna förverkligande genom landets återupprättande såsom judestat. Bland de ledande internationella judeorganisationerna märkas: Amerika: American Jewish Committe, American Jewish Congress, Order Independent B’nai B’rith, American Jewish Joint Distribution Committe, Inc.; England: Anglo-Jewish Association, Board of Deputies of British Jews; Frankrike: Alliance Israélite Universelle, Ligue 1nteruational contre I'Antisémitisme.

I spetsen för de rent judiska internationella organisationerna vid sidan av den judiska statsorganisationen observeras tvenne skilda grupper. Den ena, som företräder judarnas gemensamma mål och intressen samt strävar efter att utjämna politiska och personliga motsättningar inom judenheten, räknar främst Judiska Världskongressen och Judiska Världslogeförbundet Independent Order B'nai B'rith; medan den andra, som bygger på den härigenom skapade gemensamma politiska fronten, träder in för förverkligandet av den judiska statstanken i Palestina, framför allt genom den vid första Sionistkongressen i Basel 1897 bildade Zionistische Weltorganisations och, dennas s. k. utrikesdepartement

Jewish Agency. Sionistiska Världsorganisationen har sitt huvudsäte i London och räknar Chaim W e i z m a n n som president; den utgör med sina i hela världen kringspridda landsgrupper den organisatoriska och propagandistiska bäraren av judestatstanken. Dess arbetsprogram, som fastställdes av Baselkongressen, lyder: »Sionismen eftersträvar skapandet av ett offentligt-rättsligt garanterat hemland för det judiska folket».

Medan Zionistische Weltorganisations arbete inskränkes till den propagandistiska delen av den ur sionismens idé framsprungna uppgiften att upprätta, en folkrättslig erkänd judestat, har Jewish Agency allt starkare trätt i den politiska förgrunden. Baselkongressens av Herzl formulerade Palestina-program bragtes formellt till verkställighet genom Englands godkännande av detsamma i Balfour-deklarationen av 1917 och dennas upptagande i Versailles' fredstraktat såväl som i det av Nationernas Förbund sanktionerade Palestina-mandatets statuter.

Judestatens återupprättande i PaIestina

Belysande för de judiska ledarnas syn på det sionistiska problemet är ett uttalande av den svenske statsriabbinen Marcus E h r e n p r e i s till ära för sionismens grundare Theodor Herzl inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm 27 juli 1929, uttalandet in extenso återgivet i »Judisk Tidskrift» n:r 6 samma år. Hr Ehrenpreis hyllar där sin intime medarbetare Herzls »geniala» verk, som äntligen fört judarna till målet för deras i årtusenden närda drömmar:

»Hans (Herzls) arbete ledde till ett mål, som han på förhand utstakat. Om en profet är en 'förutsägare', en som ser kommande händelser och använder gåvan av sitt ord för att kungöra det för andra – då var Theodor Herzl i någon mån en nutida profet. Liksom Deutero-Jesaia årtionden före de timade händelserna såg Kyros' segerrika makt, så har Herzl tjugo år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar förutsett dem och förberett oss på vad som skulle komma. Han förutsåg Turkiets sönderfallande, han förutsåg, att England skulle ta hand om Palestina. Vi stå inför avgörande världshändelser, sade han tjugo år före världskriget, och dessa händelser öppna nya möjligheter för det judiska folket. När han slöt sina ögon, kunde han dö överbevisad om, att hans verk skulle fortleva … Tjugofem år efteråt står det judiska Palestina under maktens beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överheten i Palestina och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. 'Denna dag har jag tagit bort Egyptens skam från eder' … Det är första gången sedan två tusen år som judar av alla riktningar räcka varandra handen i det gemensamma arbetet för judendomens sak. Det verkar som ett under! Lyckliga generationer, som får vara med om denna betydelsefulla händelse, vars följder i denna stund ej kunna överblickas: hela judendomens förening utöver religiösa och politiska skiljaktigeter. I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad.»

Detta uttalande av den judiska statsrabbinen i Sverige Marcus Ehrenpreis är ett dokument av stor betydelse, då det på en gång blottar arten av judendomens omhuldade »profetiska» religiositet och dess faktiskt utövade roll som anstiftare av krig, här det fasansfulla världskriget. I samma ögonblick hr Ehrenpreis hyllar Herzl såsom den store, gudabenådade »profeten», vilken förutsade allt detta som skulle ske, prisar han hänförd Herzls »verk», beseglat genom Versaillesfreden och det judiska Palestinas återupprättande. Härmed är från ledande judiskt håll erkänt, att världskriget var judarnas verk, iscensatt och genomfört för att möjliggöra förverkligandet av sionismens mål: ett folkrättsligt garanterat judiskt Palestina. Vi veta nu vad detta världsjudendomens genom Herzl å Baselkongressen 1897 framförda program betyder. Det sionistiska talet om att vilja bereda världens »förtryckta» judar en nationell hemvist var blott camouflage till döljande av rörelsens verkliga syfte, vilket kunnat. förstås redan därav, att Palestina endast har möjlighet att inom sina gränser mottaga högst en miljon av de i alla väderstreck förskingrade 17 miljonerna konfessionsjudar. Nej, man ville skapa stöd för judarna i förskingringen, ett aktionscentrum för den judiska Internationalen, lägga slutstenen i det salmoniska tempelbygget – med ett ord fullborda det judiska världshärskarväldet. Och detta på den historiska plats, som med sitt strategiska vinkelläge mellan de tre världsdelarna Europa, Afrika och Asien s.a.s. av naturen utvalts till säte för världsherraväldets utövande. Men överrabbin Ehrenpreis jublade för tidigt, när han 1929 ropade ut sitt: »Lyckliga generation, som får vara med om denna betydelsefulla händelse!» Planen är ännu icke förd i hamn. Väl har ett nytt blad börjat skrivas i det judiska folkets historia, ehuru med all sannolikhet – avslutningsbladet.

»Demokratien» - judendomens beslöjade härskarsystem

Först mot bakgrunden av vad här anförts till belysande av judendomens universella art och mål, dess lära, organisation och funktion, grundvalen för hela den judiska verksamheten, är det möjligt att förstå och bedöma det i »demokratiens» namn i våra dagar utövade judeväldet. Den verklige makthavaren i Sverige är under rådande »demokrati» världsjudendomen, vilken genom sin universella och lokala organ icke blott reglerar församlingslivet för här boende judiska statsmedborgare utan samtidigt såsom »stat i staten» kontrollerar det svenska statslivet. Genom sina olika institutioner och förtroendemän underhåller den hemliga judiska världsregeringen förbindelser med alla tongivande instanser inom svenskt samhällsliv, vilka konsekvent bearbetas i judendomens anda. Allenast genom sina trosfränder och dessas inrättningar skulle det dock aldrig vara möjligt för det procentuellt jämförelsevis fåtaliga judiska folket, c:a 1 procent av Sveriges hela befolkning eller 60 000 av 6 miljoner, att utöva den faktiska dominerande makt, det i vår tid utövar i det svenska samhället. Nej, detta han ske endast tack vare det av judendomen för ändamålet särskilt uppbyggda »demokratiska» international-systemet, avsett för behärskande av de icke-judiska folkens andliga och materiella liv, deras politiska, ekonomiska och kulturella verksamhet.

Med hjälp av detta hos värdfolken inrättade särskilda system av »internationaler», som överallt där judarna tillerkänts medborgerlig rättsställning utbyggts till grundval för den nationella statens funktion, lyckades judendomen även i Sverige eliminera betingelserna för en nationell utveckling. Den naturligt framvuxna nationella svenska ordningen fick vika för en onaturlig, internationell »välfärdsordning» utan varje bärande underlag. Ett främmande, destruktivt politiskt system infördes, vilket berövade den svenska statsstyrelsen karaktären av svensk styrelse och förvandlade den till ett beslöjat maktinstrument i den hemliga judiska regeringsmaktens tjänst. Det nya systemets, »välfärdssystemets», grundprincip lydde: »Söndra och härska!». I tecknet av denna judiska härskarprincip organiserades vårt folk efter konstruerade, chimära intressen i politiska partier, ideologiskt, politiskt och finansiellt underordnade de av judendomen för ändamålet upprättade och styrda. »internationalerna». Det »internationella» representations- och statsystemet är från början till slut en judisk skapelse, uteslutande avsedd att tjäna judendomens intressen, på svenskhetens bekostnad. Skenbart och till namnet tillgodoser det svenska folkets välfärd, i verkligheten judefolkets.

Genom söndring bröt Juda vårt folks motståndskraft

Genom planmässigt söndrande av nationen i ett antal efter overkliga intressen bildade, varandra bekämpande partier eliminerade judendomen de naturliga förutsättningarna för ett hävdande av svenska intressen emot de judiska inkräktarna; *motståndskraften mot den judiska aggressionen bröts.* Den som behärskade det »internationella, systemets partier behärskade också den av partierna regerade staten. Och den som sålunda behärskade staten hade möjlighet att dirigera densamma i enlighet med sina önskningar, även när dessa icke överensstämde med statsnyttan. Systemets skapare och herre – *Juden* - var aldrig intresserad av den stats välfärd, i vilken han i kraft av sin tillerkända medborgerliga rättsställning tillskansade sig det bestämmande inflytandet, tvärtom. Såsom exploatör av denna maktposition i egoistiskt syfte visade han sig som en mästare. I Sverige liksom övriga »demokratier» förstodo judarna att till det yttersta utnyttja det icke-judiska regeringsinstrumentet för sina., d. v. s. den judiska imperialismens mål: landets och folkets erövring och underkastelse under Juda. *Steg för steg trängdes det svenska inflytandet tillbaka inom stats- och samhällsliv, och i »reformismens» namn tilltvungo sig judarna lagstiftningsvägen alla önskade förmåner, vilket naturligtvis alltid skedde under namn av att befordra »folkets bästa». Så äro i dag i regel judar och icke svenskar de som föra spiran; den judiska, icke den svenska lagen följes. Folket avnationaliseras, berövas under »lagliga» former sina andliga och materiella värden. Den svenska folksjälen förgiftas, berövas sin naturliga reaktionsförmåga i en störtflod av judaistisk propaganda.*

Denna »demokrati» är förvisso ingen demokrati i ordets sanna bemärkelse: den är blott en skylande förklädnad för ett främmande omoraliskt judiskt-plutokratiskt diktaturstyre till nationens andliga och materiella våldförande. Aldrig har väl en upphöjd idé så missbrukats som här. Den demokratiska idén, som erkänner de enskilda medborgarnas rätt till inflytande i samhället och fordrar att samhällsstyrelsen helt skall stå i gemenskapens tjänst, var sedan äldsta tider dominerande i svensk utveckling. Men genom judens intrång i vårt offentliga liv förvanskades också denna upphöjda idé till sin parodi, sin motsats. I »demokratiens» namn placerades den beslöjade judediktaturen i högsätet. Dess »folkrepresentation» är ingen svensk folkrepresentation, även om de svenske få äran att rösta på de judiskt dirigerade partiernas vallistor; den är den i hemlighet styrande judemaktens representation i parlamentet, vilken väl bekänner sig till det väljande folket men i verkligheten lyder sin plutokratiska överhets befallningar. Härav ock dualismen i »demokratiens» verksamhet, den ständiga motsatsen mellan ord och handling, sken och verklighet. »Reformerna» ha för det mesta en dubbel innebörd: nominellt avse de främjandet av folkets väl, reelt tillgodoseendet av den judiske usurpatorns intressen. När riksdagens frihandelsvänner reste hinder mot det produktiva svenska näringslivets utveckling, motiverades detta alltid med omsorg om »de breda lagrens väl»; i verkligheten gällde det att befordra judiska varuimportörers profitintressen och att utöka vårt lands beroende i försörjningshänseende av det judiska »världshushållet». När vårt militärförsvar 1925 nedrustades, skedde det nominellt i »sparsamhetens» och »folklighetens» intresse; reelt var syftet att på förhand bryta det väpnade mottståndet mot den vid denna tid ännu aktuella och av judendomen behärskade, det svenska samhällets revolutionära omstörtning åsyftande världskommunistiska rörelsen.

»Demokratiens» internationaler jämte partisektioner.

"Stommen i det system av internationaler, som bildar grundvalen för »demokratien», judendomens beslöjade styrelseskick i de icke-judiska staterna, utgöres av: Frimurarorden, liberalismens och marxismens internationaler. Skenbart stå dessa i motsättning till varandra, i verkligheten arbeta de inom en av judendomen fastställd gemensam ram för ett och samma mål: den judiska världshärskarplanens förverkligande. Nämnda internationaler, som samtliga utgått från och med undantag av den kommunistiska III:e internationalen alltjämt lyda under världsjudendomen, äro vårt »demokratiska» partisystems moderpartier, dess organisatoriska, ideologiska och finansiella grundfäste. Ledarställningen intager frimureriet, som bildar huvudet å »demokratiens» kropp, medan de andra internationalerna utgöra dess lemmar. Frimurarorden, som i Sverige på det intimaste sammankopplats med statsledningen, arbetar här främst genom det efter frimureriska principer grundade högerpartiet, som falskeligen utger sig vara nationellt och fosterländskt och vars parlamentariska spetsar rekryteras ur den frimureriska överledningen. Den internationella liberalismen, vars svenska avläggare i dag kallar sig »folkpartiet», är den judiska regeringsmaktens egen representation i det »demokratiska» partisystemet och företräder som sådan anspråk på att få spela rollen av tungan på vågen i parlamentet, d. v. s. att till judendomens behag få manövrera de parlamentariska majoriteterna. Den internationella marxismen slutligen, vilken på frimureriets order grundades av Juden Karl Marx-Mordecai 1848, representeras i Sverige huvudsakligen av det till II:a arbetarinternationalen anslutna socialdemokratiska partiet, vilket hittills mest fått tjänstgöra som röd stormtrupp åt det »demokratien» behärskande judisk-imperialistiska kapitalintresset. Det har framför allt fallit på den marxistiska socialdemokratiens lott att lancera, popularisera och under mer eller mindre revolutionärt hotfulla gester i »folkvälfärdens» namn genomtrumfa de »reformer», som betingats av den judiska imperialismens »rättsanspråk i Sverige.

Frimureriets mål: det judiska världshärskarväldet

Frimureriet styres enligt den svenska grundförfattningen för Frimurarorden av en okänd Stormästare av konung Salomos ätt i dennes anda. När grundförfattningen kapitel 3, artikel 1, § 3 kallar frimureriets okände ledare och stormästare »den visaste av alla krönta furstar, konung Salomo från släkt till släkt, från son till son», kan därmed knappast avses någon annan än judarnas Furste i Exilen.

Ritualarbetet i frimurarlogerna jorden runt är också helt ägnat »templets uppbyggande», varvid templet är lärobilden, som låter alla andra symboler utveckla sig för att åter sammanfattas i en enhet. Ännu idag symbolisera Salomo och templet den judiska rabbinstatens makt och det judiska folkets maktstävan politiskt såväl som ekonomiskt. Salomo är judarnas nationelle prästkonung och templet i alla bemärkelser, även i dess egenskap av bank och börs, den äkta judiska nationalhelgedomen. »Internationales Freimaurerlexikon» understryker, att det frimureriska uppförandet av Salomos tempel utom sin symboliska även har en historisk mening, nämligen att återuppföra den först av Nebukadnesar 586 f. Kr. och senare av Titus 71 eft. Kr. förstörda judiska nationalhelgedom i Jerusalem. Genom Palestinas återupprättande såsom judisk nationalstat - detta mål, som sioniströrelsen i vår tid satt sig före - skulle Salomostemplet såväl symboliskt som historiskt nå sin fullbordan - det judiskas världshärskarriket definitivt förverkligas.

I den »demokratiska» staten är frimureriet bäraren framför andra av den salomoniska tanken och den judiska mentaliteten. Dess »världsåskådning» är en nödtorftigt beslöjad upplaga av den judiska världsåskådningen, främst inriktad på att upplösa alla i rasen och blodet förankrade föreställningen till undanröjande av icke-judarnas naturliga motstånd mot judendomens imperialistiska aspirationer. Frimureriets lära, även betecknad »religion», presenteras som »humanitetens lära» ehuru den intet har att skaffa med humanitet. Den rör sig med förvillande allegoriska talesätt och sofismer, tolkbara allt efter behag. Som sitt slutmål anger den: »Mänsklighetstemplet till ära för alla världars Allsmäktige Byggmästare» varmed avses icke den himmelske Gud, som Kristus åkallade, utan den judiske nationalguden Jehova, d.v.s. judefolkets upphöjande till allhärskare i världen. Den frimureriske »humanitetsläran» är, såsom redan berörts, baserad på lögnen om alla människors likhet och därav härrörande likvärdighet, på grund varav proklamerats, att inga skiljaktigheter existera i ras och nationalitet utan att alla för ögat synliga olikheter blott äro skenbara, beroende av tillfälligheter i födelse, stånd, konfession, miljö etc. Med stöd av denna till »vetenskap» upphöjda föreställning lancerades teorin om »människorättigheterna», främst tanke- och samvetsfriheten, för vilken 1789 års revolution inledde kampen och vars reela syfte var: att undanröja de sista hindren för judarnas tillträde till och erövring av den verkställande makten i de icke-judiska staterna.

»Välgörenheten» - camouflage för frimureriets politiska verksamhet

I alla länder, där judendomen i »demokratiens» namn för spiran presenterar sig Frimurarorden såsom ett hemligt brödraskap, tillkommet för att utöva *»välgörenhet»*. »Välgörenhetsutövningen» tjänar dock ondast som camouflage för frimureriets verkliga, dess illegala politiska verksamhet inom staten. Överallt är man ivrig framhålla ordens »nationella», »opolitiska» och »kristliga» karaktär under avståndstagande från utlandets frimureri, vilket ofta öppet erkännes syssla med politik. Frimureriets internationella karaktär framgår emellertid klart av dess egen universella lära och organisation och betygas av dess författningshandlingar, såsom t.ex. Grundförfattningen för IX:e frimurarprovinsen Sverige, dess encyklopedier, kalendrar och auktoriteter. Enligt den svenska frimurarmatrikeln 1939-1940 upprätthåller Sverige förbindelser med icke mindre än 45 utländska frimurereiska Suprême Conseil (Översta råd av 33:e gr.) och Storloger i olika världsdelar. - Och på samma sätt förhåller det sig med frimureriets deklarerade »opolitiska» karaktär. Man åberopar till stöd härför bestämmelserna i grundstadgarna, som uttryckligen förbjuda frimurarbroder att »såsom sådan» befatta sig med politik. »Internationales Freimurerlexikon» förklarar sublimt saken som så, att *frimureriet* till följd av sin omfattande »toleransidé» »icke vill inkränka på medlemmarnas frihet i politiska avseende, *såvida de som politiker icke handla mot det*

frimureriska ideologien». Det lilla förbehållet i slutsatsen var alltför väl motiverat.

Frimureriets »ideologiska» program - politiskt, »Kristus» - judarnas nationalgud

I sin föregivna egenskap av »etiskt-filosofiskt sällskap» säger sig frimureriet endast bedriva »kulturpolitik» - »i upplysningens, framåtskridandets och humanitetens anda». Att här skilja mellan kulturell och annan politik låter sig icke göra, då den förra blott är en aspekt av den allmänna politiken. Frimureriets »ideologiska» program är i realiteten ett politiskt program, som, blott kan förverkligas med poliliska maktmedel, såsom den historiska utvecklingen alltsedan den blodiga revolutionen 1789 visat. När de frimureriska statuterna förbjuda enskilda frimurarbröder att »såsom sådana» bedriva politik, betyder detta allenast, att bröderna i sin politiska aktivitet icke få blottställa orden utan personligen taga ansvaret för sin förda politik till den frimureriska lärans omsättande i praktik. Förbehållet i statuterna, att frimurarbrodern har sin politiska frihet endast så länge han verkar i överensstämmelse med den frimureriska ideologien, är tillräckligt belysande. Och samma spegelfäkteri möter i fråga om frimureriets deklarerade »kristliga» karaktär. »Internationales Freimurerlexikon» ger definitionen å ordet »kristligt frimureri», det slag av frimureri, som särskilt det svenska bekänner sig till. »Kristligt» betecknas sådant frimureri som »allenast är tillgängligt för Kristus-bekännare». Vidare upplyses, att enligt den frimureriska läran begreppet »Kristus» (»Jesus») avser »gamla» testamentets judiske nationalgud Jehova. »Kristus» betecknas som slutstenen i det salomoniska templet. »Internationales Freimurerlexikon» skriver: »Denna kub-Kristus är att förstå som templets egentliga slutsten». Svindeln med den »kristna» beteckningen erkännes här alltså av frimureriet självt.

Frimureriets »humanitära» lära omsättes i praktik huvudsakligen genom propaganda inom och utanför logerna samt genom brödernas aktiva deltagande i den offentliga politiken, ehuru - märk väl! - icke i deras egenskap av frimurarbröder utan såsom »fria och självständiga medborgare». Det gäller kantänka, att bevara visionen om frimureriets »opolitiska» karaktär! Inom logens väggar fostras brodern i den »humanitära» religionen, vars främsta syfte är upplösandet av det i blodet förankrade ras- och nationalmedvetandet. När dessa naturliga band av gemenskap med den egna rasen och nationen väl lossats i tecknet. av en universel1 brödragemenskap, som höjer sig över alla nationella råmärken, går fortsättningen av sig själv. Intet hindrar längre broderns följdriktiga utveckling till en »kub» i Salomos tempel eller, för att använda den antifrimureriske kämpen general Ludendorffs benämning - en för Judas härlighet kämpande »konstgjord jude». Efter fostran i logen vänder sig frimurarbrodern jämväl till yttervärlden. Där finna vi honom överallt, såväl där de stora frågorna avgöras som där till synes intet sker, alltefter personlig användbarhet. Vi finna honom å nyckelposterna i samhället från ovan till nedan, inom kyrkan, pressen, litteraturverksamheten, konsten, i de politiska partierna, inom finans-, yrkes-, kulturella och andra organisationer, inom sällskapslivet med dess mångskiftande ordens- och klubbliv. Och överallt är frimuraren först och sist frimurarbroder, handlande enligt eden i frimureriets anda, d. v. s. för den imperialistiska, judendomens sak.

Frimureri och stat ett i Sverige

Sverige intager inom världens frimureri en pioniärställning såsom det land, som har högsta antalet frimurarbröder i förhållandet till invånarantal. Så gott som hela det svenska överskiktet är anslutet till det internationella ordenssamfundet och fostras i dess destruktiva, ras- och nationalitetsmedvetandet undergrävande lära. Frimureri och stat äro ett Sverige, svensk politik

liktydig med frimurerisk politik. Konungen är Ordens Högste Beskyddare och Styresman i IX:e frimurprovinsen i egenskap av »Visaste Salomos Vikarie». Enligt frimurarmatrikeln 1939-40 är antalet svenska frimurarbröder f.n. 23,400, varav 28 riddare och kommendörer av Röda korset, fördelade å Svenska Landslogen, fyra provinsloger, 16 S:t Andreasloger, 30 Johannesloger, och 39 brödraföreningar, vartill komma 6 till provinsen hörande loger och brödraföreningar i Finland. Detta frimureriska brödraskap utanför den svenska folkgemenskapen utgör den imperialistiska judendomens främsta hjälphär i det svenska samhället. Under den frimureriska »demokratiens» aera ha också betecknande nog frimureriets ledande personer handhaft statspolitiken i Sverige. De frimureriska statsmännens »reformpolitik« gick i städse i den judiska emancipationens tecken. Främst i ledet märkas frimurarstormästarna-statsministrarna Oscar Robert Themptander och Salomon Arvid Achates Lindman. Themptanders på 1880-talet förda frihandelskampanj, som åsyftade främjandet av det internationella judiska handelsintresset på det svenska näringslivets bekostnad, banade enligt det judiska Dagens Nyheter (3.7.38) vägen för den sedermera av Lindman genomdrivna »demokratiska rösträttsreformen» vilken raserade de sista nationella skansarna, öppnade slussarna till vårt land för den anstormande judendomen. Det saknas alltså icke sammanhang mellan de olika frimurarstormästarna-statsministrarnas »personliga» politiska intentioner.

Marcus Wallenberg - judendomens och frimureriets högste maktexekutor i Sverige»

Internationales Freimaurerlexikon» erkänner frimureriets statspolitiska inflytande i nutidssamhället (»demokratien») genom offentliggörandet av en särskild avdelning, rubricerad »frimurare i folkens kulturella och statliga liv». I kapitlet »Sverige» återges namnen å en rad framstående svenska frimurare, däribland stats- och utrikesministrar, riksmarskalkar etc. Bland dessa märkas också följande frimurarbröder: bankdirektör Marcus Laurentius Wallenberg, ledare av Stockholms Enskilda Bank, numera avlidne högerledaren-statsministern Arvid Lindman samt riksmarskalken Axel Vennersten, förut ledande högerpolitiker och talman i riksdagens första kammare. Särskild uppmärksamhet förtjänar bankdirektör Wallenbergs ställning. Hr Wallenberg har i en lång följd av år i sin person förenat det svenska statslivet, det internationella frimureriets och den internationella storfinansens högsta verkställande funktioner i Sverige. Han innehar visserligen officiellt blott VII:e graden i det svenska frimureriet, men bekläder av allt att döma en betydelsefull hemlig post i det internationella frimureriet såsom exekutiv förtroendeman och mellanhand mellan den okände stormästaren »Konung Salomo» och dennes »Visaste Vikarie» i IX:e frimurarprovinsen, Sveriges konung. Enligt en i antijudiska kretsar företrädd mening skulle huvudmannen för finanshuset Rothschild, såsom vars svenska filial Stockholms Enskilda Bank betraktas, baron Edouard-Alphonse de Rothschild i Paris i detta nu inneha värdigheten som världsjudendomens högste ledare, »Fursten i Exilen», under namn av Edouard V. Förhåller det sig så, skulle baron Edouard de Rothschild med all sannolikhet i sin person även förena innehavet av värdigheten som världsfrimureriets Stormästare, »Konung Salomo». Bankdirektör Marcus Wallenbergs faktiskt utövade diktaturmakt i det nutida svenska samhället skulle härmed få sin förklaring. Det är en offentlig hemlighet, att Stockholms Enskilda Banks direktion sedan lång tid spelat rollen av Sveriges reela regeringsmyndighet, som beslutar ministerskiften och nominerar nya ministrar samt utövar högsta kontrollen över vårt politiskt-parlamentariska liv. Genom denna bank kontrollerar den internationella judiska storfinansen icke blott statens riksbank utan det svenska kreditväsendets i dess helhet verksamhet, ja hela vårt ekonomiska och politiska liv.

Frimureriets centrala ställning i det »demokratiska» Sveriges statspolitiska liv illustreras genom den svenska konungamaktens sammankoppling med frimurarledningen och det högsta svensk-frimureriska utmärkelsetecknets, Carl XIII:s-orden, upphöjande till Statsorden. Stats-överhuvudet är edsvuret till tvenne med varandra oförenliga, ja väsensskilda och, inbördes fientliga författningar, dels den nationell svenska statsförfattningen och dels den inter-nationella, endast konung Salomos universalrike kännande frimurarförfattningen. I regel har denna, dualism inom statsledningen verkat till det salomoniska rikets favör på det svenska rikets bekostnad. Även om viljan funnits hos statsöverhuvudet att i den praktiska politiken hålla sig på svenska författningens grund, måste trycket från den andra, den judiska parten, ha varit

så starkt, att han i regel icke kunnat motstå detsamma. Utrikespolitiskt var det svenska frimureriet intill nationalsocialismens makttillträde dubbelsidigt inriktat åt Tyskland och England, i det t. ex. amiral Lindman samtidigt fungerade som Svenska Stora Landslogens representant i »Grosse Landesloge der Freimaurer von Deutschland» och i »United Grand Lodge of England». Efter förbudet mot och upplösningen av frimureriet i Tyskland såsom »stats och folkfientligt» har frimureriets i Sverige utländska orientering utvecklats till en allt intimare anslutning till de ledande »demokratiernas», främst Englands, vilket markerats genom det svenska utrikesministeriets och den: svenska pressens uppträdande mot de nationella autoritära staternas under de gångna sju åren. Särskilt anmärkningsvärt är den härvid utvecklade förbindelsen mellan Svenska Landslogen och olika Suprême Couseil 33°, tydande på tillkomsten av ett Översta Råd 33°, d.v.s. Skotska Ritens av 33° införande i Sverige. Englands frimurarkalender upptager konung Gustav V som hedersmedledamot av Grand Lodge of England Supreme Council 33°. Enligt svenska frimurarmatrikeln 1939-40 är riksmarskalk V e n n e r t e n medlem av Supreme Council 33° for England, Wales, the Dominions and Dependencies of the British Crown, generallöjtnant J. G. N a u c k h o f f medlem av Supreme Council 33° for Scotland och civilingengör R. A:son L i n d m a n medlem av Supreme Council 33° for Irland. Inrättandet av ett svenskt 33:e-gradensystem innebär frimureriet i Sverige anslutning till Översta Råden av Skotska Riten 33° international, den internationella myndighet inom orden som närmast befattar sig med världspolitiken, samt dess underordnande de av Lausanne-konfederationen 1875 antagna, ytterligare förpliktande grundsatserna.

Sin ställning som universalstat med det absoluta judiska världshärskarväldet som slutmål upprätthåller judendomen alltså i exilen genom olika system av arbetande internationaler samt i all synnerhet genom det system internationaler, som med Frimurarorden i spetsen bär upp dess beslöjade regeringsform »demokratien». Genom den svenska folkrepresentationens ersättande med den »demokratiska» partirepresentationen, tillkommen efter grundsatsen »söndra och härska!» samt ideologiskt, politiskt och finansiellt underordnad den Judiska Internationalen, icke blott eliminerades varje svensk reaktion mot den judiska frammarschen; den svenska statsmakten förvandlades till ett kamporgan i judeimperialismens tjänst. I allt större utsträckning lånade regering och riksdag sin aktiva medverkan i judendomens mot land och folk riktade strävanden. Sveriges lag detroniserades till favör för den judiska. Vårt folk utlämnades till storfinansiell brandskattning utan dess like, varvid stora delar av nationalförmögenheten »lagligen» direkt överförts från Svenska till judiska ägare eller i evigt ränteslaveri förpantats till det internationella judiska kapitalet, vilket i egenskap av statens och näringslivets fordringsägare förskaffat sig ett allt hårdare grepp om nationens liv. På alla områden har utvecklingen länkats över från den nationella svenska traditionen till den judiska, inför vars slutmål vi i dag befinna oss: Sveriges uppgående i det öppet framträdande judiska världsriket med Palestina som centrum och svenska folkets definitiva förslavande under Mammon.

Folkets andliga fostran underställd judendomen och frimureriet

Detta beslöjade judiska erövringarbete har blott kunnat ske genom det andliga livets bringade i harmoni med judendomens aspirationer. Folkfostrans alla medel ha överlåtits på judarna och deras frimureriska och marxistiska hantlangare, vilka förstått att till det yttersta utnyttja dem för sina planer. Främst bland dessa instrument till vårt folks andliga bearbetning i judisk anda komma: kyrkan, tidningspressen, förlagslitteraturen, konsten och radion, som år ut och år in, dag ut och dag in, överskölja det svenska landet med en störtflod av judaistisk propaganda. Redan genom juden Schauls (Paulus) inskickande i de kristnas läger lyckades judendomen föra kristendomen över från det äkta kristna till det judiska planet. Överrabbin E h r e n p r e i s erkänner i talmudiska vändningar i sin bok

»Talmud» sakförhållandet. Samtidigt han ger sin nominella motståndare Schaul (Paulus) en eloge för hans »genialitet» fastlår Ehrenpreis skillnaden mellan judendomen och den av Schaul (Paulus) tillrättalagda »kristendomen» sålunda: judendomen är ett förnuftets religion vilande på lag - »lagbunden judendom», till skillnad från Schauls {Paulus) »kristendom», som är religion (judendom) utan förnuft och lag, eller som han kallar dem »tro utan lag!», även utlagt - »tro i enfald». Av Ehrenpreis' framställning framgår tydligt, att Schauls {Paulus) »världsmission» var: att genom känslornas ohämmade lössläppande avkoppla förståndet hos de kristna icke-judarna, förleda dem till avfall från sina nationella helgedomar, till självupplösning och självförgörelse i judaism. Till förhindrande av en samlad kristlig reaktion och neutraliserande av katolska kyrkans i Rom möjligheter vilken under icke judeinfluerad ledning skulle kunna, bli en fara judendomen, splittrades kristenheten i en mångfald skenkristna konfessioner, som alla anammade den i Bibeln »gamla» testamente framförda teorin om judarna såsom »guds utvalda folk». I enlighet härmed har själavården i de namnkristna kyrkorna fortgått till allt fullkomligare harmoni med judendomens lära, under prisande av den judiske nationalguden Jehova-Sebaoth såsom Kristi himmelske Gud. Med införandet av »demokratien», som i Sverige förenade frimureri och stat till ett, underordnades den lutherska svenska statskyrkan frimureriets »humanitära» doktrin, till bekräftande varav representanter för statskyrkan upptagits i frimurarprovinsens Högsta ämbetsmannaråd och särskilda avdelningar »Bröder Clerici» inrättats.

Ledningen av propagandan för vårt folks fostran i judendomens anda handhas av den i XIX:e århundradets början över Danmark invandrade östjudiska familjen Schie-Hirschel-Bonnier, ägare av bl. a. Dagens Nyheter, Albert Bonniers Bokförlag, Åhlén och Åkerlunds tidskriftsförlag m. m., i intimt samarbete med den judiska världsregeringens organ och frimureriets överhet. Främst bland propagandainstrumenten kommer tidningspressen, av den numera upplösta Italienska. Storientens stormästare en gång betecknad »den frimureriska världsmakten»; journalistbröderna kallade samme höge salomoniske dignitär »den frimureriska elitruppen». I tidningspressen äger frimureriet, d. v. s. dess uppdragsgivare judendomen, sitt främsta propagandamedel, varmed icke blott de parlamentariska partierna utan hela det »demokratiska» systemet, ja folket i dess helhet behärskas. Endast vad som står i överensstämmelse med den judisk-frimureriska överhetens åsikt och vilja finner väg till »fria pressens» spalter. Genom ett system av in- och utländska nyhets- och informationscentraler, partibundna såväl som skenbart obundna, anges ton och riktlinjer för de olika tidningarna, vilka alltefter miljö och kulör ha att utlägga texten i dagens frågor enligt det plutokratiska styrets direktiv samt bilda instrumenten i den grandiosa orkester, som ackompanjerar evenemangen å den parlamentariska skådebanan. I regel ägas dagstidningarna direkt eller genom bulvaner av finans- och partigruppsintressen i det »demokratiska» systemets tjänst; men även där ännu någon dagstidning råkar vara i privat ägo, överlåter i regel innehavaren den opinionsbildande delen av verksamheten åt »demokratiens specialister inom »upplysningen» och nöjer sig med att kassera in lukrativa vinster å geschäftet. Ju mer oförbehållsamt en tidningsägare ställer sitt blad till den plutokratiska överhetens fria förfogande, desto mer populariseras det inför offentligheten och favoriseras med välbetalda annonser från finansinstitut och andra ekonomiska storföretag, ägda av judar och frimurare. Skaror av journalistiska medarbetare med intima relationer till »demokratiens» spetsar sörja för anrättningen av alla kulörer morgon, middag och kväll serveras den alltid lika begärligt anammande allmänheten. En journalist, som vägrar att utföra sin »plikt» - i folkförvillandets tjänst, kastas utan pardon på gatan, berövas möjligheten till fortsatt utkomst i yrket. Detta är sanningen om den »fria press» i Sverige, som Judas generallakejer i Publicistklubben offentligt prisa som »världens friaste press»!

Övergången från hemlig till öppen judisk världsmakt

Mot bakgrunden av här relaterade förhållanden är vår tids världspolitiska skeende liksom Sveriges efter världskriget förda utrikespolitik i Nationernas förbunds tecken att se. Genom världskriget, som bragte de judendomens världsimperialistiska planer ännu motstånd bjudande europeiska kejsarrikena på fall, ansåg sig Juda som segerherre. De folk, som vägrat att underkasta sig det »utvalda» folkets absoluta härskarkrav, voro slagna till marken, vägen till Judestaten - den judiska världshärskarstaten - låg klar. Det gällde blott att låta den hemliga maktutövningen övergå i öppen! Men här var den kritiska, punkten i judedomens messianska plan nådd. I hem1ighet innehade den redan villkorligt världsmakten, nu skulle denna förbytas i ovillkorlig, absolut världsmakt i enlighet med Sions Vises föreskrifter! För förvandlingens genomförande kallades vid världskrigets slut tvenne institutioner till livs: Nationernas Förbund, med säte i Genève, och Kommunistiska internationalen, med säte i Moskva. Det förstnämnda, »världsparlamentet», representerade den »borgerliga» linjen med förankring i den av Rothschild ledda västjudiska kapitalismen, som önskade en övergång under moderatare former; den sistnämnda åter, »världsrevolutionens generalstab», representerade den »proletära» linjen med förankring i den av bankirhuset Warburg ledda östjudiska kapitalismen, som önskade en övergång i den röda revolutionens tecken. Bakom Nationernas förbund såväl som Kommunistiska intenationalen spårades den hemliga judiska världsregeringen, son också i kampens slutskede önskade betjäna sig av sina skenbart visserligen fientliga övre och undre, »borgerliga» och »marxistiska», brödraskap. Men varken Nationernas Förbund eller Kommunistiska internationalen hade lycka. Det ena såväl som det andra instrumentet för judisk världsomvälvning förfelade sin verkan, framför allt till följd av de tyska och italienska folkens genomförda nationella revolutioner.

»Mänsklighetens korståg mot barbariet»

I detta för den judiska världshärskarplanen kritiska läge kallade judendomen hela den »demokratiska» folkvärlden till ett »mänsklighetens korståg mot barbariet», d. v. s. mot »fascisststaterna», främst Tyskland och Italien, vilka alltjämt vågade trotsa de judiska härskaranspråken. »Korståget», som genom världsfrimureriet iscensattes, riktades närmast mot Mussolinis Italien. I enlighet; med Bibelns befallning skulle Judafolkets fiender förgöras »en i sänder». Först skulle det fascistiska Italien genom en förlamande N. F.-aktion i samband med den upprullade italiensk-abbesiniska konflikten förintas, därefter det nationalsocialistiska Tyskland samt slutligen Japan. När de tre ledande nationella staterna krossats, skulle - menade Sion Vise - den övriga världen falla till föga. Men den storstilade planen utföll icke efter beräkning, tack vare icke minst Tysklands vägran att deltaga i den engelsk-judiska blockaden mot Italien. Mussolini gick som segrare ur striden mot världsjudendomen och dess uppmobiliserade N.F.-koalition å 42 sanktionstater. En stor motgång för judendomen och dess banerförare England! Alljuda vände sig nu mot Tyskland, som genom sin judepolitik ådragit sig dess särskilda hat. Sanktionskriget mot Italien hade visat sig otillräckligt; också den levande folkkraften måste helt insättas i kampen! Till personlig ledare av den nya världsaktionen »för freden», »mot våldet» utsågs USA:s judiskt härstammande president, höggradsfrimuraren Franklin Roosevelt, medan rollen som statlig banerförare överläts åt judendomens ledarstat av gammalt Storbrittannien. Men Hitler lät icke rubba sig av de judiska spekulationerna vid utförandet av sin mission till Tyskiands, Europas och väldens befrielse ur judeoket. Han fortsatte sin inslagna väg, bröt bit för bit sönder Judas destruktiva byggnad, grundad i Versailles, och fullföljde Europas återuppbyggnad ur kaos efter förnuftets principer. Tills Englands krigsförklaring den 1. september 1939 ingick, vilken fick det nya storkriget till följd.

President Roosevelts roll i det nya världskrigets förspel

De av tyska regeringen i förutv. polska utrikesministeriets arkiv funna hemliga dokumentsamlingarna blotta obarmhärtigt den roll judeättlingen, höggradsfrimuraren Franklin Roosevelt i egenskap av Förenta. Staternas president tillsammans med sina personliga vänner-diplomater å världsjudendornens vägnar spelat i det nya stormaktskrigets förspel. Särskilt kompromet terade äro USA:s ambassadörer i Paris B u l l i t t, i London K e n n e d y samt i Warschau B i d l e. I en Washington 21 november 1938 daterad rapport till utrikesministern i Warschau redogör polske ambassadören i Washington, greve Jerzy P o t o c k i efter ett personligt samtal med president Roosevelts förtrogne, ambassadör Bullitt, för den amerikanske presidentens ståndpunkt till frågan om ett engelskt-franskt krig mot Tyskland.

Här ett utdrag ur greve Potockis rapport:

»Om Tyskland och Hitler yttrade han (Bullitt) sig med största lättfärdighet och starkt hat. Han sade, att endast styrkan, och det i slutet av ett krig, kunde hejda Tysklands vanvettiga expansion i framtiden. Framför allt måste Förenta Staterna, Frankrike och England våldsamt upprusta för att kunna bjuda den tyska makten spetsen. Först då, när ögonblicket är moget, skall man skrida till det sista avgörandet ... De demokratiska staterna behövde ännu blott två år för den fullständiga upprustningen. Under mellantiden skulle Tyskland sannolikt skrida framåt med sin expansion i östlig riktning. Det vore de demokratiska staternas önskan, att det därvid skulle komma till krigshandlingar mellan Tyska riket och Ryssland. Då Sovjetunionens kraftpotential hittills var obekant, kunde det hända, att Tyskland avlägsnade sig för långt från sin bas och tvangs till ett långt, försvagande krig. Då först skulle de demokratiska staterna attackera Tyskland och tvinga det till en kapitulation.»

I en annan rapport till utrikesministeriet i Warschau, daterad 12 januari 1939, skildrar greve Potocki de förhållanden i USA, som föranlett amerikanska regeringen och president Roosevelt att med sådan iver engagera sig för ett stormaktskrig i Europa. Han skriver bl. a.:

Den stämning, som for ögonblicket härskar i Förenta Staterna, kännetecknas av ett alltmer tilltagande hat mot rikskansler Hitlers person samt allt som sammanhänger med nationalsocialismen. Propagandan befinner sig framför allt i judiska händer, vilka till nästan 100 procent förfoga över radion, filmen, pressen och tidskrifterna. Ehuru denna propaganda handhas mycket grovt och Tyskland skildras så uselt som möjligt - man utnyttjar framför allt de religiösa förföljelserna och koncentrationslägren - verkar den likväl så grundligt, att publiken är totalt ovetande och icke har en aning om läget i Europa. För ögonblicket hålla de flesta amerikanare rikskansler Hitler och nationalsocialismen för det största onda och den största fara, som svävar över världen. Läget bildar ett utmärkt forum för talare av alla slag samt för emigranterna från Tyskland och Tjeckoslovakiet, som icke spara på orden för att genom allt slags förtal upphetsa den härvarande publiken ... Man intalar amerikanska folket, att freden i Europa hänger på en tråd, att ett krig är oundvikligt. Det förklaras otvetydig för amerikanska folket, att Amerika också i händelse av världskrig måste framträda aktivt för att försvara friheten och demokratien i världen.»

»President Roosevelt var den förste, som bragte hatet mot fascismen till uttryck. Han fullföljde därvid ett dubbelt ändamål: 1. Han ville avvända amerikanska folkets uppmärksamhet från de svåra och invecklade inrikespolitiska problemen, främst det om kampen mellan kapital och arbete. 2. Genom att skapa en krigsstämning och utbreda ryktet om en Europa hotande fara ville han animera det amerikanska folket till antagande av Amerikas enorma upprustnings-program, vilket sträcker sig över Förenta Staternas försvarsbehov... Såsom skicklig politisk spelare och kännare av den amerikanska psykologien länkade president Roosevelt mycket snart den amerikanska publikens uppmärksamhet bort från det inrikespolitiska läget och ställde utrikespolitiken i intressets medelpunkt. Vägen var ganska enkel. Från ena sidan måste man inscenera den krigsfara, som till följd av Hitler hänger över världen, från den andra måste man frammana ett spöke, som fablar om ett angrepp av de totalitära staterna på Förenta Staterna. Vidare är det det brutala uppträdandet mot judarna i Tyskland och emigrantproblemet, som alltjämt på nytt elda hatet mot allt som sammanhänger med den tyska nationalsocialismen. I denna aktion ha de

enskilda intellektuella judarna deltagit, t.ex. Bernard Baruch, Staten New Yorks guvernör Lehmann, den nyutnämnde domaren i Högsta domstolen: Felix Frankfurter, statssekreteraren Morgenthau och andra, som personligen äro lierade med president Roosenvelt. De vilja, att presidenten skall göra sig till förkämpe för människorättigheterna, religions- och yttrandefriheten, och att han i framtiden skall bestraffa orosstiftare. Denna grupp människor, som intaga de högsta ställningar i den amerikanska regeringen och gärna framställa sig såsom företrädare för den 'sanna amerikanismen' och som 'försvarare av demokratien', äro i grunden genom oupplösliga band förbundna med den internationella judendomen.»

»För denna judiska international, som framför allt har sin ras intressen för ögonen, var placerandet av Förenta Staternas president på den 'mest ideella' platsen som försvarare av människorättigheterna ett rent genialt schackdrag. De skapade därmed en ytterst farlig härd för hat och fiendskap på denna hälft av jordklotet och ha uppdelat världen i två fientliga läger. Hela problemet bearbetas på ett hemlighetsfullt sätt: befogenheterna ha överlåtits på, Roosevelt att väcka nytt liv i Amerikas utrikespolitik och att på grundval härav skapa de kolossala förråden för det kommande kriget, vilket judarna med fullaste medvetande eftersträva. Inrikespolitiskt är det ett mycket bekvämt medel att vända publikens uppmärksamhet bort från den alltmer tilltagande antisemitismen, i det man talar om nödvändigheten av att försvara tron och den individuella friheten mot angreppen från fascismen.»

I belysning av denna världsjudendomens redan 1934 beslutade, om ock under utvecklingens tryck efter hand reviderade »demokratiernas» krigsuppmarschplan mot de nationella staterna är även Sveriges utrikespolitiska hållning sedan 1934 intill finsk-ryska krigets utbrott 1939 att se.

Genom förmedling av frimureriets storloger i London och Paris lyckades judendomen med hjälp av stormästaren i det nyupprättade sovjetryska frimureriet, juden Radek-Sobelsohn sommaren 1934 i den kollektiva säkerhetens namn upprätta en utrikespolitisk samverkan mellan »demokratierna» och den kommunistiska sovjetstaten. Överenskommelsen beseglades dels genom avslutandet av fransk-ryska pakten, dels genom Sovjet-Rysslands upptagande i Nationernas Förbund. Mycket tyder emellertid på, att Stalins engagemang med »demokratierna» aldrig var allvarligt menat utan blott avsett som påtryckningsmedel för att göra Hitler benägen för bättre relationer till det nya Ryssland. I vilket fall som helst ha de »stora demokratierna» till i dag icke uppnått sitt ivrigt åstundade, av president Roosvelts diplomater fixerade närmaste stora må1: krigsförvecklingar mellan Tyskland och Ryssland. Det blev, som man erinre sig. Sveriges utrikesminister Richard Sandler förbehållet att i egenskap av förbundsförsamlingens president hälsa Sovjet-Rysslands representant, juden Litwinow-Finkelstein välkommen till Genève med permanent säte i N. F:s råd. Med samma iver som vid etablerandet av »kollektiva säkerheten» iklädde sig den formellt av herr Sandler, reellt av frimureriet dirigerade svenska utrikespolitiken rollen som Englands tjänsteförrättare i Judendomen» »antifascistiska korståg», först i det italienskt-abessinska kriget och sedan i det spanska inbördeskriget.

Nordens »stora mission»

Alltsedan våren 1936 har det stått klart, att världsjudendomen tillämnade Norden och i synnerhet Sverige i egenskap av ledarstat i den nordiska statskretsen en viktig roll i det planerade krigsavgörandet med Tyskland. Redan vid denna tid hördes judiska sibyllor i Paris kvittra om kommande händelser i Norden, i vilka Sverige skulle anförtros en »stor mission». Samtidigt tillkännagavs av svenska finansmän och politiker med intima förbindelser med ledande judiska kretsar i London och Washington, att chanser yppats för en ny svensk stormaktstid. Den 5 april 1936 lästes i Nya Dagligt Allehanda, då ägt av direktören Axel Wenner-Gren, ett uttalande av president Roosevelt till direktör Wenner-Gren i samband med en i Vita huset till hr Wenner-Grens ära anordnad galasupé. Enligt Allehanda-referatet rörde sig det tre timmar långa privata samtalet efter supén mellan hr Roosevelt och Wenner-Gren särskilt om »eruropeiska politiska förhållanden, därvid presidenten uttryckte sina farhågor för utvecklingen i Tyskland». Hr Wenner-Gren ställde - hette det vidare - i utsikt »en växandesamverkan mellan de fyra nordiska länderna» samt försäkrade, till svar på president Roosevelts undran rörande möjligheterna att vinna det tidigare tyskvänliga Finland med i den nordiska statsgruppen, under hänvisning till »den månghundraåriga historia som sammanbinder Sveriges och Finlands folk», att detta skulle lyckas.

Den fortsatta utvecklingen känna vi. En sällspord aktivitet inleddes, offentligt främst företrädd av direktör Wenner-Gren, utrikespolitiskt av excellensen Sandler, samt livligt stödd av finanshusen Wallenberg och Bonnier, till förmån för: skapandet av ett nordiskt statsblock till »fredens» i Norden bevarande. Hr Wenner-Gren var på ständiga resor till Finland för konferenser med framstående personer och strödda både där och i Sverige miljondonationer omkring sig. En svensk-finsk förbrödring anordnades med eldiga omfamningar i Stockholm och Helsingfors. Men bokom alla vackra tal om »fred», »neutralitet » och »samarbete» i Norden spårades något annat: ett hägrande nordiskt militärförband, som när tiden var inne tillsammans med Sovjet-Ryssland öppet skulle framträda på världsjudendomens »demokrati»-front i den stora krigsuppgörelsen med Tyskland. I det givna ögonblick skulle »fredsförbundet» förvandlas till ett krigsinstrument i judeguden Jahves tjänst. Tempot i hr Sandlers utrikespolitiska aktivitet ökades alltmer. Vi finna honom ideligen på resa, än till Genève, London, Paris, de baltiska huvudstäderna etc. Från besöken i Moskva väckte det en viss uppmärksamhet, att han i likhet med senare de engelsk-franska underhandlarna sommaren 1939 aldrig personligen fick sammanträffa med den sovjetryske diktatorn Stalin, vilket framstod så mycket märkligare som »demokratiernas» hela utrikespoliliska aktivitet var baserad på föreställningen om ett ödesbestämt kommande tyskt-ryskt krig med Ryssland som aktiv deltagare på den »demkratiska» sidan. I Norden betackade sig emellertid Danmark för »uppgiften som bandhund eller annan vaktuppgift å Nordens vägnar», såsom statsminster Stauning uttryckte sig i ett anförande till studentaftonen i Lund mars 1937. Maj 1937 hade planen framskridit så långt, att statssekreteraren i engelska utrikesministeriet, lord Plymouth kunde avlägga besök i Stockholm och Helsingfors för dryftande av frågan om Ålandsöarnas befästande, vilket enligt den engelska tidningen »The Scotsman» skedde i syfte att »bevara. Finlands och Sveriges och deras farvattens neutralitet i händelse av ett krig mellan Tyskland och Ryssland». Sannolikt diskuterades därvid också frågan om Gotlands och Ölands användande som engelska flottbaser under det av »demokratierna» så ivrigt efterlängtade tysk-ryska kriget. Men detta kom icke. I stället kom den 24 augusti 1939 meddelande om den i Moskva slutna pakten mellan Tyskland och Ryssland och slog ned som en bomb i utrikeskanslierna i Washington, London, Paris och - Stockholm.

Med Englands och Frankrikes krigsförklaring mot Tyskland och stormaktskrigets utbrott september 1939 var tiden inne för Nordens bebådade »stora mission». Den inleddes visserligen under andra förutsättningar än västmaktspolitikerna tänkt sig: alla kalkylen på en tysk-rysk krigsupptakt, som skulle bringa nalionalsocialismens och Stalinkommunismens regimer på fall samt bana vägen för judendomens fullkomliga, seger, slogo fel. Men icke förty måste det med så stora offer utbyggda »demokratiska» bålverket

i Norden tagas i bruk, nu i frontställning mot både söder och öster. Genom den tysk-ryska överenskommelsen hade Ryssland i stället för att engagera sig för »demokratierna» mot nationalsocialismen tagit parti för denna. Det gällde för den judiska maktkampens banerförare att hindra Ryssland från att förse Tyskland med de råvaror västmakternas blockadkrig skulle utestänga, vilket framför allt skulle ske genom att mota varje ryskt försök till utbyggande av den strategiska, ställningen vid Östersjön och Nordatlanten. Alltså inriktade sig London och Paris samt deras alltid villige, frimureriets signaler följande svenske drabant, excellensen Richard Sandler under Moskva-förhandlingarna i oktober på att uppmuntra finska regeringen till motstånd mot sin store grannes uppställda strategiska krav. Från det ena såväl som det andra, hållet ställdes all slags hjälp, också, reguljära militärförband, i utsikt åt Finland i händelse av finskt-ryskt krig. Resultatet känna vi: ett tre månaders krig, som krävt fruktansvärda offer av alla slag och som kännbart drabbat även de övriga nordiska folken. Det slutade med Moskvafreden av mars l940, vilket för Finland blev långt dyrare än den fred, som kunnat uppnås förhandlingsvägen oktober 1939.Nordens folk hade fått en försmak av den »‚ärorika fredsmission» väst-makternas judiska krigskonspiratörer tillärnat dem.

Sverige besinnar sig

I sista ögonblicket besinnade sig Sveriges regering och växlade in statsrodret från illusionismens katastrofkurs på en hållfast neutralitetslinje. Hr Richard Sandler, den judiska internationalismens främste målsman inom svensk politik, måste frånträda utrikesministerposten till förmån för excellensen Günter. En ny utrikespolitik, präglad av ärlig vilja till neutralitet och fred, inleddes. Härigenom hejdades utvecklingen mot katastrof och Sverige och Norden räddades åtminstone tillsvidare från att indragas i stormaktskriget. En hård tvekamp mellan internationalismens och nationalismens politiska krafter i vårt land föregick detta avgörande. På ena sidan grupperade sig »aktivisterna», som, följande den internationella judendomens och dess politiska kamporgans, frimureriet och II:a arbetarinternationalen, paroller, fordrade Sveriges uppslutning på Finlands sida i kriget mot Ryssland. På den andra, den nationella sidan befann sig den krets, som med bondeförbundet som parlamentariskt ankarfäste samt stödd av konungen, statsministern och enskilda grupper ur de andra riksdagspartierna, önskade begränsa brandhärden, hålla Sverige utanför kriget och genom biläggandet av det finsk-ryska kriget återställa freden i Norden. På den internationalistiska linjen sågos främst de politiska kretsar som aldrig försumma att högljutt deklarera sitt »nationella» tänkesätt, ivrigt stödda av den frimureriska »borgerliga» tidningspressen med Svenska Dagbladet i teten. In i det sista bemödade sig denna press att genom opinionens upphetsande skapa en folkstämning mot den interventionsovilliga Hansson-regeringen, för en regeringsändring, som skulle möjliggöra svensk uppslutning på Fin1ands sida i kriget. Den svenska statsmaktens tyglar, som tillfälligt förlorats av Juda, skulle åter överföras i den judiska internationalismens fasta hand, Sveriges och Nordens folk tvingas in i stormaktskriget mot Tyskland-Ryssland. Men de ansvarskännande krafterna lyckades behärska situationen. De män, främst konungen och statsminister Hansson, som i denna allvarsstund buro ansvaret för nationens öde, handlade i dess sanna intresse; de vägrade att följa direktiven från sina respektive internationaler - ställde sig på svenska folkets sida. I det första avgörandet klickade det internationella »demokratiska» systemets maskineri, faran var tillsvidare avvärjd. Men glädjen över den återupprättade freden i Norden blev icke lång. Genom Englands minutläggning och kränkande av Norges territorialområde tvungos Norge och Danmark in i stormaktskonflikten, och det är ännu oviss, om Sverige skall undgå samma olycksöde.

Tillbaka till svensk regim!

Sveriges ödestimma är inne, uppvaknandets stund kommen. »Demokratien», den falska demokratien, judendomens beslöjade regeringssystem, vacklar under utvecklingens våldsamma tryck i sina grundvalar. Alla måste inse, att detta på lögn och bedrägeri uppbyggda system är dömt och att en annan bättre ordning, motsvarande vårt folks verkliga behov, måste komma. Sveriges folk skall åter bli herre i eget hus! Vägen ligger klar. Det destruktiva judiska systemet och därur härledande internationaliska utveckling måste vika för en konstruktiv svensk ordning, en nationell utveckling på traditionens grund. I den judiska skendemokratiens ställe skall träda en sann demokrati med svenska folkets väl som mål. Hela denna »internationalism», grundvalen för det under »demokratiens» mask florerande judeväldet, måste såsom lands- och folkskadligt bannlysas och dess olika politiska och andra kamporgan, Frimurarorden, arbetarinternationalerna etc., liksom alla hemliga sällskap överhuvud förbjudas och upplösas. Svensk statsledning skall vara fri och obunden av alla med folk- och statsintresset oförenliga, internationella sammanslutningar. Vårt svenska nationalarvs helgd skall återställas och vårt nordiska rasarv skyddas, bl. a. genom en raslagsstiftning, som tryggar mot rasblandning och degeneration. Judars medborgarrätt skall upphävas och på svensk grund bosatta rasjudar underställas främlingsrätt. Folkbildning och kultur skola undandragas främmande inflytande och ställas under svensk ledning. De opinions- och kulturbildande instrument, pressen, litteraturen, konsten, radion etc. skola underordnas det allmänna intresset samt förständigas att tjäna folkets väl. Utvecklingen i Sverige skall vara svensk, följa svensk lag, svenska ideal och mål. Statsledningen och folkrepresentationen skola åter bringas i överensstämmelse med sitt ändamål och garantier skapas mot fortsatta missbruk av statsmakten i judiska intressens tjänst. Statens auktoritet skall återupprättas och ett svenskt representationssystem införas, vilket ger de naturliga och lojala yrkes- och intressegrupperna i samhället möjlighet att hävda sig. Det allmännas väl skall gälla över enskildas samt vara ledstjärnan för riksstyrelsen liksom alla under dennas hägn verkande inrättningar.

Nationellt återupprättande genom andlig förnyelse

En svensk restauration kan blott förverkligas i samband med en lösning av judefrågan, som eliminerar alla möjligheter till destruktiv verksamhet från judendomen i Sverige. Det på falska förutsättningar grundande tillerkännandet av medborgerlig rättsställning åt judarna måste upphöra. Föreställningen, att judarna läte sig assimilera och upptaga som lojala medborgare i det svenska samhället, var grundfalsk, då en sammanblandning mellan dem och andra folk enligt mosaiska lag är förbjuden och en dylik icke heller ur svensk synpunkt, framför allt icke ur nordisk svensk: rassynpunkt, kan accepteras. Andra folk kunna icke sammanleva med judarna, eftersom varje folk såsom organism måste ha sina egna organ och yrkesstånd och judarna i enlighet med sin lagreligions bud överallt äro inriktade på att upplösa dessa, bildande en stat i staten. Den kamp, som folken sedan årtusenden föra mot judarna, är ett självförsvar, en självbevarelseinstinktens reaktion mot ett förödande främmande intrång. Judefrågan är för alla folk den stora, allt överskuggande frågan, som fordrar snar, rationell lösning. Varje folk, även det svenska, tvingas i dag att befatta sig därmed, att gripa sig an dess lösning. Denna lösning måste gå ut på judarnas fullständiga avskiljande ur det icke-judiska folkets samhällsliv, främst genom upphävande av deras medborgarrätt och deras ställande under främlingslag. Helt och slutgiltigt måste problemet lösas internationellt genom samverkan av alla intresserade folk. En judestat måste inom ett fixerat, avskilt område, t.ex. Madagaskar, upprättas, där alla levande judar kunna rymmas - icke en judestat av det slag världsjudendomen tänkt sig, en judisk världshärskarcentral till hela mänskligheten eviga andliga och materiella förslavande under Mammon. En judestat måste skapas, där judarna kunna leva ett nationellt liv för sig och i likhet med andra folk försörja sig genom hederligt, produktivt arbete i stället för att som

hittills föra en förtärande, parasitisk tillvaro på alla andra folk - om nu detta låter sig göra. Först när denna plan, judarnas fullständiga avskiljande ur de icke-judiska. folkens mitt, förverkligats, sko1a utsikter till en fredlig och harmonisk samvaro människor, folk och raser emellan finnas.

Vägen till Sveriges nationella återupprättande går över en a n d l i g p å n y t t f ö d e l s e, som lossar judaismens band och återger den svenska anden dess naturliga livsluft, betingelserna för dess fria utveckling. Vi måste upphöra med att låta oss bedåra av judiskt bländverk; vi därmed blott hjälpa de mörka krafter, som önska vår ofärd. Vad en regim kallar sig betyder mindre; det viktiga är den anda, vari den verkar, dess gärningars art. Vi måste frigöra oss ur den judiska andens grepp om våra själar - åter bliva svenskar, tänka, tala och handla svenskt; vi måste bryta med den oss påtvingade judiska andligheten som är oss främmande! Vi måste uppleva en andlig förnyelse, väcka till liv de i folksjälens djup slumrande, undertryckta krafterna, återknyta den avbrutna kontakten med vårt förflutna! Vi måste vända tillbaka till de livets friska källsprång, varur det nordiska svenska folket tidigare hämtat sin andliga näring! Den falska, frimurerisk-liberalistiska »individualismen», som blott var en förklädnad för krass judisk penning- och maktlystnad, måste likvideras och efterträdas av en sann individualism, vilken låter människans konstruktiva egenskaper komma till sin rätt. Svenskarna skola såsom individer och folk återupprättas ur den i alla höga ideals namn bedrivna gudlösa judiska kollektivismen, åter bliva självständigt tänkande, under ansvar handlande nordiska människor!

Nordisk renässans

En, svensk renässans kan blott spira och växa i en miljö av andlig förnyelse. Detta må särskilt besinnas inför de intensiva ansträngningar, som den härskande sken-demokratiens överhet nu gör för att exploatera folkstämningen för åstadkommande av konstlad »nationell väckelse». Den judiska »internationalismen» är icke längre samma gångbara politiska mynt som i går; i vida kretsar förmärkes en naturlig reaktion mot »demokratiens» internationella läror, som icke infriat vad de lovat, och den härskande plutokratien önskar betjäna sig också av denna nya tendens. Vi bevittnade den under finsk-ryska kriget, då det frossades i chauvinistisk nationalism i detta land. Den på sistone med så stor iver omhuldade »nordismen», vars verkliga syfte var att utbygga ett gemensamt nordiskt försvar för judendomens maktpositioner i Norden, uppeldades till en krigspsykos. Med propagandans hjälp ingav man stora delar av de nordiska folken den föreställningen, att det rörde sig om försvaret av deras allra heligaste, andliga, nationella och religiösa värden, för vilka varje nordisk människa var pliktig offra liv och egendom. Kriget populariserades, ja idealiserades såsom en Guds skickelse till folkens välsignelse. I verkligheten är kriget ett människors verk, ett resultat av människors hopade synder; det kan vara berättigat såsom försvar för sanna, gudomliga och mänskliga värden mot ondskans krafter, men där det icke föres i den andan, är kriget den största av förbrytelser. I likhet med den nationella svenska skall d e n n o r d i s k a g e m e n s k a p e n vara förankrad i den nordiska anden, i rasen och blodet. Den n o r d i s k a r e näs.s a n s, som nu fordras, skall omfatta icke blott Nordens i rashänseende befryndade folk utan hela den rasnordiska folkkretsen samt möjliggöra en allmän samling för sanna nordiska ideal. Den skall bli en r e n ä s s a n s f ö r d e n länge i dvala undertryckta n o r d i s k a a n d e n, vilken skall återuppväckas till nytt blomstrande liv, till gagn för hela mänskligheten.

Åter till Gudsplanet!

Den urartning i kaos, vi bevittna och som blott kan hejdas genom folkens andliga pånyttfödelse, genom deras återvändande till sig själva, beror ytterst på, att människorna under det gudlösa »Gudsfolketts», Judas ledning övergivit de sanna idealen och förirrat sig ut på illusionismens gungfly. I stället för att följa förnuftets bud och underordna sig Skapelsens ordning, läto de förleda sig till revolt mot denna, förnekande sitt eget väsen. De läto förleda sig att förneka det skapades upphov, Gud sanden, som fyller alltet med liv. Besinningslöst kastade de sig, i tillbedjan för judendomens Mammongud, att i kaos, beträdande vägen till sin undergång. Liksom kristendomen på judisk tillskyndan förvandlades till en skenets kristendom, en beslöjad judaism, så förvanskades kyrkan till ett skenkristligt instrument åt den judiska imperialismens planer på folkens andliga våldförande och förslavande under Mammon. Vi måste bryta med hela denna falska utveckling! Vi måste överge de falska »världsåskådningarna» och anamma den sanna världsåskådningen, som grundar sig å Guds i Skapelsen uppenbarade eviga lag, grundlagen för all mänsklig verksamhet. Världsåskådningen, som erkänner alla naturliga, livsdugliga raser, folk och. människor med samma rätt till existens och utförande av sin gudangivna mission, men som icke erkänner onaturliga, degenererade bastardvarelser och -folks rätt att hindra de andras fria utveckling. Det allestädes framträdande behovet av folkförnyelse kan blott förverkligas i en aera, där Gudsande, Sanningenochljusetsande, råder. Endast där kommer det skapade till sin rätt, endast där ges förutsättningar för förverkligande av folkens trängtan efter den frihet, rätt och fred, som det gudlösa Juda förvägrat dem. Därför skola strävandena för en bättre värld stå i tecknet av en religiös renässans, som återupprättar Guds helgd, återför människorna till Gudsp1anet, till skapelsens ordning, samt ånyo gör religionen till en sann kristen religion.

Sanningen - vägen

Vägen är den av Kristus en gång förkunnade: Sanningen! Genom Sanningen tillbaka till Gud! Med Sanningens svärd skall den judiska lögnens välde brytas och en rättfärdig ordning upprättas i världen. »Sanningen är vägen» - så lödo Kristi ord. Men människorna föredrogo alltfort den judiska lögnen, föredrogo Mammon framför Kristi Gud. Länge kunde detta tillstånd beslöjas genom hopade nya lögner, tills måttet var rågat - då den stora syndafloden bröt fördämningarna. Sanningens stund är kommen, då alla folk, även det svenska, måste lära känna verkligheten! Ännu gå de flesta svenskar i full ovetskap om vad som sker, fångna i den judiska materialismens förtrollning. Så mycket nödvändigare är det, att alla klarseende nu med hela sin kraft ägna sig åt Sanningens utbredande genom att träda i folkupplysningens tjänst. Vad i dag fordras är: Upplysning i Sanningens anda! Upplysning och åter upplysning! Upplysning i tal och skrift! Denna upplysande verksamhet är en oundgänglig förberedelse för den andliga och nationella pånyttfödelsen, som allena kan frigöra vårt folk ur rådande sataniska judevälde och återupprätta ett svenskt Sverige.

———————

Frimureriets krigsutvidgningsplaner

Centralloge för Europa planerad

Frimureriets roll såsom judendomens aktive hjälpare i dess krig mot det antijudiska Tyskland är mångfalt omvittna, bl.a. genom de frimureriska kretsarnas och tidningspressens i de neutrala staterna antityska hetskampanj och partitagande för England. Den kände engelske skriftställaren Hilaire Belloc skrev redan 1922 på tal om frimureriet i sin å förlaget Constable & Company Limited, London, utgivna bok »The Jews»:

»Särskilda judiska inrättningar, såsom frimureriet, som judarna under 17:e århundradet upprättade såsom en slags brygga mellan sig själva och sina värdfolk, blevo i Brittanien synnerligen starka. Så uppstod en aktiv politisk tradition, som slutligen visade sin stora betydelse och genom vilken den engelska staten utan vidare erkändes av de utländska regeringarna såsom den officiella beskyddaren av judarna i alla länder.

Det engelska frimureriet har även i det nya stormaktskriget ådagalagt stor aktivitet. Ett vittnesbörd härom lämnade den på engelskt initiativ nyligen i Paris anordnade sammankomsten mellan franska och engelska parlamentariker, tillhörande frimurarlogerna. Sammankomsten hade beslutats vid de franska parlamentarikernas London-besök december 1939, då konventets organiserande uppdrogs åt Storlogen av Frankrike. Ledningen av konventet var anförtrodd åt den från Italien emigrerade juden Antonio Coen, en av spetsarna i Storlogen och ledare av de antifascistiska emigrantförbunden i Frankrike.

I medelpunkten för konventets i Paris förhandlingar stod frågan om krigets utvidgande, vilken frimurarbröderna ansågo sig lösa genom utfärdande av parollen: att med alla medel försöka draga Italien med i kriget. Särskilt frimurarna i Frankrike brinna av längtan efter att få utkräva hämnd på det av dem innerligt hatade fascistiska Italien och dess regeringschef M u s s o l l i n i. De engelska frimurarna lämnade konventet den märkliga upplysningen, att den under general W e y g a n d s överbefäl stående orientalarméns ändamål var att i ett givet ögonblick inleda kriget mot Italien.

Det i de engelsk-judiska intressenas tjänst arbetande »opolitiska frimureriet» utvecklar de febrilaste ansträngningar för att skapa nya krigsskådeplatser bl.a. i landområdena kring östra Medelhavet. Under rubriken »Kris i Främre Orienten» uppger det auktoritativa judiska organet *Jewrejskaja Zsciznj* (19.1.40), Charbin, att priset för västmakternas pakt med Turkiet varit: överlåtandet av hela Libanon och Palestina till Turkiet samt turkiska rikets återupprättande i sin gamla förkrigsprakt och storhet.

För att på det ena som andra hållet kunna genomdriva judendomen krigsplaner förbereder frimureriet för närvarande åtgärder till höjande av logernas slagkraft. Höggradsfrimurarna är i färd med att åstadkomma en koncentration av verksamheten genom att organisera samtliga europeiska frimurarlogar i en enda loge – en centralloge, i vilken judarna skola beredas en behärskande ställning. De enskilda logerna skola sända delegater till Paris för att deltaga i ett gemensamt beslut i huvudtemplet

Det gäller för Europas folk att här vara på vakt:

De verkligt skyldiga till ansvar!

Den i »fosterländskhetens» namn arbetande propagandan för Sveriges uppslutning på judendomens sida i krigskorståget mot Tyskland lämnar intet medel oprövat. Om det i finsk-ryska kriget icke kom till öppen brytning med Ryssland, berodde detta icke på bristande aktivitet hos våra judisk-frimureriska krigshetsare. Tack vare regeringens klokhet och fasthet räddades vi åtminstone för tillfället från att inblandas i stormaktskriget.

De samvetslösa krigshetsarna ha dock redan lyckats åstadkomma mycket ont. De ha uppjagat stämningen bland befolkningen till en nivå, där de enskilda icke längre alltid äro herrar över sina sinnen. Lättledda svenska ungdomar ha t.o.m. låtit förleda sig till en mordförbrytelse av ohyggligaste slag, sådan vi knappast tidigare bevittnat i detta land: mordbranden i Norrskens-flammans hus i Luleå, som krävde fem människoliv. Regeringens med berömvärd kraft igångsatta utredning gav vid handen, att branden vållats genom ett attentat, utfört av en liga på fem unga män. De häktades namn äro: journalisten Gunnar Hedenström, ligans organisatör, samt fänrikarna Hans Borgström, Torsten Norström och Gösta Krendel, jämte handelsbiträdet Jim Palmquist. Senare ha även såsom delaktiga i attentatet häktats stadsfiskalen i Luleå Ebbe H a l l b e r g och kaptenen Uno S v a n b o m, den förstnämnde höggradsfrimurare och tjänsteman F. C. M. i frimurarlogen Ultima Thule i Luleå.

Här är alltså uppenbart, att de internationella krafter varit verksamma, vilka b1. a. ha till specialitet att genom arrangerade våldsdåd framkalla mellanfolkliga konflikter. De av propagandan i den frimureriska pressen förvillade ungdomar, som skola stå till svars för sin förbrytelse, ha varit mer eller mindre oreflekterande verktyg åt i det fördolda internationella förbrytarelement, som önskade framkalla krig mellan Sverige och Ryssland.

Genom fastställandet av frimurartjänstemannen, stadsfiskal Hallbergs delaktighet i Luleå-attentatet har utredningen av detta mål nått ett viktigt stycke framåt. Det gäller nu att följa tråden till de högre, för brottet ansvariga instanserna!

———————————

Rothschild skall vinna kriget!

Belysande för det: judiska världsfinanshuset Rothschilds roll i judendomens frambesvurna krig mot Tyskland är ett yttrande av Anthony de R o t h s c h i l d, överhuvud för det engelska bankhuset Rothschild. I juni 1939 förklarade Anthony de Rothschild för den engelske kaptenen G o d m a n, att han personligen var tillräckligt stark för att nedslå det antijudiska Tyskland. Hans ord lödo enligt »Frankfurter Volksblatt» (8. 3. 40):

»Jag skall varken sky medel eller vägar för att avlägsna Hitler. Såsom fordringsägare till 10 procent av det brittiska rikets samtliga skulder skall jag med min finansmakt vara i stånd att tillintetgöra nationalsocialismen och Hitler.»

———————————

FRÅN VÄRLDSFRONTEN

Stockholm - ett centrum för judisk lögnpropaganda

Den man, som drev Norge in i stormaktkriget, var landets judiske stortingspresident Paul Joachim H a m b r o, tillhörande den kända internationella judiska finansdynastien Hambro med huvudförankring i England. När den med England i hemlighet, förbundne norske stortingspresidenten väl nått sitt mål - må vara icke alldeles som han tänkt sig: engelsmännen blevo i sista stund förkomna av tyskarna - flyr han på judens manér ur sitt »fosterland» till ett annat, där han mindre riskfyllt kan fortsatta sin verksamhet.

Så inträffade stortingspresident Hambro strax efter tyskarnas landstigning på norska kusten i Sverige, där han i Stockholms Grand Hotell etablerade en central för engelsk-judisk propaganda till den allmänna opinionens vilseledande och upphetsande mot Tyskland. Från sin propagandacentral i Grand Hotell leder Hambro jämte en stab medarbetare, bland dem engelske pressattachén T e n n a n t och sin för »svensk-engelska ekonomiska förhandlingar» hitkomne släkting sir Charles H a m b r o från Hambro Bank i London, det väldiga ryktessmideri, som för närvarande från Stockholm går ut över världen. Genom utbasunerade stora engelska framgångar till sjöss och till lands söker han upprätthålla och stärka det vacklande förtroendet för västmakterna samt förleda Sverige till uppslutning på Hamnbro Norges sida mot Tyskland. Visserligen dementeras dagen efter i regel »segrarna» genom händelseutvecklingen själv, vilket dock genast överskyles med nya papperssegrar.

Det finns anledning för vår regering att vara på vakt mot den av juden Hambros propagandacentral i Stockholm bedrivna verksamheten. Denna står icke i överensstämmelse med Sveriges deklarerade neutralitet i stormaktskriget. Det får icke ske, att en jude Hambro, som redan störtat Norges folk i stormaktskriget, tillåtes att också driva det svenska folket samma väg.

*

Den judiska krigshetsen i USA

Judendomens bemödanden för USA:s indragande i s stormaktskriget på »demokratiernas» sida forceras alltmera. En här av judiska och i judisk sold stående propagandister arbeta i syfte att genom press, radio och offentliga möten upphetsa det amerikanska folket och driva det ut i kriget mot Tyskland.

Hela den judiska prominensen ses verksam i propagandan i Förenta Staterna, däribland i främsta ledet sionistledaren dr Chaim W e i z m a n n och judeättlingen D u f f C o o p e r , samt ledaren av de sionistiska revisionisterna Vladimir J a b o t i n s k y. »Jewish Cronicle» förmäler, att de båda nämnda sionistiska riktningarna, som tidigare så starkt bekämpat varandra, i farans stund funnit varandra - och samarbeta.

Den sionistiska förbrödringen har nått så långt, att Weiznann och Jabotinsky operera gemensamt i USA. »Jewish Chronicle» hoppas, att det ska11 lyckas dem att påverka president Roosevelt till aktivt, inskridande till förmån för judarna i Tyskland.

Västmakternas kamp för judendomen

Frankrikes diplomatiske representant i Washington, St. Quentin, har i ett. till inför styrelsen för den judiska världsorganisationen »United Palestine Appeal» fastslagit, att västmakterna föra kriget för judendomen. Det är - förklarade han - ett av de allierades viktigaste krigsmål att göra slut på de antijudiska strävandena i världen. »Vi tillåta icke längre, att hundratusentals människor betraktas som stående utanför lagen, och detta t. o. m. i länder, där de levat i många år.»

St. Quentins citerade uttalande visar, att västdemokratierna numera erkänna judarna såsom en

självständig nation ovan de andra nationerna, vi1kens befallningar blint skola åtlydas. Medan de plutokratiska regeringarna i London och Paris sätta en »ära» häri, låta de sina vilseförda folk ge sin blodiga tribut för detta judiska engagemang. De som våga säga folket sanningen kastas såsom förbrytare i fängelserna.

*

USA skall hetsas i kriget'.

På judiskt håll gör man icke längre hemlighet av att västmakternas krig mot. Tyskland är judendomens krig mot de folk, som vägra att underkasta sig det jahveistiska oket. Presidenten i USA:s sionistorganisation, juden dr Solomon G o l d m a n konstaterar i News Dispatch: »engelsmännen och fransmännen kämpa för oss alla».

Utgivaren av New Palestine, juden Samuel C a p l a n vittnar om de amerikanska judarnas beredskap att offra för den gemensamma, av »demokratierna» förfäktade judiska saken:. »Judarna i Amerika äro beredda och villiga att kämpa med demokratierna mot Tyskland».

*

Franco om judarna

Spaniens statschef, general F' r a n c o uttalade sig den 31 december 1939 om judarna. Tidningen Portugal (21.1.40), Leiria, återger följande ur hans tal:

»I skolen förstå bevekelsegrunderna, som föranlett olika folk att bekämpa och ur sitt liv avlägsna denna ras, vars kännetecken äro vinningslystnad och penningbegär och vars herravälde i samhället leder till förvirring och hot mot en nations historiska bestämmelse. Vi, som sedan århundraden tack vare Guds nåd och de katolska konungarnas klara insikt förstått att befria oss från denna tryckande last, kunna icke förbli likgiltiga gentemot den nya uppblomningen av vinningslystna och egoistiska andar, som hårdnackat klamra sig fast vid de fruktbara länderna och hellre offra sina egna barn än sina ohyggliga mål. »

Stöd **Nationen**

genom att själv prenumerera och vidtala andra att prenumerera.

»Rom skall åter segra över Jerusalem!»

Den italienske ministern F a r r i n a c c i har i ett radioanförande berört Italiens ställning till den europeiska stormaktskonflikten. Han yttrade därvid b1. a.:

»Ännu i dag behärska judarna de rikaste nationerna och inneha nyckelställningarna i dessa folks sociala, ekonomiska och kulturella, liv. De framkalla efter som det behagar dem politiska aktioner och reaktioner. De vika icke tillbaka för någon förbrytelse. Fria från dem äro blott Tyskland och Italien. Till följd härav förfölja de bägge dessa länder med ett avgrundsdjupt hat. Vi antaga utmaningen och äro förvissade om, att Rom ännu en gång skall segra över det judiska Jerusalem.»

Frimureriet förbjudet i Spanien

Spanska ministerrådet har genom en utfärdad lag förbjudit frimureriet, Odd Fellow-logerna och andra hemliga sällskap. Beslutet hälsades med stor tillfredsställelse av den spanska pressen, som i sammanhanget påvisade de olyckliga följderna av frimureriets verksamhet i Spanien.

Frimureriet har - skriver tidningen ABC - strävat efter att förstöra det spanska folkets ideal Under inbördeskriget gjorde det allt som stod i dess makt för att förhindra Spaniens nationella enande och förnyelse.

Den bibliske Moses
Av Jens Jürgens
Kr. 3:-.
Avslöjar mysteriet å Sinai berg.

Semi-Gotha
Från Ghetton till Riksdagshuset
Häftad kr. 5:-, inbunden kr. 8:-,
Visar hur Sveriges adel förjudats.

Kampfonden

Sedan föregående nummer av Nationen utkom ha nedanstående bidrag influtit till kampfonden:

Cepete	» 5:-
H--n	» 30:-
Jordbrukare	» 3:-
Gammal läsare av Nationen	» 10:-
Summa	Kr. 48:-

Vårt tack till samtliga givare!!

Bidrag kunna insändas till *Nationens Kamfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer under 1940 med 6 nummer.
Abonnemangspris:
Helår ..... kr. 4:-
Halvår ..... kr. 2:25:-
Annonspris: 30 öre pr mm.
Lösnummerpris: 75 öre.

Adress: Box 1145 – Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Stockholms Bokindustri A,-B., Sthlm 1940.

Tidskrift för upplysning

NATIONEN

UR INNEHÅLLET:

En ny värld 1

"Nordens Rothschild" 6

Svensk "marskalk Petain"-regim? 7

Frankrike och Juda 8

Norden och Europas nyordning 10

Paris 1940 16

Vallonerna – Judas hjälptrupp 17

Norden som krigsskådeplats 20

Benjamin Disraeli 22

Med frimureriet kontrollera judarna Kina 29

UTKOMMER MED 6 NUMMER ÅRLIGEN
Abonnemang: helår kr. 4:—, halvår kr. 2:25. *Lösnummer:* 75 öre.
Adress: BOX 1145, STOCKHOLM 16. *Postgiro:* 3643.

Nr 3 (324) **Juli 1940** **Årg. 16**

NATIONEN

N:r 3 (324) **Redaktör:** ELOF ERIKSSON **Juli 1940**

En ny värld

En värld störtar samman och en ny bliver till. Skeendet i blod och tårar, som vi bevittna, är en följd av generationers misstag, urartning och avsteg från Guds i Skapelsen givna utvecklingsväg. Kausallagen, som reglerar sambandet mellan orsak och verkan, upphäves icke genom självbedrägeri; reaktionen mot försyndelserna blir blott så mycket svårare, ju större blindheten varit.

I årtusenden ha tänkare sysslat med det mänskliga problemet. För många stod det klart, att materialismens livsåskådning, som degraderade Anden till materiens slav och placerade egoismen i högsätet, stod i strid mot Skapelsen och måste leda till kaos. De hävdade Andens överhöghet över materien samt fordrade, att människornas liv skulle gestaltas därefter. En bättre värld var endast möjlig, om människorna förstodo att bevara den i deras inre nedlagda gudomliga gnistan, att rätt vårda de andliga förmögenheter, som kvalificerade för en högre mission.

Religionsstiftare ha varnat för illusionism, för att låta sig bländas av skenets värden, förlora sig i materialistisk ävlan under försummande av själen. Så yttrade Kristus: »Vad hjälper det människan, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?» Frågan riktades till de av Mammon besatta judarna i Palestina; den förtjänar att begrundas också i dag, då Europa är skådeplatsen för i panik flyktande judiska mammonister, som söka rädda sina orätt fångna skatter över gränserna. I går menade sig dessa »Guldets Herrar» vara »Världens Herrar»; i dag gäller deras tanke framför allt annat: att undkomma straffet för begångna förbrytelser.

När det judiska folket gick att förverkliga sin antigudliga »messianska» världshärskarplan, åsyftande alla andra folks förgörelse och underkastelse, klädde det sin strävan i »gudomlighetens» dräkt, föregivande sig vilja lyckliggöra mänskligheten. De önskade få greppet om icke-judarnas själar för att icke endast bryta varje motstånd utan rent av vinna offrens direkta medverkan till sin undergång. Alla medel togos i bruk: lögnen, listen, mord, mutor etc. Vad som fanns av höga, gudomliga och mänskliga värden missbrukades för skapande av förvillelse, demoralisation och kaos. Svart gjordes till vitt, lögn till sanning, orätt till rätt, förtryck till frihet, hat till kärlek. Så fördes folken mot avgrunden.

Det presenterade judiska »välfärdssystemet» var tillrättalagt för icke-judens psyke med utnyttjande av alla hans svagheter. Sålunda lyckades det Juda att vinna de förblindade offrrens medverkan till sin egen ofärd; folken läto förleda sig att själva spoliera fundamenten till sin tillvaro. Efter plan leddes utvecklingen mot kaos, där den »gamla» icke-judiska världen skulle förgås och ge plats för en »ny» - det projekterade judiska världsherradömet. »Kaos» hälsades som en befrielse, icke blott i synagogor och frimurarloger utan även inom de profanas krets. Det var de judiska världsomstörtarnas och -erövrarnas eftertraktade övergångsstadium till deras absoluta härskarvälde.

»Ordo ab Chao» heter det i frimureriets höggrader, det betyder: över det framskapade kaos skall Salomos rike - det fullkomliga judiska världshärskarväldet - upprättas.

I tidens fullbordan avslöjade Judas' »välfärdssystem» sin verkliga karaktär. Så länge det blott gällde att riva ned, var dess kapacitet oändlig, men när det blev fråga om att bygga upp, var det slut med förmågan. Stora planer hade av Sions Vise uppgjorts för omvandlingen, för övergången från hemligt (»demokratiskt») till öppet judevälde. Folkens alla maktmedel voro i judiskt våld: regeringarna, parlamenten, pressen, kulturinstrumenten. Och likväl gingo här beräkningarna om intet. Efter överraskningsmomentet med de båda världsrevolutionära instrumenten - det »borgerliga» Nationernas

förbund och den »proletära» Kommunistiska internationalen -, vilka kallats, att genomföra förvandlingen, började folken besinna sig, sätta sig till motvärn och återgå till nationella samhällssystem.

Främst bland dem, som i det högsta allvarets stund bjöd den judiska imperialismen spetsen, står Tysklands ledare A d o l f H i t l e r. Klarare än någon annan genomskådade han »vä1färdssystemet» och visste medlen till dess betvingande. Med en segerviss tro och en viljestyrka som trotsade alla hinder upptog han striden mot den stora folkfienden världsjudendomen, till en början på inskränkt tysk grund samt därefter även på det internationella planet. Hans mål var: att bryta det internationalistiska, judiskt-destruktiva samhällssystemet i Tyskland och införa en ny, konstruktiv ordning, att skapa ett enigt tyskt folk, ett enigt tyskt rike. Uppgiften föreföll världen fantastisk: en obetydlig man av folket, utan relationer, utan ekonomiska resurser - vad kunde han uträtta mot denna världens stora och mäktiga! Blott alltför sent vaknade man upp ur illusionen.

Tio år efter München-kuppen, januari 1933, hade Hitler legalt nått makten och begynte en väldig nationell återuppbyggnad i Tyskland. På få år var arbetslösheten, vilken omfattat sex miljoner, hävd och allmänt uppsving på väg. Misströstans och självuppgivelsens ande hade lämnat den tyska nationen, som i stället besjälades av förtröstan, av ny tro, arbets- och livsvilja. Vad Tysklands största statsmän drömt om men aldrig lyckats nå, det förverkligade Hitler: ett enat folk, ett enat rike. Ett under skedde: det till marken slagna Tyskland reste sig och blev åter starkt och livskraftigt; av det söndrade, i elände' och förtvivlan bragta tyska folket: hade blivit en enda, av livs- och skaparglädje besjälad gemenskap. Hitler hade återuppväckt den tyska anden till nytt blomstrande liv, gjort Tysklands folk mäkligt den pioniära mission i den konstruktiva nydaningens tjänst, som tiden krävde. Han bröt med ett falskt system och visade vägen ur kaos till nytt liv. Han skapade *en ny epok*.

Strax efter tillträdet till makten tillkännagav Hitler sin önskan att med fredliga medel utföra Tysklands nationella restauration. Åter och åter vädjade han till de forna fiendemakterna, för en allmän fredsuppgörelse, som slutgiltigt avskaffade orättvisorna samt tillgodosåg de olika folkens berättigade krav; en fredsuppgörelse, som skulle bli grundval för ett nytt, enigt och lyckligt Europa. Men de av judendomen behärskade engelska och franska statsmännen avvisade föraktfullt hans förslag och läto sig gripas av ett allt större hat mot nationalsocialismen, av en vild lusta, att »krossa hitlerismen». Hitler fullföljde likväl i samma goda viljas tecken under fredliga former sin plan för Tysklands restauration - intill september 1939, då världsjudendomen framprovocerade den tysk-polska konflikten och genom Englands och Frankrikes krigsförklaringar tvang honom till krig.

Det nu pågående stormaktskriget betecknar slutskedet i den världsimperialistiska judendomens sedan årtusenden förda gigantiska, förgörelsekrig mot de icke-judiska folken. Såsom judendomens banérförare framträder i dag England, medan Tyskland för banéret för de i självförsvar sig värjande nationerna. Liksom alltid visar sig Juda icke officiellt i krigsförarens roll. utan överlåter åt andra, underdåniga folk inom och utanför Europa, vita såväl som färgade, att blöda för »friheten», »civilisationen» och »religionen», d. v. s. för den judiska imperialismen. Så gäller detta krig en världsdels, ja en världs' öde: om judendomens gudlösa materialistiska »världsordning» skall fortvara eller en ny, verklig världsordning, grundad i Skapelsen, träda till. Det är en kamp mellan tvenne oförenliga världar, som lider mot sitt slut. Under syndaflodens våldsamma svall raseras de lättfärdiga tempel Mammon byggt upp.

Judendomen ville icke en fredlig uppgörelse för Europas konstruktiva nyordning och nödgade därför Englands och Frankrikes statsmän att avvisa alla Hitlers förslag. Många folk, som låtit förleda sig till denna hållning, har redan grymt fått lida för sin blindhet. Juda ville icke utan strid - strid till sista polack, norrman, belgare holländare, fransman etc. - uppge sina maktpositioner i Europa; varje judisk ställning skulle till det yttersta försvaras med gojims blod. - Nyordningen i Europa måste fördenskull föregås av ett svärdets betvingande av de yttre judiska försvarsverken hos folken. Hitlers Tyskland förstod också att lösa denna uppgift. Det tyska svärdet har talat sitt språk och röjt upp judendomens ytterverk på Europas fastland; det vänder sig nu mot den sista och förnämsta judiska skansen i världsdelen: mot England.

Det nationalsocialistiska Tysklands seger i förbund med det fascistiska Italien är redan given, och därmed är Judas spel i Europa förlorat och Engelska imperiets öde beseglat. Årtusendenas brottningskamp mellan det världsimperialistiska judefolket och de andra folken bringas till slut, där judefrågan skall finna sin definitiva lösning. Med svärdets raserande av judendomens yttre försvarsverk i Europa störtar också grunden för den under Judas hägn där införda »samhällsordning»,

som blott varit en mask för judisk maktutövning och ett medel för åstadkommande av kaos, i vars tecken erövringen av de icke-judiska samhällena skulle fullbordas. Revolutionens av 1789 verk, underlaget för vår tids i »demokratiens» dräkt beslöjade judevälde, var med Paris' intagande genom det nationalsocialistiska Tysklands krigsmakt utplånat. Dyrt måste Frankrikes folk sona »den stora revolutionens» brottsliga vanvett.

Genom raserandet av judendomens yttre försvarsverk banas väg för en bestående nyordning i Europa. Materialismens livsåskådning, som upphöjde egoismen till högsta drivkraft, förde till allas krig mot alla, till urartning och kaos; den måste såsom grundfalsk övergivas. I stället skall träda en av Anden behärskad livsåskådning, som erkänner den skapande Gudens överhet och anammar tjänandets, det sanna broderskapets idé. Den judisk-mammonistiska uppfattningen av människan - den icke-judiska människan - såsom en själlös varelse, blott tillkommen för att främja, ett »utvalt» »egendomsfolks» sjukliga ävlan efter rikedom och makt, strider mot förnuftet samt mot varje etiskt begrepp. Det var icke Skaparens mening, att, människans mission skulle vara att slaviskt tjäna en urspårad omättlig mammonkast; hennes mission låg på ett högre plan. - Efter brytandet av judendomens yttre försvarsverk måste dess inre fästen, de förstörande judiska »ideologierna» och dessas missfoster från grunden uppröjas.

En bättre värld förutsätter en sinnesförändring hos människorna, som ger Anden herraväldet över materien. Först när denna sinnesförändring blir verklighet, möjliggöres en ordning, där människan kommer till sin rätta bestämmelse och där sann frihet, fred och rättfärdighet råda. En *inre väckelse* måste komma, vilken frigör Andens bundna krafter - en *andlig förnyelse,* som för tillbaka till livets källsprång, varur den levande kraft väller fram, som är mäktig att skapa en solid ordning.

Andens överhöghet över materien! - Denna förvandling kan blott ske genom att människorna återvända till Gudsplanet, till Skapelsens ordning. Vägen är den av Kristus förkunnade, ehuru icke följda: Sanningen! »Sanningen skall göra eder fria» Sanningen skall upprätta ordning ur kaos!

En Andens adel måste träda till och taga ledningen av nydaningsverket. Idealisterna ha här en viktig mission att fylla såsom väktare av Idealen, på det att verket icke må förvanskas av perfida lyckojägare.

En ny värld tillkommer – en värld, där Anden har herraväldet och där folken skola veta att efter Gudslagens bud i fred och förståelse ordna sitt leverne!

Juda uppger icke »messianismen»

Inför de icke-judiska folken utge sig judarna vilja »frälsa» mänskligheten, vilket ju skull ske i blod, genom övertagande av alla icke-judarnas ägodelar, maktmedel och befogenheter. - Den av Sions Vise utstakade vägen till världsherraväldets uppnående. Den rumänska tidningen »Porunca Vremil» konstaterar, att judendomen ingalunda uppgivit denna sin plan och återger följande yttrande ur den i London utkommande judiska tidskriften *The Yiddish Weekly:*

»Judendomen har på intet vis uppgivit sina världshärskarplaner, såsom en del vilja tro. Världen kan endast räddas genom messianismen. Israel kan och får icke uppge tanken på judaismens triumf.»

Hur världen »räddas» genom judaismen veta vi. Likaså, att Juda icke frivilligt uppger tanken på sin messianisms triumf. Med eller mot sin vilja skall det dock göra det.

"Nordens Rothschild"

Den för Norges indragande i stormaktskriget främst ansvarige, förre stortingspresidenten halvjuden P a u l J o a c h I m H a m b r o, som trots landets officiellt deklarerade neutralitet i hemlighet engagerade det för västdemokratiernas sak, tillhör såsom i föregående nummer av Nationen påpekades, den internationellt ryktbara judesläkten Hambro, vilken sedan Napoleontiden spelat en förgrundsroll i de nordiska staternas finansiella och politiska liv. När en Hambro våren 1940 tvang Norge in i kriget på England sida, var det icke första gången, som en representant för denna familj ödesdigert inblandade sig i Norges angelägenheter till världsjudendomens favör och de nordiska folkens skada.

Strax efter det napoleonska kriget etablerade sig stamfadern till »Nordens Rothschild», J o s e p h H a m b r o såsom långivare åt de av engelsmännen och fransmännen utplundrade danska och svenska statskassorna, varigenom han förstod att på det nordiska fältet förskaffa sig en position, som sedan under ett århundrade i all tysthet vidare utbyggts. Joseph Hambro var i XIX:e århundradets första hälft de skandinaviska konungarikenas hovbankir. När Danmarks tron 1848 hotades av revolutionen, ställde han sig finansiellt bakom och säkerställde konungamaktens bestånd, varför han belönades med danskt adelskap. Via de skandinaviska kungahusen kom han i förbindelse med andra hov och förmedlade bl. a. lånet å 3,600,000 pund sterling till konung Viktor Emanuel's regering 1839. 1839 förlade han en stor del av sina affärer till London, där hans son, C h a r l e s J o a c h i m H a m b r o grundade »Hambros Bank», som speciellt inriktade sig på politiska lånetransaktioner. Efter världskriget förenades »Hambros Bank» med »British Bank of Nothern Countries»: en av den utökande bankverksamhetens specialiteter blev emitterandet av folkförbundslån, bl.a. till Finland, Danmark och Ungern.

Efter Norges oavhängighetsförklaring 1905 utbyggdes de engelsk-norska förbidelserna till ett fast system. Nuvarande innehavaren av »Hambros Bank», C h a r l e s J o c e l y n H a m b r o, är samtidigt verkställande direktör i »Hambros Bank» och ställföreträdande direktör i »Bank of England», i vilken sistnämnda egenskap han utövar ett stort inflytande på det engelska pundets kursvärde. Sedan lång tid intager han posten som ordförande i engelska delegationen av den skandinaviska avdelningen av engelska blockadministeriet och hade i denna funktion intimt samarbete med sin kusin C h a r l e s J o a c h i m H a m b r o, norska stortingets förrymde president, folkförbundsdelegat och »sakkunnig» på nordiska frågor, förkämpe för »oxfordism» och »ekunemisk kristendom» etc.

Så har »Nordens Rothschilds» i mer än ett århundrade - utan att själva av folken observeras i sin rätta egenskap - spelat en högviktig roll såsom finansiärer och stöttepelare för monarker, regeringar, revolutioner, motrevolutioner och krig. I den illusoriska tron att kämpa för egen frihet, för fosterlandets välfärd, måste 1940 norska bonde- och fiskarynglingar i mängd gjuta sitt blod för det internationella, engelsk-judiska plutokratintresse, som familjen Hambro representerar.

Svensk "marskalk Petain"-regim?

Den nuvarande partiledarregimen under hrr Bagge, Hansson, Bramstorp och Rasjön, vilken bär ansvaret för det förflutnas politik, vacklar i sin grundvalar, konstaterar Folkets Dagblad. De »mäktiga krafter», vilka hittills stött Per Albin Hansson, skulle icke längre vara till freds med honom. Med sitt känsliga sinne för för konjunkturens växlingar önska de få till stånd något mera tidsenligt.

Sedan någon tid äro dessa »mäktiga krafter» - herrarna i Enskilda Banken, Synagogan och Frimurartemplet - sysselsatta med förberedande av något nytt i styrelseväg och söka efter ersättning för den uttjänta partiledarregimen. Man söker efter »en kraftkarl» - »en svensk marskalk Petain», som skulle ge vederbörande möjlighet att under mindre kompromitterade former fortsätta sitt plutokratiska kulissregemente. Mannen, som skulle ha befunnits värdig, uppges vara: Stockholms stats överståthållare Torsten N o t h i n, som ju tjänat sina sporrar under husen Wallenbergs och Bonniers hägn.

Att valet fallit, på hr Nothin bör möjligen ses i samband med den omständigheten, att han var mannen, som senast under finsk-ryska kriget av västmaktelementen lancerades såsom stridskandidat mot Per Albin Hansson. Herrarna i Enskilda Banken taga dock säkert fel, om de tro, att världen låter bedraga sig genom en arrangerad »svensk marskalk Petain». Ett sådant experiment är dömt att misslyckas. En Nothinministär kan möjligen bli en övergångsministär, som föregår det definitiva brytandet av plutokratiens herravälde i Sverige, aldrig något mera.

Gustaf IV Adolfs profetia

I en av sina i landsflykten utgivna skrifter betecknar den på grund av sitt motstånd mot judendomens planer genom en frimurarkomplott fördrivne svenske konungen G u s t a f I V A d o l f *förräderiet* såsom orsaken till landets förluster och förespår kommande olyckor av frimureriets arbete i Sverige.

Hans ord lyda:

»Förräderiet skall bli liktydigt med folkets sak, mened med tidsandan, och den sociala ordningens byggnad skall störta samman en olycksdiger dag, då man utan att blygas skall kunna säga: det finnes ingen uselhet, så snart den är allmän.»

Den tid, varom den för sin trohet mot Sveriges folk såsom »odugling» av förrädarna bortjagade konungen här profetiskt talar, är inne. De av judendomen och dess frimureris »ideologiska» förruttnelsebaciller uppluckrade samhällena i Europa störta samman, men icke för att lämna plats åt projekterade Salomos rike, utan – för att återgå till naturliga, nationella livsnormer.

Frankrike och Juda

Själva Frankrike, »judeemancipationens» hemland i Europa, vilket av öm känsla för det judiska folket gick med i kriget för att straffa Hitler för hans antisemitiska »barbari», är nu – efter det stora nederlaget - i färd med att besmittas av »barbariet». Så berättar dagspressen om en starkt stigande antijudisk stämning i Frankrike och om väckta krav på judars utvisning och isolering på lämplig ö, t.ex. England, Australien eller Madagaskar.

»Låt oss förbättra denna ras genom att isolera den och förse den med medel att leva och arbeta», skriver den i Paris utkommande tidningen *Det arbetande Frankrike*. »Det är en nödvändighet, att detta folk lever i ensamhet. Det finnes ingen plats i den nya världen för dessa parasiter och förstörare. Frankrike kan för sin materiella och moraliska återuppbyggnads och för sitt lugns skull icke förbli ett ghetto. För att Frankrike skall kunna återvända till arbetet och leva ett liv i lugn i den nya andan, måste frågan regleras. Genom sin ras läggning är juden anstiftare av inbördeskrig och krig mellan länderna och en sabotör av den ekonomiska stabiliteten.»

»Den stora revolutionens» Frankrike måste alltid till slut göra samma dystra erfarenhet som landet under tidigare skeden av sin tillvaro fått göra, ehuru blott för att för att snart glömma. En historisk återblick visar Den vandrande judens växlande öden på fransk jord och gör den reaktion än mera förståelig, som nu börjar framträda med krav på att landet definitivt befrias från detta folk av »parasiter och förstörare», som genom sin ras' läggning» omöjligt kan leva med andra folk.

*

När romarna inträngde i den en gång som Gallien betecknade delen av det senare Frankrike, befunno sig judar i deras följe. På stranden av floden Durance mördade de 353 en romersk officer, som överbragte ett kommando från Kejsar Konstantin. Burgunder och västgoter voro mycket stränga mot judarna. Koncilet i Vannes (465) förbjöd prästerna att umgås med eller äta med judar. Under svaga konungar, såsom Ludvig den gode, Karl den stores son, kunde judarna lämna sin naturs krafter fritt spel. – Juden Sedecias lyckades vinna Karl den kales förtroende, vilket han benyttjade sig av till att förgifta konungen.

Mot slutet av XIV:e århundradet levde i Frankrike c:a 800,000 judar. I landets sydliga del hade de redan nått en sådan ställning, att de vågade ge franska städer judiska namn. Staden Lunnel blev Jericho, Montpellier blev Hac, Carcassone blev Kirrat Jearim etc. - Konung Phillipp den sköne fördrev 1306 judarna ur sina statsområden. - Karl VI påbjöd 17 september 1394 judarnas utdrivande ur Frankrike. Från denna tid till kort före 1789 - det franska rikets blomstringstid - var Frankrike judefritt. Den av judarna med tillhjälp av frimureriet 1789 igångsatta revolutionen öppnade åter dörrarna för dem till Frankrike, där de tillerkändes medborgerligt likaberättigande.

*

Att klockan åter slagit för Den vandrande juden i fransmännens land, är höjt över allt tvivel. Under ett 150-årigt regemente i »Frihetens namn har han där hunnit löpa linan ut på ett sätt, som slutade med katastrof. Visserligen är det för tidigt att yttra sig om den under trycket av tyska ockupationen upprättade Petain-diktaturens blivande gärning. Den åldrige marskalkens personliga heder betvivlas icke, men mycket beror av insikten och karaktärsbeskaffenheten hos de män, som bli hans närmaste rådgivare. Det saknas icke tecken till att de dunkla krafterna i den gamla politikens värld - i synnerhet frimurarna - hoppas att i skydd av en »nationell diktatur» kunna fortsätta sitt spel. En förutsättning för en hållbar nyordning i Frankrike är också, att den hemliga politiska intrigansen med frimureriet i spetsen från grunden uppröjes.

Marskalk Petain, som i egenskap av »franska statens ledare» utrustats med alla statliga maktbefogenheter intill dess de nya representationsorganen hunnit bildas, har i ett radiotal deklarerat, att arbetet och familjen i det nya Frankrike skola äras och skyddas. Han fördömde skarpt de krafter, den internationella kapitalismen och den internationella socialismen, som i förbund med varandra exploaterat och störtat franska folket i olycka. »I framtiden skall det icke mera finnas några feta

sinekurer» yttrade han. »I det nya Frankrike, som nu skall byggas upp, skola pengarna blott vara lön för prestationer.»

Ett nytt ekonomiskt system för Europa

Medan judarna i tron på guldets evigt bestående värde draga alla åtkomliga guldreserver över till England och Amerika, banar sig en ny riktning väg inom folkens ekonomi, vilken gör guldets betydelse som valutagrund högst tvivelaktig. Tysklands nationalekonomer äro som bäst sysselsatta med att utarbeta ett nytt ekonomiskt system, som efter krigets slut skall ersätta det hittillsvarande i Europa.

Det primära i det nya ekonomiska systemet skall vara clearingen, som redan i stor utsträckning praktiserats. En »clearingcentral», omfattande hela Europa, planeras, varigenom handeln skall kunna försiggå utan friktion. Det ena landet har ofta icke 1ämpliga varor att exportera i utbyte till det andra, men genom utjämning över clearingcentralen skulle sådana svårigheter elimineras och handelsutbyte obehindrat kunna ske på clearinggrund utan användandet av utländsk valuta i guld.

Affärsumgänge med icke-judar

»Rabbinernas lära: Det ärliga affärsumgänget med icke-judar är alltid förbjudet för judarna. »

Talmud.
Aboda zarah 6 a.

»Du skall icke stjäla!»

»Orden 'Du ska icke stjäla' hänföra sig enligt Skriften endast till stöld från en jude. Bestjälandet av icke-judarna avses icke därmed.»

Talmud.
Sanhedrin s. 86 a.

Norden och Europas nyordning

I samband med förutsägandet av det världspolitiska avgörande, som nu pågår, har i denna tidskrift ofta framhållits, att alla folk vitalt komme att beröras därav. Senaste tids händelseutveckling visar, att vårt omdöme icke var en produkt av fria. fantasier utan tillkommit på grund av realiteter, vilkas verkningar måste falla inom en nära framtid.

Världskriget, och Versailles betraktades av dagens modetänkare, anhängarna av den judisk-imperialistiska »internationalismen», såsom inledningen till det tusenåriga riket; man såg icke, att grunden var murken. De båda »världsreformatoriska» instrumenten Nationernas förbund och Kommunistiska internationalen, som skulle bringa verket - det absoluta judiska världshärskardömet - till fullbordan, hade icke väntad framgång. I mån som detta blev klart inriktades även strävandena på nya linjer.

Återupprättandet av italienska och tyska nationalstaterna, vilka brutit sig ut ur det judiska maktgreppet, hotade, världsjudendomens ställning och föranledde en tillfällig omläggning av dess metoder. Juda fann lämpligt att dämpa sin »internationalism» och söka skydd bakom visserligen likaså aggressiva »nationella» försvarsverk, motsvarande det nya lägets krav. »Internationalernas» ideologier ställdes mer eller mindre på avskrivning, och man vände tillbaka till den i går förkättade och förlöjligade »nationalismen»: ja i Norden konstruerades t.o.m. ett nytt politiskt begrepp för koordinering de nordiska staterna emellan av den nyinslagna riktningen: »nordism». Redan 1933, efter Hitlers makttillträde, stod det klart, att världsjudendomen beslutat ett nytt världskrig såsom enda utväg att bli kvitt de tyska och italienska nationella regimerna samt utplåna antisemitismen och alla hinder för den judiska imperialismens segertåg.

Förverkligandet av denna plan på de nationella statsregimernas förintande skulle ske genom att alla »demokratiska», d.v.s av Juda i hemlighet behärskade folk engagerades för ett gemensamt krigskorståg *mot* »barbariet», *för* »friheten», »kulturen» och »religionen». d.v.s. *mot* Tyskland-Italien, *för* världsjudendomens aspirationer. För att kunna, påräkna folkens medverkan härtill blev det nödvändigt att i viss grad åter appellera till deras nationella instinkter. Militärförsvaret måste restaureras och de patriotiska lidelserna uppeldas, ehuru med bevarande av det »internationalistiska» (judiska) systemet. Såsom ett led i denna nyvaknade »nationalism» ingick hos Nordens folk också begreppet: »nordism», vilket förmenades skola tillgodose de nordiska folkens aktuella politiska behov men i realiteten blott åsyftade att stödja judendomens positioner i Norden vid den planerade uppgörelsen med nationalstaterna.

När USA:s judiskt härstammande president Franklin R o o s e v e l t, som för världsjudendomens räkning skötte förspelet till stormaktskriget, våren 1936 med bl.a. direktören Axel W e n n e r – G r e n såsom mellanhand igångsatte sin aktion för bildande av ett »neutra1t» »nordiskt statsblock», skedde det till namnet för fredens bevarande, i verkligheten för befordrande av judiska planer i Norden. Det gällde att vinna de nordiska folken för judendomens krigiska korståg mot Tyskland och Italien, ehuru saken till en början måste tagas varsamt.. Den närmaste uppgiften blev att. draga det mera tysksympatiserande Finland över i den »nordiska kretsen». (Se direktör Wenner-Grens intervju med president Roosevelt, införd i Nya Dagligt Allehanda 5 april 1936!) Samtidigt framfördes tanken på ett »nordiskt försvarsförbund», avsett att omfatta Sverige, Norge, Danmark och Finland. När Norden smitts samman till ett enda starkt militärblock, skulle »neutralitetens» mask kastas och uppslutning ske på den för Juda kämpande »demokratifronten». Men planen lät sig i sin helhet aldrig förverkliga.

*

Den som på svensk grund ledde hela denna »nordiska» aktivitet var det enligt officiella publikationer med Englands frimureri intimt förbundna *svenska frimureriet*, vilket sedan länge varit den politiskt ledande institutionen i Sverige. I varje fråga av vikt har detta hemliga internationella sällskap, vars hela strävan går ut på Salomostemplets uppbyggande, d.v.s. det judiska världshärskardömets förverkligande, utfärdat sina paroller, som i regel lydigt följts av partierna och deras press, i synnerhet de grupper, vilka yvas över sin »nationella» karaktär. Att det svenska frimureriet misslyckades i sin aktion för Sveriges indragande i stormaktskriget på Englands sida, särskilt under finsk-ryska kriget, då ett öppet: inskridande mot Ryssland krävdes, berodde mindre på bristande nit hos frimurarbröderna. Tack vare en bättre insikt och den fasta hållningen hos landets ansvariga regering gentemot den frimureriska aktivistiska hetskampanjen i pressen förunnades det svenska folket att undgå ödet alt se sitt land förvandlat till krigsskådeplats i stormaktskriget.

Sin dominerande politiska, ställning i det »demokratiska» Sverige, där frimureri och stat länge varit ett, har frimureriet in i det sista förstått att så skickligt camouflera, att icke ens det nationalsocialistiska Tyskland tycktes genomskåda spelet. Icke utan förvåning iakttog man de förväntningar, som de nordiska, relationernas vårdare i Berlin uppenbart ställde på samarbete med frimureriska kretsar i Stockholm. Medan de »nordiska» svenska logerna på känt maner samarbetade med logekretsarna i London *mot* nationalsocialismen, låtsades de i Berlin välvilligt intresse för samma nationalsocialism; den ena handen fick blott icke veta vad den andra hade för sig. Ja, man gick så långt, att man vid »Nordische Gesellschafts» stora sommarmöte häromåret lät en av de »nordiska» logernas mest betrodda höggradsbröder, protokollsekreteraren Patrik O s s b a h r å de *nordiska* folkens vägnar utlägga den *nordiska* texten. Att Broder … Ossbahrs i Lübeck presenterade utläggning av det *nordiska* problemet helt överensstämde med frimureriets aktuella syn på detsamma, framgick tydligt av det in extenso i »Völkischer Beobachter» återgivna föredraget. Det hela var en paroll för nordisk samling mot den icke längre fullt bekännelsetrogna kommunismen. Icke med ett ord berördes rasfrågan ur rasnordisk synpunkt, icke med ett ord jude- eller frimurarfrågorna.

Händelseutvecklingen under senaste året måste ha klargjort för optimisterna det fruktlösa uti att ställa förhoppningar på »samarbete» med frimurarkretsarna vid skapandet av en konstruktiv nyordning i Europa. De förtroenden, som nämnda kretsar eventuellt kunna tillvinna sig, endast missbruka de till skada för den nationella saken och gagn för sin egen »internationella». Visserligen har frimurarnas ställning i Sverige genom den sittande regeringens vägran att efterkomma deras krav på det utrikespolitiska området tillfälligtvis försvagats, men de sitta alltjämt i orubbat bo och utveckla en intensiv verksamhet i syfte att sabotera och bereda regeringen svårigheter vid fullföljandet av dess för Tyskland mera förståelsefulla nya kurs. Så snart regeringen visar tecken till att en smula, vilja kringskära de oansvariga, judisk-frimureriska kretsarnas frihet att efter behag hetsa mot det nya Tyskland bryter strax i »folkfrihetens» namn en storm av ovilja lös i den frimureriskt behärskade pressen, vilken hotar regering och riksdag.

*

Nordens folk se med gillande och sympati det nya Tysklands arbete för en europeisk nyordning. Redan det nationalsocialistiska programmet och dess förfäktade uppfattning i rasfrågan, särskilt beträffande den nordiska rasen, tryggar mot varje sådant missförstånd som att Tredje riket skulle avse undertryckandet av de för nordiska folken egenartade och värdefulla egenskaperna; det måste tvärtom finna det högst angeläget att just dessa nordiska karaktäristika bevaras. Vad i Sverige numera presenteras såsom »nordiskt» och »svenskt» är i regel varken nordiskt eller svenskt. Lika naturligt som det nationalsocialistiska Tysklands intresse för den nordiska egenartens bevarande hos de nordiska folken redan av ideologiska skäl alltså måste vara, lika självklart är, att de av judendomens internationella idéer och organisationer behärskade »demokratiska» företrädarna

för nutida svensk politik högst ogärna uppge de positioner, som berett dem deras feta sinekurer.

Riksledaren Alfred R o s e n b e r g s föredrag inför in- och utländska pressen i Berlin den 10 juli över ämnet »Det nordiska, ödesgemenskapen» rönte därför icke heller något förståelsefullt mottagande i de kretsar, vilka i Sverige främst tolka »demokratiens» uppfattning. Hr Rosenberg erinrade om, att Nord- och Östersjörummet och Donaurummet nu komma att förbindas med varandra samt att därmed grundvalen för en samkontinental ödesgemenskap lagts, inom vilken det storgermanska rummet har en särskild uppgift. Tyska riket har insett nödvändigheten av att vårda de nordiska folkens kulturella liv och hoppas, att det hittillsvarande samarbetet skall kunna utbyggas. Alla Europas folk böra i likhet med det tyska förstå denna historiska stund och gemensamt med tyskarna hjälpa till att bygga upp det kommande nya Europa. - Detta yttrande tilltalade naturligtvis icke den »demokratiska» helgedomens högsta väktare i Sverige de styrande frimurarkretsarna, som betackade sig för råd och upplysningar rörande uppbyggnadsarbetet i Nordens länder. Så skrev *Nya Dagligt Allehanda,* som f.n. på grund av högerledaren Bagges medverkan i samlingsregeringen representerar en visserligen något modifierad frimurarståndpunkt, i sin huvudledare den 13 juli under rubriken »Norden och 'ödet'» följande:

»Det skandinaviska området har sin speciella ton och har under sin långa historia mer än väl hävdat sin egenart, sin förmåga av självständighet såväl kulturellt som ekonomiskt och politiskt. Något behov av beskydd eller annat omhändertagande föreligger sannerligen icke ... ödet kan ha mycket än i beredskap för de germanska folken, till vilka man ju också måste räkna det engelska, vilket emellertid behändigt exkluderats i det tyska resonemanget. Vad som också saknas är uppfattningen om att frihetskänslan är ett germanskt grunddrag, en frihetskänsla, som icke är minst utvecklad och fördjupad i in stat som i likhet med den svenska har uråldriga anor. Vi behöva i Sverige icke skämmas för den kulturella, politiska, ekonomiska och sociala utveckling, som vårt land undergått … Sverige har (under stormaktskriget) visat sig redo att värna om sina egna nationella värden, som äro omistliga och konstituera hela vår tillvaro. Denna självständighet kunna vi icke uppgiva.»

Nya Dagligt Allehandas här återgivna syn på problemet är karaktäristisk för den inom »moderata» svenska frimurarkretsar omfattande. När tidningen talar om det skandinaviska områdets »speciella ton» avses ju därmed den speciella ton i politik, kultur och ekonomi, som det internationella frimureriet till sin mästares - Juden - ära här funnit för gott anslå och som för ingen del får förväxlas med svensk, skandinavisk eller nordisk ton. »Behov av beskydd och omhändertagande» fanns det i högsta måtto, när det var fråga om det judiska folket, dess politiska system och hjälporganisationer (frimurar- och marxistinternationalerna etc.): det beskyddet, vilket pietetslöst utlämnade alla äkta svenska och nordiska värden, var enligt »konservativ» uppfattning fullt på sin plats. Men ett samarbete med det nya Tyskland för Europas konstruktiva nyordning, det kan och får icke ifrågakomma i en utsträckning, som skulle kunna inkräkta på den judiska domänen i detta land. N.D.A:s såsom en skandinavisk eller svensk specialitet lovprisade »frihet» känna vi; den är intet annat än friheten och rätten för främlingar och folkparasiter av alla slag, judar, frimurare och marxister, att efter behag exploatera land och folk. (Se broschyren »Jag anklagar», av Elof Eriksson, Nationens Förlag)

*

Sveriges folk är självfallet lika litet som något av Nordens övriga folk villigt att uppge sin nationella egenart utan önskar en utveckling i överensstämmelse därmed. Någon åstundan i annan riktning har veterligen icke från tysk sida framkommit. En utveckling i svensk nordisk anda, sådan som måste eftersträvas, är emellertid utesluten under rådande judisk-frimureriska regim, som på grund av sin natur är fientligt inställd mot allt äkta nationellt svenskt och söker förhindra en rasbetingad nordisk individualism. Därför måste hela detta lögnens och falskhetens system, som blott avser främjandet av främmande och förrädareintressen på svenska folkets bekostnad,

avvecklas och ersättas med ett äkta svenskt system. Den nationella restaurationen i Sverige och Norden betingas av likartade förhållanden och grundar sig väsentligen på samma bärande ide, som framskapat den nationalsocialistiska nydaningen i Tyskland. Redan för 25 år sedan stod nödvändigheten av en sådan nationell restauration i Sverige klar för författaren av dessa rader, och för 15 år sedan, 1925, påbörjades genom tidskriften Nationen ett upplysnings- och propagandaarbete i denna anda - vilket dock främst på grund av det svenska frimureriets intensiva motarbete - blev utan större resultat. Utvecklingen har bevisat riktigheten av vår uppfattning. Den nationella nyordning, som även måste komma i Nordens länder, skall ses som ett led i ett större sammanhang. Först kommer den nationella gemenskapen, därefter den skandinaviska eller nordiska gemenskapen samt slutligen den europeiska gemenskapen, för vilken sistnämnda det nationalsocialistiska Tyskland gjort sig till förkämpe.

En svensk nyordning skall främst avse att avveckla nu rådande, på lögn och bedrägeri uppbyggda, internationella, destruktiva, judiska samhällssystem och därur härledande falska utveckling samt att skapa en sann nationell, konstruktiv svensk ordning, motsvarande vårt folks verkliga behov. Hela denna »internationalism», grundvalen för det under »demokratiens» mask härskande judeväldet, måste avskaffas och dess politiska och andra kamporgan - Frimurarorden, marxistinternationalerna etc. - förbjudas och upplösas. I den judisk-frimureriska skendemokratiens ställe skall träda en sann demokrati med svenska folkets väl som mål. Det allmännas väl skall gå före de enskildas. Utvecklingen i Sverige skall vara svensk, följa svensk lag, svenska ideal och mål. Statsledning och folkrepresentation skola bringas i överensstämmelse med sitt ändamål och garanti skapas mot fortsatta missbruk av statsmakten till förmån för främmande intressen. Nationalarvets helgd skall återställas och vårt nordiska svenska rasarv skyddas, bl. a. genom raslagstiftning, som tryggar mot rasblandning och degeneration. De opinions- och kulturbildande instrumenten, pressen, litteraturen, konsten, radion etc. skola underordnas det allmänna intresset samt uteslutande tjäna landets och folkets väl.

Den blivande nyordningen, vilken utgår från nationen och utvecklas vidare över den nordiska, kretsen, skall alltså nå sin fullbordan i den europeiska ramen. De tre etapperna äro: nationell gemenskap, nordisk gemenskap, europeisk gemenskap. Ur svensk och nordisk synpunkt måste det nationalsocialistiska Tysklands strävan för en europeisk nyordning på rasbetingad, nationell grund hälsas med glädje såsom den enda möjliga vägen till åstadkommande av en bestående ordning i fred och samarbete folken emellan i Europa.

Paris 1940

Churchill och Eden hade beslutat, att Paris skulle befästas och försvaras till sista man, d.v.s. läggas i spillror av de tyska »barbarernas» bombardemang. Man behövde nya tyska »grenuel» för att kunna vinna Amerika med i kriget på västdemokratiernas sida.

Reynaud, Churchills lydige ståthållare i Frankrike, och dennes generalissimus Weygand hade intet däremot. När deras engelska herrar flögo tillbaka från Översta krigsrådets sammanträde i Tours, hade de med sig beslutet, att Paris skulle behandlas som - »en bastion i försvarsfronten». Vad frågade dessa politiska börsjobbare efter den förlust av konstnärliga, historiska och andra kulturella värden, som en totat ödeläggelse av Paris skulle innebära!

Men de hade gjort upp räkningen utan världen - i detta fall franske statspresidenten Lebrun. Denne motsatte sig den dunkla planen och genomdrev, att Paris förklarades för öppen stad. Reynaud flydde med sin regering och Franska banken samt de utländska diplomaterna till Bordeaux, och ett par miljoner parisare följde exemplet och lämnade den franska huvudstaden. Men dessförinnan hade konseljpresidenten och hans inrikesminister, juden Mandel (Rothschild) hunnit utföra åtskillig skadegörelse å Paris, låtit spränga delar av den underjordiska järnvägen, alla krigsindustriella fabriker m.m. i stadens omkrets i luften.

Louvregalleriet och hela Paris stå i detta nu under de tyska vapnens skydd. På Eiffeltornet vajar den tyska hakkorsflaggan liksom på den franska kungaborgen i Versailles, där 1871 det tyska kejsardömet utropades och där tyska fullmäktige 1919 måste paradera mellan taggtrådsgaller på sin väg till spegelgalleriet för att motaga vanärans fredsdiktat, vilket Hitler nu rivit i stycken. Vid den okände soldatens grav postar tysk hedersvakt, liksom vid Napoleons grav i Invalidomens krypta, där den korsikanske erövraren sover sin sista sömn i en sarkofag av svart finsk granit.

1814 intågade tyskarna första gången i Paris, andra gången 1815 efter segern vid Waterloo. Utom Napoleons slutliga fall hade denna seger till följd, att Rothschild kunde lägga kunde lägga grunden till den väldiga judiska världspenningmakt, som bl. a. finansierade det för den judiska storfinansen så lukrativa världskriget 1914. Rothschild jämte rasfränder inom den engelska plutokratien äro även idag de som finansiera det judiska hat- och hämndekriget mot Tyskland, vilket krig hittills gått emot deras beräkningar.

De av England »beskyddade» staternas guld skall redan vara i säkerhet i »Nya Palestina» på andra sidan Atlanten, börsjobbarna med följe äro antingen på väg dit eller redan där. De börja nu med sina hopade enorma guldförråd från USA planerandet av nästa judiska hat- och hämndekrig, nämligen kriget mot ett ur judaismens kaos återuppståndet, renat och enat Europa.

Vallonerna - Judas hjälptrupp

Pioniärer för judiska idéer och planer i Sverige

En betydelsefull roll såsom de invandrade judarnas aktiva hjälpare i strävandena för svenska folkets bringande under judendomens herravälde ha de invandrande vallonerna och deras ättlingar spelat. Att icke heller denna främlingsinvation varit utan sin mystik, framgår av de sägner som ännu fortleva bland folket, såsom t.ex. att vallonerna insmugglats till Sverige i tunnor. – En »saga», som sekreteraren i det nybildade vallonättlingesällskapet »Österbysällskapets Vallonättlingar» förelöpare till ett planerat »vallonättlingarnas Riksförbund» - kamreraren Wilhelm L u n d g r e n i dagarna sett sig föranlåten offentligt avliva.

I likhet med judarna ha de invandrade vallonerna tagit en mycket verksam del i gestaltandet av den moderna »liberalistisk»-»demokratiska» samhällsordningen i vårt land, i fullaste överensstämmelse med judendomens aspirationer och planer. Vi finna dem främst i ledet såsom »reformatorer» såväl på de ekonomiska som de politiska och kulturella områdena. Namn såsom D e G e e r, A n j o u, G i l l j a m, W e r s ä l l, G a u f f i n, B é d o i r e, S t o y e, S c h o t t e, S t i l l e, H é r o n, K i l b o m, V o u g t – några av de mest kända vallonnamnen – tala sitt tydliga språk i fråga om arten och omfattningen av det vallonska inflytandet i svenskt samhällsliv under de senaste århundradena. Enligt de svenska encyklopedierna äro vallonerna ättlingar av de kelto-germanskt romanskt blandfolk i södra Belgien, varifrån de invandrat. Åtskilliga av de till Sverige invandrade vallonernas utseende och andlige inställning talar dock för, att hos dem även funnits ett annat rasinslag: det judiska.

Främsta platsen bland svenska vallonsläkter intager D e G e e r, vars stamfader, den på 1600-talet invandrade L o u i s D e G e e r (född 1587, död 1652) betecknats »den svenska industriens fader». Den vallonska invandrarsläkten De Geers i gångna århundraden utövade verksamhet är särskilt ägnad att belysa den med judendomens strävanden solidariska tendensen hos vallonena. »Nordisk Familjebok» (varur följande citat hämtats) skildrar de svenska De Geerarnas stamfader Louis de Geer såsom »en städse klok och beräknande affärsman, som förstod att tillgodose sina enskilda intressen», men samtidigt »hade blick och intresse för samhällets och mänsklighetens stora angelägenheter … och tvekade aldrig att göra betydliga uppoffringar för religionens sak». Att samtidigt vara en skicklig affärsman och offra- på mänsklighetsaltaret, är ju en dygd som här speciellt förbehållits invandrade judar och valloner. Louis De Geer skötte affärer och religion i sitt »andra fädernesland» så väl, att han vann stadgat anseende som landets rikaste man, ägare av en mängd stora gods, bruk och industriella företag, för vilkas skötsel han införskaffade talrika stamfränder från Belgien; naturligtvis blev han också upphöjd i adligt, svenskt friherrligt stånd.

Flera av Louis De Geers avkomlingar ha utövat ett betydande, ja i ett fall direkt avgörande inflytande å Sveriges politiska utveckling, alltid i den deciderade judisk-liberarlistiska »frihetens» anda, för vilken än i dag en representant för släkten, ingenjören G e r a r d D e G e e r såsom ombud för »folkpartiet» (liberalerna) i riksdagen är särskilt aktiv mot de nationella strävandena i tiden. En sonsonsson av Louis De Geer, friherre O t t o V i l h e l m D e G e e r (född 1710, död 1769) blev riksråd och deltog ivrigt i frihetstidens partistrider. »Under finska kriget utmärkte han sig bland dem, som hänsynslöst bedrevo politik i lägret och bidrogo att undergruva disciplinen ... Han var en högmodig, despotisk och lidelsefull man, därjämte ej alldeles oegennyttig; han skall såsom riksråd hava uppburit en stor engelsk pension». Friherre K a r l (C h a r l e s) D e G e e r (född 1747, död 1805) gjorde sig politiskt framför allt känd såsom förkämpe för »frihetens sak». Hur han tolkade ordet. »frihet» visade han bl.a. genom sina upprätthållna mycket vänskapliga förbindelser med Rysslands ministrar i Stockholm, först Markov och sedan Razumovskij. »Anjalaförbundet räknade på hans sympatier och medverkan och sände till honom ert redogörelse för sina åtgärder och avsikter. Att han ej avvisade förbindelsen med de upproriska officerarna eller ogillade deras konstitutionella strävanden, är tämligen säkert … Han var en ärlig och orädd förkämpe (skriver »Nordisk Familjebok» tydligen frimureriske författare) för den politiska friheten under en det konstitutionella livets svåraste brytningstider i vårt land.»

Den politiskt betydelsefullaste representanten för släkten De Geer i Sverige är friherren L o u i s G e r h a r d D e G e e r (född 1818, död 1896), skapare av vår nuvarande riksdagsordning. Avskaffandet av den på ståndsprincipen - d.v.s. intresse- eller korporationsidén - uppbyggda svenska nationalrepresentationen samt ersättande med »demokratisk» parlamentarism enligt den judiska liberalismens grundsatser, varigenom judendomen bereddes möjlighet att under beslöjad form här vidare utbygga och befästa sitt herravälde - detta var i väsentlig grad Louis Gerhard De Geers verk. I sitt representationsförslag avskrev han helt den dittills tillämpade ståndsprincipen såsom förande till »ett ofullständigt organ» samt krävde en representation, framgången ur samfällda, val och inrymd i två kamrar. En representationsreform i huvudsaklig överensstämmelse med hans i statsrådet 5 jan. 1863 framlagda förslag antogs av 1865-66 års riksdag och fick kunglig stadfästelse 22 juni 1866. Den »stora reformen» som skulle ersätta det »ofullständig organet» för representation med ett fullkomligt sådant, kostade emellertid sin upphovsman De Geer flera politiska vänner, vilka genomskådade dess reella syfte, då de »i den företagna maktförskjutningen till massans förmån sågo en hotande fara för fäderneslandet» Vi veta i dag ganska väl vem som dolde sig bakom den populariserade »massan», genom De Geers representationsreform liksom senare genom frimurarstormästaren Arvid Lindmans rösträttsreform skulle beredas ökat politiskt inflytande: den opinionen i pressen och därmed även »massan» behärskande *Juden.*

Betecknande för Louis Gerhard De Geers statsmannagärning var hans principiellt »liberalistiska» (judiska), rent negativa inställning till de nationellt svenska spörsmålen. I enahanda tonart som våra dagars »frihetsväktare» i den judisk-frimurerisk-marxistiska pressen tadlade han skarpt »protektionisternas fanatisms» och »röstade i de tullpolitiska striderna, alltid med de frihandelsvänliga d.v.s. för den av Judendomen omfattade ståndpunkten. Såsom ordförande i försvarsutskottet nedlade han vid 1871 års riksdag ett intensivt arbete för omintetgörande av det kungliga förslaget om indelningsverkets bibehållande; indelningsverket var kantänka att betrakta såsom ett nationellt svenska försvars- eller maktinstrument, medan den av »frihetsvännerna» propagerade värvade armén mera ansågs tjänlig för judendomens speciella internationalistiska planer i vårt land. Bland de många lagar, som av De Geer kontrasignerats, märkas följande: om utsträckt religionsfrihet (1860), ny konkurslag (1862), om räntans frigivande (1868), nya krigslagar (1868), om äganderätt till skrift (1877) – alla naturligtvis i fullaste överensstämmelse med hans omfattade »liberalistiska» (judiska) åskådning.

När Sveriges folk en dag går till rätta med det härskande judiska korruptionsväldet, finnes det anledning att även ägna de invandrade vallonerna, och deras förehavanden i samröre med de invandrade judarna en noggrann uppmärksamhet. Konsekvenserna av en dylik prövning måste dragas såväl ifråga om de vallonska som de judiska invandrarna!

Norden som krigsskådeplats

De engelsk-franska krigsmakarnas stora plan!

Under fälttågen i Polen, Norge, Belgien, Holland och Frankrike råkade ett mängd fientliga, slatsdokument i Tyskarnas händer, vilka dokument bekräfta de från tyskt håll tidigare framförda uppgifterna om förefintliga hemliga avtal mellan västmakterna och ett antal till namnet »neutrala» stater. De visade ovedersägligt, att västmakterna i hemligt samförstånd med ifrågavarande länders stats- och militärledningar förberett såväl Nordens som de smärre västeuropeiska och balkanstaternas inträde i kriget på västmakternas sida.

Av särskilt intresse för oss svetskar äro de av tyskarna i staden La Charité vid Loire funna hemliga politiskt och militära akterna från franska generalstaben. Dessa avslöjar fullständigt Englands och Frankrikes krigsutvidgningsplaner i Europas nord- och sydostområden. Enligt desamma skulle Tyskland betvingas på följande två sätt:

1) genom att avskära Tyskland från de svenska järnmalmsgruvorna eller genom dessas förintande samt genom att förinta såväl den rumänska oljan som de sovjetryska oljekällorna i Baku och Batum;

2) genom Skandinaviens indragande i kriget mot Tyskland, varigenom man ville vinna tio divisioner stridande, och genom Rumäniens, Turkiets, Greklands och Jugoslaviens indragande, varigenom man hoppades kunna förskaffa sig ytterligare 100 divisioner för kampen mot Tyskland. Dessa beräknade hjälphärar betecknade västmaktsstrategien »front d'usure» = utnötningsfronten.

I en vit bok n:r 6 har tyska utrikesdepartementet framlagt de i La Charité funna franska generalstabsdokumenten. Dokumentet, n:r 1, ett telegram från general Weygand till general Gamelin, daterat 1 mars 1940, upplyser, hur England förbereder bombardemang av Bakus och Batums oljefält samt hur civilklädda engelska och franska officerare i egenskap av »petroleumintressenter» skola utforska de nödiga flygplatserna för operationen. I dokumentet n:r 2, somutgöres av en skrivelse av general Gamelin 10 mars 1940 över de allierades planer för anskaffande av nya krigsfronter i Skandinavien och på Balkan, blottas utförligt de engelsk-franska planerna på Norden. Ur general Gamelins skrivelse må nedanstående återges:

»Sedan den 16 januari arbetade det franska överkommandot på den allmänna planen på en väpnad intervention i Finland. Denna plan räknade särskilt med landning av allierade truppkontingenter i Petsamo. Samtidigt skulle den norska västkustens hamnar och flygplatser bringas i de allierades händer. Planen förutsåg vidare, att operationerna på grund av vunna erfarenheter möjligen skulle komma att utvidgas till Sverige och att Gellivaras järngruvor, den viktigaste källan för järntillförsel till Tyskland, skulle besättas. Genom dessa operationer skulle samtidigt en ny förbindelse över Narvik - Luleå skapas.

Vid de allierades militäröverläggningar 31 januari - 1 februari, vilka föregingo översta rådets sammanträde 5 februari, ställde engelsmännen frågan om hjälp till Finland i andra rummet. De visade sig som avgjorda anhängare av ett företag mot Nordsveriges järngruvor, vilket åtminstone till en början skulle göra överförandet av en del av de avsedda stridskrafterna till Finland till en bisak. Man avstod alltså praktiskt taget från Petsamo-företaget, som endast hade sekundär betydelse såsom en eventualitet. Denna åsikt erhöll Översta rådets majoritet. Förberedandet av den skandinaviska expeditionen påbörjades genast, och de fransk-brittiska stridskrafterna stodo sedan de första marsdagarna beredda för transport. Den första gruppen franska stridskrafter (en alpjägarbrigad) stod 26 februari beredd att lämna garnisionen och kunde redan 1 mars inskeppas..

Etablerandet av en nordisk krigsskådeplats bjuder ur krigsföringens synpunkt ett utomordentligt intresse. Bortsett från de moraliska fördelarna blir blockaden mera omfattande, men framför allt gäller det stoppandet av järntranssporten. I detta sammanhang vore ett framträdande på Balkan, kombinerat med det skandinaviska företaget, ägnat att stärka Tysklands ekonomiska isolering. Tyskland skulle därefter endast förfoga över en enda lucka i blockadringen, nämligen över gränserna till Sovjet-Ryssland, varvid är att märka, att

utnyttjandet av de ryska råämneskällorna måste taga en lång tid. På det militära området skulle en aktion på Balkan vara, mycket fördelaktigare än en dylik i Skandinavien: krigsskådeplatsen skulle efter stora mått vidgas, Jugoslavien, Rumänien, Grekland och Turkiet skulle tillföra oss en förstärkning av ungefär 100 divisioner, Sverige och Norge skulle blott skaffa oss ett svagt understöd av ungefär 10 divisioner. De trupper, som tyskarna bleve tvungna att draga bort från västfronten för att användas mot våra nya företag, skulle utan tvivel röra sig i samma proportioner.»

- Så långt den franska generalstabens hemliga dokument! De ställa den verkliga arten av de judebehärskade västplutokratiernas »humanitära» intresse för de små folkens »frihet» och »välfärd i blixtbelysning. Inseende sin egen militära svaghet och otillräcklighet gentemot det till krig utmanade Tyskland, ville de tvinga de små folken att förblöda på slaktbänken. Några moraliska hämningar förefunnos icke hos dessa »försvarare av humanitetens ideal».

Tack vare Hitlers vaksamhet och geniala motåtgärder misslyckades emellertid den diaboliska planen.

Jahve behagligt offer!

»Den som utgjuter icke-judens blod, han bringar Jahve ett offer.»

Talmud.
Jalkut § 772, Bamidber raba c. 21.

De bästa böra bringas om livet!

»Juden är förpliktigad att bringa de bästa bland icke-judarna om livet. »

Talmud.
Kidduschin, s. 82 a.

Benjamin Disraeli

Den engelsk-judiska världsmaktsplanens skapare

Det av »västdemokratieras» plutokratiska makthavare isceensatta stormaktskriget har i sitt hittillsvarande för upphovsmännen allt annat lyckosamma förlopp uppenbarat ledarnas av »imperie» -politiken fullständiga beroende av judiska planer och grundsatser. Försöken att dölja denna bakgrund medels »demokratiska» och »imperialistiska» talesätt bli alltmer verkningslösa. Den bjärta motsatsen mellan ord och handling hos en Chamberlain och Churchill liksom världsjudendomens ideliga bifallsyttringar bekräfta sakförhållandet.

I sin under titeln »Der neue Kreuzzeug» utgivna tyska översättning av Disraeli-romanen »Tancred» betecknar juden Mandelbaum – pseudonymen »Julius E:bau» - en av efterkrigstidens Tysklands tongivande skriftställare, inledningvis sin rasfrände D i s r a e l i såsom grundaren av den engelska konservatismen och »bäraren» av den största världsrikeidén». Denna sin karaktäristik grundar han huvudsakligen på följande konstaterande: »Den nya Indien-författningen av 1935 visar, hur Disraeli mot öster riktade ande trängt igenom. Allt får sin mening: Disraelis överrumpling av Suezkanalen, som förde Egypten i Brittiska imperiets maktomområde; Disraelis förvärv av Cypern; Disraelis intresse för Palestina, som omedelbart skulle säkra sjövägen till Indien och i dag utgör stödjepunkten för den flygförbindelse, som förenar Medelhavet med Sydafrika, Mellersta Asien och Australien».

Juden Disraelis avgörande inflytande inskränkte sig icke till gestaltandet av Englands utrikespolitik utan även till utformandet av Londons förfäktade plutokratisk:-imperialistiska ideologi, framhåller dr L. F. G e n g l e r i en artikel »Benjamin Disraeli», införd i *Mitteilungen über die Judenfrage* (n:r 11-12, 18.5.40), Det är Benjamin Disraelis ande, som ända in i nuet kommer till uttryck i det brittisk-judiska folkförslavandet och hotet mot freden i världen.

Vem var Benjamin Disraeli?

Enligt judiska församlingen i London omskärelseregister skedde omskärelsen av B e n j a m i n D i s r a e l i, son av föräldrarna Isaac ock Mirjan Disraeli den 21 december 1804, efter sträng judisk ritual. Den av kamraterna som »undergosse» betecknade sonen av den rike judiska skriftsällaren döptes vid 13 års ålder till kristen trosbekännelse, men han förblev - uppger hans judiske biograf Paul G o o dm a n - »hela sitt långa liv en ivrig anhängare av judendomen». Redan i unga år berömde han sig över att vara jude, yttrande: »Den ena hälften av världen tillber en jude, den andra hälften en judinna». Dopet var för honom endast ett passande medel för uppnående av hans judiska maktmål.

De båda skriftställare, som mest ingående sysselsatte sig med Disraelis liv och verksamhet, voro på grund av sin egenskap av judar och därav betingande ställning till judefrågan förhindrade att ens tillnärmelsevis blotta den historiska sanningen. Den danske juden Georg B r a n d e s formade sitt 1879 utgivna verk »*Lord Beaconsfield (Benjamin Disraeli)*» till en högtravande 1ovsång över Disraeli, medan den franske juden André M a u r o i s i sin 1935 offentliggjorda » *Benjamin Disraeli* » icke ens vågade sig på försöket att sakligt granska hans tvetydiga, person och skrupellösa politik.

Judarna framställa med förkärlek Disraeli som sin tids store litteratör och romanförfattare, vilken mot sin inre böjelse fördes in i politiken. Hans tendens var redan i ungdomen klart materialistiskt och kapitalistiskt, inriktad, såsom tydligt framgår av det mål som föresvävade honom: »Herre och mästare över världens penningmarknad, och därmed faktisk herre och mästare över allt annat» (»Coningsby», 4 bok 10 kap., s. 198. o. f.). Efter den första, också i ekonomiskt hänseende betydande framgången med romanen *»Vivian Grey»* 1826 företog han en längre orientresa, varunder också Jerusalem besöktes. Efter ytterligare litterära framgångar började han som konservativ parlamentariker sin politiska karriär. Redan 1848 – revolutionsåret - hade han nått ledarskapet för de konservativa och blev fyra år senare för första gången minister. 1868 är han premiärminister, en befattning som han för andra gången

tillträder 1874, då han tilldelas pärsvärdigheten med titeln »Earl of Beaconsfield». Disraeli står nu på höjden av makt och fastställer för årtionden framåt Englands politik. Vid Berlinkongressen framträder den »gamle juden» - såsom hans store motspelare Bismarck kallar honom - som en förbittrad hatare av det då officiellt judefientliga Ryssland och förfäktare av rent judiska krav på Balkan sam, söker inför ryssarna framställa den »ärlige mäklaren» Bismarck såsom den för Rysslands politiska misslyckanden ansvarige. Med detta sitt uppträdande avser han att underminera och omintetgöra det för de plutokratiska världsmaktmålen oförenliga tysk-ryska samarbetet. Redan förut hade han medelst Cypern och Suezkanalen upprättat det engelska tvångsherraväldet över östra Medelhavet.

Disraeli genomdrev de mosaiska judarnas rätt till medlemskap i Englands under och överhus. Under hela sitt liv stod han i hjärtligaste förhållande till de England och halva världen behärskande Rothschildarna ävensom till den i tidens tongivande jude, sir Moses M o n t e f i o r e, med vilken han räknade avlägset släktskap. Paul Goodman utlägger sålunda Disraelis betydelse för världsjudendomen:

»Beaconsfields politiska framgångar voro så mycket märkligare som han var ledare av ett parti, som representerade Englands adel, medan han till sin egenart helt kände sig förbunden med sitt gamla folk (judarna)».

Disraelis självbekännelse över imperiets judiska världspolitik

1844 utkom Disraelis roman »*Coningsby*» med undertiteln »*Eller den nya generationen*». I juden Sidonia skildrar han öppet och förmätet representanten för det judiska världs- och penningherraväldet. Braudes och Maurols äro ense om, att Sidonia är en nyckelfigur, som dels åsyftar Disraeli själv, dels den engelske Rothschild. Före Rothschild var den från Spanien invandrade juden Medina rikaste mannen i England. För att icke vara alltför tydlig för sin samtida publik valde Disraeli andra delen av det spanska hertignamnet Medina-Sidonia åt sin uttrycksfulle romanfigur. Finansjudens inflytande skildrar han på olika ställen i romanen sålunda:

»Europa behövde penningar och Sidonia var beredd att låna dylika åt Europa. Frankrike begärde något, Österrike mera, Preussen en smula, Ryssland några miljoner. (4 bok. S. 198) … Monarker och ministrar sökte hans nåd och läto sig ledas av hans impulser». (S. 199).

Judefrågan, som vid denna tid blott obetydligt var känd i England, berör Disraeli-Sidonia i medvetande om sin oinskränkta makt i överhetens hånfulla tonart:

»Judarna måste bliva mäktigare för varje generation och allt farligare för ett samhälle, som uppträder emot dem … Den mäktigaste revolution, som för närvarande förberedas i Tyskland, utvecklar sig helt under ledning av judar, vilka nästan monopoliserat Tysklands professorsstolar (4 bok, s. 232 o. f.). Sålunda ser Ni, käre Coningsby, att världen regeras av helt andra personer än de föreställa sig, vilka icke se bakom kulissen».

Här möter oss en åskådning, som Disraeli i sin roman »Endymion» ger uttryck åt i följande ord:

Ingen får med likgiltighet behandla rasfrågan. Den är nyckeln till världshistorien. Historien är ofta virrig endast därför, att den skrives av människor, som icke känna rasfrågan. Språk och religion åstadkomma icke ras – blodet gör rasen». (Tauchnitz-Uppl.Bd. 2, s. 18 o. f.).

I fallet Sidionia förråder Disraeli i »Coningsby» judens inre liv, sådant det på hans tid gestaltade sig:

»Sidonia såg i sig själv en enskild varelse utan sorger och plikter … oberoende av tro, av hemort, av karaktär … Han var en människa utan hjärta. Kvinnan var för honom en leksak, mannen en maskin. Tro, hemort, klass, karaktär voro på samma sätt likgiltiga för honom». (4 bok, s. 202

Det nya, intill i dag bevarade läget i England skildrar han i korthet sålunda:

»England regeras av Downingstreet, en gång regerades det av Alfred och Elisabeth». (4 bok, s. 234).

Tydligare kan knappast de brittiska skuggmonarkernas beroende åskådliggöras. De verkliga tråddragarna antyder Disraeli i sitt tal den 20 september 1879 i Aylesbury:

»Detta århundrades statsmän ha icke blott att göra med regeringar, kejsare, konungar och ministrar, utan även med de hemliga sällskapen, element som man måste räkna med. De kunna omintetgöra alla arrangemang. De ha överallt agenter, skrupellösa agenter, som underblåsa mordgärningar, och de kunna framkalla blodbad, om de finna ändamålsenligt för sina planer».

Här har av en fullt sakkunnig tydligt visats på frimureriets liksom senare Intelligence service's upplösande och farliga verksamhet.

Den engelsk-judiska världshärskarplanens upphovsman

Disraelis imperialistiska viljeyttring hade sin rot i hans judendom. Redan i ungdoms-romanen »Alroy» försöker han till namnet likställa den engelska och judiska imperialismen. I »Tancred» reser han fordran på engelsk-judisk sammansmältning. Han söker bevisa för engelsmännen judarnas överlägsenhet över alla andra raser och folk till framkallande av ohejdad assimilation. Ständigt åter förkunnar han för engelsmännen, att de visserligen på grund av sin ös avskildhet äro »Europas värdefullaste folk», men att de utan judarnas bistånd skulle brytas i sin livskraft. Från den översvallande kraften hos en gammal, enligt Disraeli obruten ras - den judiska - måste det åldrande England hämta nya krafter. Romanen »Tancred» slutar med förlovningen av en judinna med en engelsk adelsman - en väg som Englands ledande skikt sedan årtionden följt. Det engelska samhällets ledande kretsar hysa i dag rent av den uppfattningen, att enngelsmännen äro det förlorade folket Israels köttsliga avkomlingar. (Dibelius: »England», Leipzig 1929, bd. 2, s. 79)

Vid genomförandet av sin världsmaktspolitik, särskilt efter 1870, använde Disraeli de mest skilda medel för att få engelsmännen med därpå. Det lyckades honom också att för lång tid framåt binda England vid en orient-imperialism, som så gott som uteslutande tjänar judiska intressen. Inför det på hans tid allt starkare uppvaknande självmedvetandet hos folken stod han, som blott erkände existensen av en engelsk nationalism under judisk ledning, spotskt förnekande och utan förståelse.

Upprättandet av ett rent judiskt eller i varje fall judiskt kontrollerat världsherravälde är städse Disraelis »ambitiösa ideal», hans stora ärelystnad - grundtanken i den nutida imperiebyggnaden. Det var närmast på Asien, som dessa strävanden inriktade sig. I »Tancred» (1847) förkunnar Disraeli det blivande uppbyggandet av den engelska och judiska världsmakten med Syrien och Indien såsom hörnpelare. För att bringa England och Indien i oupplöslig förening låter han upplösa Ostindiska handelssällskapet och kronans omedelbara förbindelse med Indien.

Disraeli bedömes av sin judiske biograf Brandes på följande sätt:

»Ett väsen som han födes icke mera; århundradets kultur tillåter det icke. Han var, såsom han är, endast möjlig, emedan hans härdade av 'den semitiska principen' sammanföll med den stora romantisk-religiösa rörelsen. Men när jag besinnar, att efter honom blott två möjligheter stå öppna för judarna, antingen fortsatt liv och verkande i semitism eller öppet bekännande till den allomfattande moderna humanitetsreligionen, framstår Disraeli för mig icke endast som en utomordentlig företrädare för judendomen, utan skulle jag vilja kalla honom den s i s t e j u d e n.»

Inga förskönande ord kunna ändra karaktären av Disraelis person och gärning eller den roll, som det engelska folket under många generationer spelat såsom verktyg för judiska världshärskarplaner. Tiden är nu kommen för de undertryckta och våldförda folkens stora slutavräkning med det engelsk-judiska världsmaktsvansinnet. Eng1and skall skörda vad Disraeli har sått!

I BRÄNNPUNKTEN

»Världshärskaren» till – Jew York

Huvudmannen för det judiska världsfinanshuset Rothschilds franska gren, baron E d o u a r d R o t h s c h i l d, vilken under titeln EDOUARD V lär bekläda dubbelposten som judendomens Furste i exilen och frimureriets Stormästare konung Salomo, har över Lissabon jämte familj per flyg anlänt till New York (Jew York). USA:s och New Yorks (Jew Yorks) roll som världsjudendomens nya centrum blev därmed ytterligare markerad.

Naturligtvis inträffade EDOUARD V med familj icke medellös i sitt nya »fosterland», dit huvudparten av familjens mobila förmögenhet redan i förväg torde ha överförts. Pressen upplyser, att madame Rothschild, som redan före världsoffensivens början utbytt Paris mot det säkrare Biarritz, medförde ett till 100,000 dollars värderat pärlkollier samt en väska med juveler, värda över en miljon dollars.

*

Utan Talmud ingen judendom

Medan judarna för gojim (icke-judarna) förklara, att Talmud för länge sedanförlorat sin giltighet, tala de helt annat språk för sina egna. Då prisas Talmud som den heligaste bland böcker, heligare än själva Bibeln med Toran (Mose 5 böcker), Det auktoritativa judeorganet *B'nai B'rith Messenger* (3, 5, 40), Los Angeles skriver:

»Bibeln och Talmud äro rötterna för judendomens andliga utveckling. Talmud är för juden ledaren av hans dagliga liv. Talmud innehåller därför en stark kraft till bevarande av folket Israel. Talmud är av väsentlig betydelse för judendomens existens.»

Något tvivel om Talmuds bestående giltighet behöver alltså icke råda. Tänk, om våra svenska överhetspersoner, folkrepresentanter och själavårdare skulle ägna den äkta judiska Talmud lite närmare studium. De skulle då icke samma höga grad som nu behöva överraskas av händelserna i tiden.

*

Guldet flyter till U.S.A.

Enligt amerikanska finansministeriets redogörelse infördes 1939 guld till Förenta staterna till ett värde av 890 miljoner pund sterling. Den starkt oroande engelska pressen förutsäger, att Amerika vid slutet av 1940 skall vart i besittning av hela världens guld.

Vad diktaren Richard W a g n e r förutsåg i sin »Nibelungenring» synes bli verklighet: draken sitter framför sin håla, i vilken rhenguldet, som han strängt bevakar, är gömt. Skall månne en amerikansk: Sigfried komma och förgöra draken?

II:a Internationalen bortkommen

Enligt Nytt Dagligt A1lehanda har ledningen för II:a internationalen »kommit bort». Vid de tyska truppernas inmarsch i Belgien flydde den till Frankrike och sedan vid besittandet av franska territoriet till England. På brittiska moderön föredrog den emellertid att omge sig med största hemlighetsfullhet och gav sig icke ens till känna för sitt engelska broderparti.

Bland de till England flyktade spetsarna i II:a »arbetarinternationalen» befinner sig också den »franske» socialistledaren juden-mångmiljonären Léon Blum, ehuru under strängaste anonymitet. Samma uppges vara fallet med flertalet övriga »franska» socialistledare, vilka alla plötsligt blivit så tillbakadragna och anspråkslösa. – Annat än i forna dagar! … Kanske har man en föraning av, att folkets domslut över dem som missbrukat dess namn nalkas.

Att sorgen är stor bland världens marxistiska koryféer över att deras andliga överhet kommit bort, förvånar icke. Vad skola nu den allena saliggörande marxisttrons eldiga utläggare i de kvarvarande »demokratierna» taga sig till, när de tappat huvudet, som hittills tänkt för dem? Dystra perspektiv!

*

Hur rädda »Frihetens härar»?

Den franska krigsmaktens nederlag bragte de judiska krigshetsarna i Frankrike till en förklarlig förtvivlan. Nyhetsbyrån Havas fordrade, att man ovillkorligen, under alla omständigheter, skulle hejda den Tyska segerframmarschen, emedan den vållade »Frihetenns härar» för mycket skada. Härpå svarade minister F a r i n a c e i l i *Il Regime Fascista:*

Men varför skaffa sig icke herrarna i Havasbyrån fallskärmsjägare? Varför falla de icke in på tysk mark? Emedan dock Havas är en judisk agentur! Varför uppfostra de icke alla judar att ställa sig till förfogande för detta företag? Vi skulle då taga hatten av för deras mod. Nej, judarna ha plikten att överleva kriget – för att utplundra icke-judarnas lik.»

*

De som ville kriget i Frankrike

Vid stormaktskrigets utbrott innehade - enligt *Vita Italiana* – över 500,000 judar 700 miljarder av Frankrikes totala förmögenhet om 900 miljarder francs. Antalet fransmän var 40 miljoner. Hela krigsindustrien befann sig i judiska händer.

I belysning av dessa siffror förklaras den iver, varmed republiken Frankrike(R.F. = »Rothischild Frères») kastade sig in i det blodiga krigsäventyret på Englands sida.

»Röde Messias» försvinner från arenan

Ett sensationellt meddelande ingick under juli från Moskva: den tidigare såsom allsmäktig betraktade Lazar Moissewitsch K a g a n o w i t s c h har entledigats från sin befattning som folkkommissarie för ryska oljeindustrien och utträtt ur sovjetregeringen. Med detta entledigande försvann en av judendomens största i vår till från arenan. Lazar Kaganowitsch av stammen Levi var i många judars ögon den »röde Messias», som i tidens fullbordan skulle övertaga makten och härligheten i Röda Paradiset, ja i hela världen, efter Stalin.

I sin stora aktion för det judiska elementets avlägsnande ur Ryssland ledning har Stalin gått fram i etapper. Först expedierades Trotskij och hans närmaste anhängare, Stalins farligaste medtävlare om makten efter Lenins död. Därpå följde de många upprensningarna och processerna, varunder huvudparten av de gamla judiska revolutionskoryféerna sopades bort. I samband med de inledda förhandlingarna med västmakterna försommaren 1939, vilka förde till tysk-ryska paktens ingående i augusti samma år, sågs den judiske utrikeskommissarien Litwinow-Finkelstein försvinna i en fallucka för att ge plats åt ryssen Molotow. - Och nu var tiden kommen för själve den »röde Messias» att försvinna.

*

Den internationella pesten

Franska, tidningen *Petit Gironde* synar närmare de element, som vid tyskarnas inmarsch icke fort nog kunde komma över gränsen till Spanien. Tvivelaktiga element från alla länder hade väl av gammalt ägt en fristad i Frankrike, men först nu i olyckan förstod man hur litet önskvärda dessa emigranter voro.

Som en vild här kommo de, släpande guld, diamanter och andra värdeföremå1 med sig och hade ingen annan tanke än att fortast möjligt lämna Frankrike, som icke längre kunde bjuda dem en tillflyktsort. I all olyckan vederfors - skriver den citerade tidningen -franska folket den lyckan att därmed befrias från en internationell pest.

*

»Befria Eder från judarna!»

»Judarna bära själva skulden till den växande antisemitismen i Amerika.
Vilja de skydda sig mot en pogrom, vida mer elakartad än Tyskland någonsin kunnat framkalla, måste de sluta med att förfölja de kristna», heter det i ett av »"Sällskapet till skydd för skolorna mot kommunismen» i Kalifornien spritt flygblad.

»Framför allt, måste judarna upphöra med att agitera för en omstörtning av vår regeringsform. De flesta radikala grupperna utgöras av judar. Roosevelts New Deal (Jew Deal) kontrolleras av judar. Vem har den plats, som Du skulle ha? En jude! Roosevelt och Perkins införa till vårt land judar i tusental, vilka taga våra platser. New Deal (Jew Deal) har ruinerat våra industrier och våra affärer. Judarna söka hetsa oss i kriget för att kunna få övertaga landet.»

»Befria Eder från judarna, och det mesta onda, varav vi lida. försvinner!»

Med frimureriet kontrollera judarna Kina

T. S a 1 v o t t i uppskattar i *Difesa Della Razzia* (5.5.40) antalet i Asien bosatta judar till c:a 2,39 miljoner. Efter världskriget 1914-1918)15 emigrerade ett mängd judar över Sibirien och Mongoliet till Kina och Japan. 1923-1933 följde en ny judisk emigration från Österrike, Rumänien och Polen. Efter 1934 var emigrationen till Kina stadd i oavbrutet stigande.

De till Kina emigrerade judarna slogo sig företrädesvis ned i Shanghai - där inga inskränkande lagar funnos för emigranter - och fördelades genom de judiska organisationerna i landet. Många judar förskaffade sig strax efter sin ankomst kinesiskt statsmedborgarskap och kinesiskt pass, vilket möjliggjorde för dem att utan svårighet kunna emigrera till grannländerna. Då alla ännu icke ha stadig boplats, kan antalet i Kina bosatta judar tills i dag endast med svårighet uppskattas.

Det judiska inträngandet i Kinas ekonomiska liv sker (liksom i Indien) huvudsakligen genom de landet grundade bankerna och genom frimureriet, Första stora framstöten gjordes efter det engelska opiumkriget (1831-1841) mot Kina. På den 1843 grundade första europeiska banken (»Oriental Banking Corporation» följde 1896 »The Commercial Bank of China», som började emittera statslån. Från året 1896 intill i dag ha sammanlagt 300 banker grundats i Kina, varav 146 ägde, bestånd 1937, då kinesisk-japanska konflikten utbröt.

För landets »modernisering» utge bankerna lån på lån, vilka i regel sakna varje motiv ur nyttosynpunkt. Så har Kina, de väldiga rikedomarnas land, hastigt fått de ekonomiska ockrarna på halsen och - underordnats representanterna för den kapitalistiska världsplutokratien. Endast med hjälp av de till frimureriet anknytna lokala sekterna var det möjligt, för de relativt fåtaliga i Kina bosatta judarna att kontrollera detta väldiga rike.

*

Sionistisk världsaktion för Englands krig

"Sionistiska världsorganisationens ledning förbereder - enligt meddelande från London - uppsättandet av en judisk militärstyrka »till England och de allierades försvar». Vidare planeras en speciell judisk penninginsamling i hela världen till stöd för den engelska krigföringen.

En »judisk militärstyrka»! Knappast troligt, att ens en dylik - om den nu kommer till stånd – skall förmå vända krigslyckan till Albions fördel. Penningar finnas det ju alltjämt gott om i världsjudendomens kassor, men det är icke troligt, att »silverkulorna» denna gång skola ha någon avgörande effekt.

Världshärskarens kröning

»Då tiden är inne för vår världshärskare att låta kröna sig, komma de av oss ledda folkmassorna att bortsopa allt, som kunde vara till hinder».

Sions Vises Protokoll, n:r 3.

Den nya aristokratien

»På ruinerna av den forna bördsaristokratien ha vi ställt i spetsen för all intelligens-aristokrati penningens. »

Sions Vises Protokoll, n:r 1.

FRÅN VÄRLDSFRONTEN

»Demokratisk» ommöblering

Sveriges regering har förordnat förre landshövdingen juden Nils L ö w b e e r att från 1 juli för sex år vara generaldirektör och chef för patentverket. Stolen i patentverket är i dag uppenbarligen ur »demokratisk» synpunkt viktigare än landshövdingestolen.

Sina sporrar inom svensk ämbetsvärld förtjänade juden Löwbeer under salig marxistiske kyrkoministern Engberg, vilkens stora förkärlek för lärofader Marx' rasfränder icke minst omvittnats vid befordringar inom stats- och kulturvärld.

*

»Tyska statsmedborgare» härja i England

Det nationalsocialistiska Tysklands inskridande mot de judiska förstörelseelementen inom riket vållade, som man erinre sig en storm av indignation i England, vilket land i »humanitär» medkänsla öppnade sina portar för de »stackars, förföljda» judarna. Denna harmfyllda opinion blev även en av utgångspunkterna för den propaganda, som förde England i kriget mot Tyskland.

Det förgår numera icke en dag utan att engelska pressen har att förtälja om brott och förbrytelser av alla slag, begångna av »tyska» emigranter, vilka särskilt utnyttja det virrvarr, som krigstillståndet vållat. Men naturligtvis nämnes icke ett ord om att förbrytarna äro judar. Så berättar *Daily Express* om en »tysk statsmedborgare», Kurt L ö w e n s t e i n, som dömts till fängelse och internering för tre begångna inbrott samt för elva inbrott, för vilka han misstänktes.

Sanningen bestraffas

Överallt där juden och hans hantlangare frimuraren och marxisten föra spiran hyllas lögnen och bestraffas sanningen, upphöjas lögnerna och förnedras sanningssägarna. Sanningen betecknas såsom »smuts», »försök att vilseföra folket» eller - Såsom de svenska frimurarna kalla den - »anständighetssårande».

För dagen berättas, hur engelsmannen Henry V a u g h a n i Kensington av domstol dömts att böta 25 pund sterling för »förolämpande ytranden». Han hade vågat att säga sanningen om judarna, i det att han betecknat dem som förbrytare och parasiter.

*

»Gud är icke med judarnas»

Vid ett frivillige-möte i Florenz 24 maj 1940 blottade medlemmen av italienska regeringen, minister Roberto F a r i n a c c i de krafter, världsjudendomen och dess förbundna, vilka framtvingat förintelsekriget mot Tyskland och Italien I slutet av anförandet yttrade han:

»Kamrater! Gud är med oss! Gud *kan* icke vara med judarna, som slagit honom på korset och som ännu i dag bespotta honom. Gud *kan* icke vara med folket Israel, med människosläktets fördärvare och utplundrare. Emedan Gud är för den rättfärdiga saken, är *Gud med oss*, som i dag resa oss mot de härskande rika, som resa oss mot Versailles' förödmjukelser och orättfärdigheter.»

*

Administratörer och hemliga rådgivare

»Administratörerna, valda av oss ur folkets led och beroende av dess slaviska böjelser, äro icke skickade, att regera, varför de med lätthet göras till marionetter i vårt spel, i händerna på våra. genialiska och lärda rådgivarespecialister, vilka från tidigaste barndomen uppfostrats att styra hela världen. Dessa våra specialister ha förvärvat sig erforderliga kunskaper i regerandets konst ur våra politiska läror, ur historiens erfarenheter, ur iakttagelser över varje företeelse i det dagliga livet. Gojorna (icke-judarna) låta icke leda sig av de praktiska resultaten av opartiska, historiska iakttagelser, utan av teoretisk rutin, blottad på varje kritik av dess resultat. Därför behöva vi icke taga dem med i beräkningen - de må gärna tillsvidare förlusta sig eller leva i hoppet på nya förlustelser eller på minnet av upplevda dylika. Må de anse det för det förnämsta, som vi inspirerat dem att anse som vetenskapens (teorins) sista ord. I detta syfte uppväcka vi ständigt genom pressen blint förtroende till densamma. Gojornas intelligenser skola yvas över sina kunskaper, utan att logiskt granska dem, de skola genomdriva alla ur vetenskapen hämtade teorier, uppkonstruerade av våra agenter i ändamål att uppfostra sinnena i för oss behövlig riktning.»

Sions Vises Protokoll, n:r 2.

Makten och ärelystnaden

»För att förleda de maktlystna till maktmissbruk ha vi rest alla krafter mot varandra, i det att vi utvecklat deras liberala tendenser till oberoende. I denna riktning ha vi uppmuntrat all företagsamhet, beväpnat alla partier samt ställt makten såsom skottavla för all slags ambition. Vi ha förvandlat rikena till arenor för oroligheter och uppror. Ännu en liten tid, och oroligheter, fallisement uppstå överallt ...»

Sions Vises Protokoll, n:r 3.

*

Ny judelag i Slovakiet

En ny lag har utfärdats i Slovakiet, vilken stadgar förbud för judar och judiska föreningar att övertaga eller starta industri-, handels- och näringsföretag, med undantag för grundande av fabriksföretag. Judar och judiska församlingar skola vidare endast med ekonomiministerns godkännande kunna försälja, belåna, utarrendera eller överföra sina fastigheter, ekonomiska företag och rättigheter.

Gau-myndigheten kan underkasta judars rättigheter en revision och när det allmänna intresset så kräver fråntaga dem dylika, dock med undantag för fabriksföretag. Vid fall av arisering kan gau-myndigheten anordna försäljning av företag till kvalificerad kristen aspirant. Om en jude lämnar eller själv icke utövar sitt företag, kan försäljning ske.

Den bibliske Moses

Av Jens Jürgens
Kr. 3.-.
Avslöjar mysteriet å Sinai berg.

Semi-Gotha
Från Ghetton till Riddarhuset
Häftad kr. 5.-. inbunden kr. 8 .-.
Visar hur Sveriges adel förjudats.

90 000 nya arvegårdar i Tyskland

Sedan den nationalsocialistiska regeringen inledde sin stora agrarreform ha till dato 90 000 nya arvegårdar upprättats i Tyskland. Detta innebär, att lika många tyska familjer vunnit rotfäste i den tyska jorden.

*

Arisering på väg i Frankrike

Antisemitismen gör sig alltmer gällande både i det ekonomiska och sociala livet i Frankrike, berättar Bonniers Dagens Nyheters Paris-korrespondent. Hundratals fransmän anhålla att få övertaga affärer, vilka tidigare innehafts av judar. Förslag ha framkommit i pressen om att samtliga judiska affärer skola förses med särskild beteckning.

*

Rumäniens press renas

Rumäniens utrikespolitiska nyorientering i riktning mot axelmakterna har åtföljts av en nyorientering även inåt. Propagandaministern i den nya regeringen, minister C r a i n i c påbjuder i en förordning avlägsnande av allt judiskt inflytande ur den rumänska tidningspressen.

I Rumänien är det hädanefter förbjudet för en jude att leda eller medarbeta i en tidning. Då judarna hittills nästan helt dominerat den rumänska pressen, måste det taga en viss tid, innan reningsprocessen kan vara genomförd. Men den skall enligt direktiv från regeringshåll ske fortast möjligt och med största möjliga kraft,

Kampfonden

Sedan föregående nummer av Nationen utkom ha nedanstående bidrag influtit till kampfonden:

Blue girl	Kr.13:-
Cepete	» 5:-
H- n	» 50:-
M-t	» 5:-
Antifrimurare	» 10:-
Jordbrukare	» 3:-
	Summa Kr. 86:-

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

*

Terror - eller kanoner'

»Med ett ord, för att: resumera vårt system för tyglande av gojim-regeringarna i Europa, demonstrera vi för en av dem vår makt genom attentat, d.v.s. genom *terror,* och a11a tillsammans, om man kunde tänka sig möjligheten att de samfällt reste sig mot oss, svara vi med amerikanska kinesiska eller japanska kanoner.»

Sions Vises Protokoll, n:r 7.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer under 1940 med 6 nummer.
Abonnemangspris:
Helår ..... kr. 4:-
Halvår ..... kr. 2:25:-
Annonspris: 30 öre pr mm.
Lösnummerpris: 75 öre.

Adress: Box 1145 – Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Stockholms Bokindustri A,-B., Sthlm 1940.

Tidskrift för upplysning

NATIONEN

UR INNEHALLET:

Sveriges öde 1

"Fristaten Judäa" 7

Frankrikes "världsmission" 8

Huset Rothschilds slut 12

"Nationell offensiv"
under Enskilda Bankens hägn 14

Frimureriet i Frankrike 20

Nationellt Norge 22

Stormuftins frihetskamp 27

Under "humanitetens" mask 28

Judearmé skall rädda Albion! 31

UTKOMMER MED 6 NUMMER ÅRLIGEN

Abonnemang 1940: helår kr. 4:—, halvår kr. 2:25. *Lösn:r* 75 öre.
» 1941: » » 5:—, » » 2:75. » 1 kr.
Adress: BOX 1145, STOCKHOLM 16. *Postgiro:* 3643.

Nr 4—5 (325—326) **Oktober 1940** **Årg. 16**

NATIONEN

N:r 4-5 (325-326) Redaktör: ELOF ERIKSSON **Oktober 1940**

Sveriges öde

Den stora omgestaltning, som Europa och världen genomgår, berör alla folk, också det svenska. Intet vore olyckligare än att blunda för verkligheten och fortsätta på illusionernas plan, i tron att vad som varit för alltid skall förbli eller att det står i vår makt att hindra utvecklingens gång. I det långa loppet taga naturens livsbejakande krafter ut sin rätt, oberoende av människors fåvitska vilja; kausalagen justerar oförnuftets snedsprång.

Vad nu sker är dödsringningen över en falsk epok, en av de största villfarelserna i mänskligheten liv Den inleddes för 150 år sedan, då Skapelsens Herre detroniserades till förmån för judarnas guldkalv, då alla sanna ideal förvanskades till sin motsats och den konstruktiva arisk-kristna världsordningen utbyttes mot en destruktiv ordning i de mänskliga »rättigheternas» namn. Den nya »världsåskådningen» var en satanisk metod för de icke-judiska folkens förstörelse och underkastelse under den för världsherravälde kämpande judendomen. Inledare av det omstörtande verket blev 1789 års revolution, »frihetsrevolutionen», som proklamerade »förnuftets» (oförnuftet) herravälde, under vars skydd judarna såsom likaberättigade vunno medborgarskap och ryckte fram till makten i Europas stater.

I hägnet av »frihetsrevolutionens» proklamerade grundsatser avvecklades de på naturlig grund framvuxna samhällsordningarna i Europa och ersattes av en organisation. som till namnet tjänade »folket» men i verkligheten syftade till nationalstaternas omstörtning och alla värdens, all makts överflyttande på det judiska folket. Genom revolutioner eller, där så lämpligen lät sig göra, fredliga »reformer» etablerades det nya »fria» styrelseskicket, benämnt *»demokrati»*. Denna »demokrati» var endast ett camouflage för ett hemligt internationellt, judiskt frimureriskt kapitalistvälde. I 150 år kunde den gigantiska svindeln bestå. till stor olycka för folken, tills staven nu brytes över hela detta förflutna, denna på lögn och bedrägeri uppbyggda epok, och grunden lägges till en ny, solid världsordning.

Det under »demokratiens» mask också i Sverige införda och utövade hemliga judestyret förstod att genom en förrädisk propaganda ingiva vört folk den illusoriska, föreställningen, att det var folket »eget» styre - »idealet för folkstyre». Svenskarna accepterade i god tro denna lögn. De sågo icke längre än till de bestickande fraserna; för realiteterna, »reformernas» inre valör, gärningarnas konsekvenser hade de föga sinne. Och när en dag de negativa resultaten av »reformerna» blevo märkbara, lancerades under våldsam reklamering nya »folkkrav», varmed man så tog den allmänna uppmärksamheten i anspråk, att folkets flertal aldrig fick tid till närmare begrundande av misslyckandena. De gamla lögnerna överskyldes med ständigt nya, tills en dag lögnkomplexet vuxit ut till en koloss, som icke lägre kunde hålla, utan måste störta samman.

Genom de av frimureriet frambesvurna revolterna mot det nationellt inställda konungahuset Gottorp (mordet å Gustaf III, fördrivandet av Gustaf IV Adolf) och den franske revolutionsgeneralen och jakobinen Bernadottes placering å tronen undanröjdes hindren för den av »frihetsrevolutionen» inledda nya. aeran i Sverige. Judendomen tillerkändes en central ställning i den svenska staten. Sverige utbyggdes till en »fullkomlig» provins av Judas frimureriska världsordning – ett övergångsstadium till det judiska världshärskarriket - där statsöverhuvudet fullgjorde sin regeringsfunktion i egenskap av »Salomos Vikarie»; stat och frimureri hade blivit ett. Grunden för denna in i vår tid bestående maktutövning utgöres av ett system av internationaler: Frimurarorden, liberalismens och marxismens internationaler, vilka endast skenbart stå i motsättning till varandra och i verkligheten inom en gemensam ram arbeta för samma mål: den judiska världshärskarplanens förverkligande. De, vilka i dag vid sidan av tronen representera den hemliga

judisk-frimureriska regeringsmakten i vårt land äro: bankdirektören Marcus Wallenberg, bokförläggaren juden Karl Otto Bonnier och överrabbinen juden Marcus Ehrenpreis.

Bankdirektör M a r c u s W a l l e n b e r g, i en mansålder svensk finansdiktator och ledare av Stockholms Enskilda Bank, har varit den judiska och frimureriska maktens högste exekutor i Sverige. Under riksmarskalkarna Printzsköld och Trolle voro funktionerna såsom chef för Konungens hov, president i Enskilda Bankens direktion och »särskild sekreterare» i IX:e frimurarprovinsens högsta ämbetsmannaråd förenade i samma hand, riksmarskalkens. I intimt samarbete med Rothschilds i Paris har Stockholms Enskilda Bank under sin spira monopoliserat landets bank- och kreditväsen, varmed följt behärskandet av Sveriges näringsliv. Politiskt gäller Enskilda Banken såsom Sveriges verkliga regeringskansli, varifrån de stora initiativen och direktiven utgå, där regeringar störtas eller bildas, höga statsämbetmän nomineras, parti- och parlamentssystem dirigeras etc. Genom en avpassad parlamentarisk aktivitet i samband med finansiella operationer har Wallenbergska bankhuset förstått att i sin och sina internationella affärsvänners vård överföra en stor del av den svenska nationens ägodelar.

Den judiske bokförläggaren K a. r l O t t o B o n n i e r, *svensk kulturdiktator,* härstammar från en för ett århundrade sedan över Danmark invandrad östjude. I samarbete med Wallenberg, organen för frimureriet och de olika judiska organisationerna och myndigheterna, leder Bonnier opinionsbildningen i landet. Såsom innehavare av de största svenska bok- och tidskriftsförlagen, Albert Bonniers Förlag, Åhlén & Åkerlund m.fl. samt ägare direkt eller genom bulvaner av en rad dagstidningar med Dagens Nyheter i spetsen, har Bonnier dirigerat det parlamentariska spelet. Officiellt bekänner han sig med sitt liv- och husorgan Dagens Nyheter till libera1ismen, som här för dagen kallar sig »folkpartiet», men underhåller samtidigt förbindelser med övriga politiska partier jämte språkrör. I Bonniers väntrum tränges »kulturvärlden», författare, vetenskapsmän och konstnärer. Hans förtroendemän äro överallt: i kulturella, politiska och ekonomiska föreningar, i arbetare- och arbetsgivarorganisationerna, de offentliga informations- och kulturinrättningarna, såsom Tidningarnas Telegrambyrå, Radiotjänst etc., i vilka sistnämnda han även såsom tidningsaktionär utövar inflytande. Såsom innehavare intill 1939 av den med statlig monopolrätt utrustade Svenska Pressbyrån - numera överförd till den Frimurarorden underordnade Svenska. Tidningsutgivareföreningen - har han sörjt för, att blott sådan andlig spis nått ut till allmänheten, som ur judisk-frimurerisk synpunkt befunnits önskvärd. Medan Wallenbergs följt den väsljudiska, s.k. »borgerliga», »kapitalistiska» intresselinjen, ha Bonniers mera representerat den östjudiska, s.k. »antikapitalistiska», »proletära» riktningen inom judenheten.

Tredje platsen i den vid sidan av tronen fungerande hemliga regeringsdiktaturen har fyllts av judiske överrabbinen, titulärprofessorn M a r c u s E h r e n p r e i s, *världsjudendomens ståthållare* i Sverige. Född i Lemberg, Ostgalizien, 27/6 1869, sändes Ehrenpreis av Fursten i Exilen 1914 till detta nordiska länd. Han är en av judenhetens nu levande förnämsta personligheter och har på judiskt håll betecknats som sionistledaren Theodor Herzls »högra hand». Hans insats för Judendomen i Sverige har varit betydande. Ehrenpreis rör sig fritt i Helgeandsholmspalatset och underhåller fruktbärande relationer med svenska myndigheter och dagstidningar, i vilka senare han publicerar uppsatser; han håller föredrag i icke-judiska församlingar och i svenska radion. Såsom författare har han dokumenterat sig som skicklig behärskare av svenska språket och framstående talmudisk utläggare; flera av hans tvetungade skrifter lämpa sig lika väl för mosaiska trosbekännare som »i enfald troende» namnkristna. Hans inflytande på den svenska kyrkans ledning har även varit stort. Ärkebiskop Söderblom var i sitt bedömande av religiösa och andliga frågor starkt påverkad av sin »förtrogne vän» Ehrenpreis. Själv förlarar Ehrenpreis i Nya Dagligt Allehanda den 20 augusti 1925, att han - Ehrenpreis - var den verklige upphovsmannen till den av Söderblom samma år startade *ekumeniska rörelsen,* då han redan 1923 framlagt förslaget om bildande av ett »religionernas förbund», vilket »måste förbereda folkförbundet i Genève».

Detta är »demokratiens» i Sverige verkliga ansikte! Bilden stämmer kanske icke med den, som oratorerna på parlamentsarenan visa allmänheten, men håller likväl. Genom att dölja sig bakom »demokratiens» skyddande fasad ha de plutokratiska makthavarna blott så mycket fördomsfriare kunnat utöva sitt regemente utan att riskera att själva få stå till ansvar för sina gärningar. När ett »makthavande» parti tillräckligt kompromitterat sig, lät man det för tillfallet försvinna från arenan och efterträdas av ett annat, vars tidigare synder hunnit falla i glömska. Så har man låtit

»höger»- och »vänster»-regimer alltefter behov växla plats i Kungl. Maj:ts kanslihus. Bakom kulissen satt hela tiden samma plutokratiska överhet och skötte tyglarna efter samma gyllene grundsatser och med samma mål för ögonen: svenska folkets underkastelse under det »utvalda» folket.

Så omskapades i hägnet av 1789 års revolutionära ideologi nationalstatens liv i anpassning till judendomens världsplaner. Det nationella regeringssystemet fick även hos oss vika för den internationella *»demokratien»*,grundad i judendomens för ändamålet konstruerade system av politiska internationaler: *Frimurarorden, liberalismens och marxismens internationaler*. Folkrepresentationen ersattes av en på det nämnda inernational-systemets grund uppbyggd partirepresentation efter grundsatsen »Söndra och härska», ideologiskt, politiskt och finansiellt underordnad judendomen. Härmed eliminerades risken för en folkreaktion mot den judiska anstormen. Statsmakten förvandlades till ett redskap i judeimperialismens tjänst, och på alla områden länkades utvecklingen in på judiska linjer. Den svenska nationalförmögenheten har till stor del överförts på judiska händer, medan det internationella finanskapitalet beretts tillfälle att intaga platsen som statens och näringslivets »suveräne» fordringsägare.

Så länge sanningen genom terror stod att undertrycka, fungerade »demokratiens» system enligt beräkning; men när upplysningens ljus började tränga igenom lögntöcknet, inträdde störningar. Nationalsocia1ismens makterövring i Tyskland blev inledningen till ett oavbrutet stegrat gnissel i »demokrati»-apparaten runt om i Europa, och ju längre det led desto allvarligare blevo störningarna. Förtroendet för »demokratien» rubbades alltmera, och återverkningarna gåvo sig tillkänna både i fundamentet och den yttre konstruktionen. Såväl inom hemliga regeringen själv som bland figuranterna på den offentliga arenan förspordes oro. Här hade krafter väckts till liv, som varken genom terror eller salomoniska tricks läte sig besegras. Så innerligt allt än hoppades och ville tro på »demokratiens» slutseger i pågående stormaktskrig, bjöd dem dock klokheten att inrätta sig för varje eventualitet och att, om förhållandena så skulle påfordra, även kunna verkställa en omsadling - och rädda sig över i en eventuellt kommande nationell regim.

Avgörandets stund nalkas för svenska folket. Det gäller att se verkligheten i ögat och därefter handla. När svenskarna en gång lärt känna sanningen om »demokratien», skola de utan saknad vända den ryggen. Vidräkningens dag är inne, då denna gigantiska svindel blottas och avlivas! Såvisst som folket skall leva, måste den judiskfrimureriska plutokratiens diktatur under »demokratiens» mask upphöra och alla organisationer och personer, som varit dess stödjepelare, försvinna ! Representanter för det dömda systemet planera visserligen som bäst att själva taga hand om en eventuell »nationell nyordning» och träda i svenska folkets namn i underhandlingar med nationellt stormaktshåll för att söka säkerställa sin fortsatta maktposition i detta land. Dock fåfäng möda. Sveriges folk kommer att utkräva ansvaret av sina våldförare.

Hela detta på lögn och bedrägeri uppbyggda destruktiva internationellt-judiska system och därav betingade falska utveckling skall avvecklas! I stället skall träda en konstruktiv nationell-svensk ordning, motsvarande vårt folks behov och stående i samklang med pågående politiska, ekonomiska, och sociala nyordning i Europa och världen! »Frihetsrevolutionens» falska individualism, som gav fritt lopp åt människornas lägre instinkter, skall efterträdas av en sann individualism, som låter individernas konstruktiva egenskaper komma till sin rätt. Allmänt väl skall gå före enskild egoism; gemenskapens fördelar komma slutligen även den enskilde till godo. Utvecklingen i Sverige skall gestaltas i svensk anda, och statsledning och folk-representation skola anpassas till svenska intressen! Nationalarvets helgd skall hävdas och vårt nordiska rasarv skyddas genom lagstiftning, som upphäver judars medborgarrätt och tryggar den svenska rasen mot rasblandning och degeneration!

Nationella nyordningen skall bryta med *revolutionsepoken* och dess falska föreställningsvärld, samt bliva inledningen till en ny: *uppbyggandets epok*, den konstruktiva epoken. Denna, skall bygga på den positiva ideologien, vars eviga sanningar, nedlagda i människans förnuft och samvete, bilda grunden för all sann mänsklig strävan. En nyordning förutsätter, att vi radikalt ändra vårt tankesätt, genomgå en förnyelse i anden, som väcker till nytt liv de i själarnas djup förborgade krafterna samt återknyter till det äkta förflutna. Vi skola vända tillbaka till livets källsprång,

varur nationen tidigare hämtat impulser, överge den gudlösa judiska kollektivismen, åter bliva tänkande, under ansvar handlande nordiska människor!

I Sveriges ödesstund skola de rätta krafterna träda till. Det räcker icke här med blott tekniska talanger. Anden måste vara med! Finnes icke den bärande ideela kraften i arbetet, bliva inga bestående resultat. Revolutionsepoken1789-1939, visade, att palatset, som byggdes på lös sand utan fast underlag, icke kunde bestå; det störtade samman, när påfrestningen kom. Därför kräves i dag *ett svenskt uppbåd av alla ideella, konstruktiva krafter, besjälade av sann vilja, för det nationella nydaningsverket!*

E.E.

»Demokratiens officerare»

Frimureriets roll såsom den nutida plutokratiska skendemokratiens ledarinstitution belyses av ett uttalande i den judiska frimurartidningen *The Orden B'nai B'rith*. I »Mitteilungen der Grossloge für Deutschland» (n:r 6-7, 1926) lästes:

»Överallt befinna sig bröderna i inflytelserika ställningar. Orden är stolt över, att dess medlemmar i alla folklager utgöra officerarna, som ha ledningen av de mest skilda partier och grupper i sina händer.»

"Fristaten Judäa"

22 Juni 1940 undertecknades i London - enligt *World Press Union* - ett hemligt fördrag mellan brittiska regeringen och Jewish Agencys exekutiv, Sionistiska världsorganisationens utrikesdepartement. Dokumentet bär på engelsk sida underskrifter av premiärminister Churchill, utrikesministern och lordsigillbevaren, medan för Jewish Agency bl.a. »professor» Chaim Weizmann och Mosche Schertok äro undertecknare. I företalet heter det, att representanter för brittiska regeringen och sionistiska exekutiven beslutat att Balfourdeklarationens av 1917 anda, vilken först tillförsäkrade judarna ett nationalhem, varaktigt reglera sina förbindelser. Detta skall ske efter följande grunder:

1. Brittiska regeringen erkänner Jewish Agency såsom regering för den blivande fristaten Judäa, vilken i egenskap av dominion såsom fri och suverän beståndsdel inlemmas British Commonwealth. Regeringen av fristaten Judäa erkänner Hans Brittiska Majestät såsom Konung av Judäa.

2. Judiska Fristaten skall besitta fullständig territoriell och politisk suveränitet inom ett område, i huvudsak följande det nuvarande Palestinas gränser. Det i dag uteslutande av araber bebodda östliga Sydpalestina sammanslås med emiratet Transjordanien, vilket såsom kronkoloni underställes brittiska Colonia1-Office. Fristaten gottgöres härför genom avträdandet av ett motsvarande område av sydliga Syrien i en efter detta mandatområdes nyuppdelning närmare fixerad gränslinje. Brittiska regeringen ställer Abessiniens högland med undantag av området kring Tanasjön till Fristatens förfogande såsom bosättnings- och kolonialområde. Palestinas arabiska befolkning och sydliga Syriens skall inom tolv månader efter fredsslutet förflyttas till angränsande områden.

3. En egen sionistisk försvarsmakt skapas. För ändamålet ställer England erforderlig utbildningspersonal och material till förfogande. För en tid av fem år efter fredsslutet övertager brittiska försvarsmakten skyddet av Fristaten samt håller närmare bestämda flott- och luftskyddspunkter besatta.

4. Under garanti av Bank of England bildas ett: engelskt-sionistiskt holdingbolag, som reglerar alla med övergången och uppbyggandet sammanhängande frågor. Genom ett brittiskt-sionistiskt handelsfördrag säkerställes det ekonomiska utbytet mellan Storbritannien och fristaten Judäa.

ö. Brittiska regeringen garanterar med alla till dess förfogande stående medel detta fördrags utförande. Det träder i kraft i och med krigshandlingarnas avslutande och skall utgöra en beståndsdel av det blivande fredsfördraget. De nödvändiga förberedande åtgärderna för Fristatens uppbyggande påbörjas omedelbart.

*

Detta mellan judendomen och England ingångna fördrag är betecknande för engelsk mentalitet. Det för »folkens frihet och suveränitet» kämpande Englund förfogar med kall cynism över länder och folk, som icke tillhöra det. Syrien är franskt mandatområde, och Abessinien tillhör i detta nu Romerska Imperiet, vilket icke hindrar brittiska regeringen att handskas med dessa länder såsom sin tillhörighet. Med samma suveräna förakt sätter den sig över arabernas självklara rätt till sitt hemland Palestina.

Frankrikes "världsmission"

Av Professor Reinhard Höhn, Berlins universitet

När världskriget 1914 utbröt, trädde Frankrike inför världen med en genomgående andligt förberedd krigsideolog.. Det kämpade - hette det för bevarande av revolutionsidealen från 1789 mot ett absolutistiskt-imperialistiskt regerat Tyskland, som ville beröva Frankrike och världen de demokratiska idealen och principerna. Frankrike måste därför ännu en gång föra kampen mot den absoluta staten, som den med segern över absolutismen under sin revolutionstid trodde sig definitivt ha övervunnit. Men denna gång rörde det sig om en ännu mycket större och mera omfattande kamp. Vad Tyskland företog sig berörde icke enbart Frankrike utan alla stater, vilka under den förflutna tiden antagit 1789 års idéer och prövat deras värde, det angick hela det civiliserade Europa. I denna silnation besinnade sig Frankrike på sin världsmission i kampen för demokratiens ideal. Det blev »en idealens förkämpe», det hade aldrig tidigare så klart »känt behovet av att leva och växa med idealet att ställa sin kraft i det mänskliga samvetets tjänst, med föresatsen att i största omfattning bereda rätten en varaktig hemvist bland sina medborgare och de folk, som äro i stånd att befria sig.» Men alla civiliserade folk måste - så förklarade Clémenceau - i medvetandet om den stora mission Frankrike påtagit sig inför världen, deltaga i »kampen mot barbariets moderna metoder».

Hela den franska propagandan var under världskriget inriktad på att rätt och slätt framställa motståndaren såsom *det onda* och övertyga världen om nödvändigheten av hans förintande. Kampen mellan Frankrike och Tyskland betecknades ideologiskt som kampen mellan två principer: den ena härstammade från förhistorisk tid och hade ännu blott till anhängare hohenzollrarna, habsburgarna och turkarna,; den andra representerades av de allierade folken och förkroppsligade världens civilisation i XX:e århundradet. Den ena, varunder Tyskland och dess förbundna levde, var utplundringens och underkastelsens; den andra, under vilken alla verkligt civiliserade folk betraktade det som sin högsta önskan att få leva, var samarbetets på frihetens grund.

Så förde Frankrike ideologiskt yärldskriget såsom en missionskamp mot absolutistiska välden, vilka utgjorde ett hot mot världen. Alltsedan de franska revolutionslärarna av 1789 överskredo Frankrikes gränser med missionen att bringa världen frihet, har denna mission städse varit en viktig beståndsdel av den franska ideologien och propagandan. Därför var det givet, att även 1939 års krig skulle föras ur synpunkten av en mission. Denna franska teori var systematiskt förberedd. I ingående skildringar av den nationalsocialistiska staten hade man tecknat en bild, och enligt denna bild presenterades det nya Tyskland för den västdemokratiska världen. Hur olika nyansering och linjer i enskilda stycken än må vara, så går denna bild ut på att i nationalsocialismen inför världen åskådliggöra denna nya, farliga form av absolut stat, just därför så farlig att den förstår att bakom i och för sig ofta hållbara formuleringar dölja absolutismen.

I denna bild framstår der Führer såsom diktator, långt: mäktigare än kejsaren, en slags »överkejsare», i jämförelse med vilken Wilhelm II måste betraktas såsom »en- godmodig härskare utan inflytande». Führers följe får gälla som summan av de honom blint lydande undersåtarna. Folkgemenskapen är blott ett skickligt camouflage för Führers alla handlingar, folkvalen anordningar, åsyftande att ge sken av rätt åt våldsregeringen, så att den åtminstone utåt må bevara skenet av demokrati och sålunda kunna anpassas till världen. Ur denna inrikespolitiska karaktäristik drog man så de utrikespolitiska konsekvenserna: den nationalsocialistiska absolutismen är en fara för världen, ty den måste på grund av sin egen natur börja en förintelsekamp mot friheten i världen.

Ras och rike, tvenne den nationalsocialistiska lärans grundläggande föreställningar, betonas i detta sammanhang särskilt. Rasen har för fransmännen endast utrikespolitisk betydelse. I rasen ser han icke en realitet utan en myt med sin särskilda utrikespolitiska funktion. I förening med myten om riket skall myten om rasen »under en ny form bidraga till att förverkliga den gamla germanska drömmen om en total och ekonomisk hegemoni över Central- och Österuropa». För fransmannen är åter myten om riket blott en ny upplaga av pangermanismen. Karaktäristiken av den nationalsocialistiska statens inrikespolitik såsom en ny form av absolutistiskt våldsregemente fann i ras och rike sin utrikespolitiska parallell.

Såsom motsats till denna nationalsocialismens föregivna missionsidé hade den franska prressen utarbetat en bild av den franska missionen. Cyniskt förklarade den kände filosofen vid Sorbonne Albert Rivaud 1938 med hänsyftning på det enligt hans åsikt senast 1½ år senare utbrytande kriget, att Frankrike i denna för världen så kritiska och farliga situation hade att besinna sig på sin uppgift inför världen; det hade »såsom sakförare för den äldsta och starkaste traditionen åter den historiska missionen att försvara Västerlandet. Ögonblicket är kommet, då vi utan att tveka måste förbereda oss därför.» Hans formuleringar gåvos med adress till världen och skulle förbereda den tidpunkt, då Frankrike utvecklade frihetens banér och uppfordrade folken att samlas kring Frankrike.

När kriget utbröt, behövde man blott falla tillbaka på dessa noga förberedda teoretiska utläggningar och utnyttja dem. Kriget proklamerades genast såsom ett krig till försvar för de demokratiska idealen i Frankrike och världen. Så förklarade förre ministerpresidenten D a 1 a d i e r: »Vi föra krig mot detta fruktansvärda tyranni för Frankrikes väl, för alla moraliska värdens helgd, vilka böja människan över djuret.» Och J o s e p h B a r t h é 1 e m y, universitetsprofessor och känd ledarförfattare i »Temps», påvisar inför världen, att detta krig icke är »ett av dessa politiska krig historien känner, utan materiens uppror mot anden»; det föres »mellan det mänskliga och det bestialiska, mellan lagens fredliga herravälde och brutaliteten ...» I hundratals formuleringar upprepar den franska pressen vad den franska teorien i sina uppgörelser med nationalsocialismen redan levererat i detaljmaterial.

Hur skickligt än systemet med Tysklands inmanövrering i den gamla absoluta statens roll, gentemot vilken Frankrike hade att fylla en sändarmission, förberetts, fungerade det denna gång icke. I stället för att skynda sig att följa demokratiernas maning och inträda i kampen på deras sida, deklarerade världens folk i stor utsträckning sin neutralitet. I världskriget, då Frankrike föregav sig kämpa för de demokratiska idealen, förstod det att förskaffa sig ett skenbart anspråk på att inför världen bli taget på allvar. Det stod då mot ett Tyskland, som i sina politiska ideologier ännu i hög grad rörde sig på den andliga basis 1789 års idéer bildade. Tyskland besatt då inga egna vägledande idéer, som framgångsrikt kunnat sättas emot den franska ideologien och dess propaganda. Inför detta Tyskland kunde Frankrike med skenbar rätt beteckna sig såsom mera framåtskridande och ingripa för Europas sista andliga likgestaltning. Det kunde förklara, att det berodde på Tysklands efterblivenhet, att den demokratiska världen icke kunde uppnå den fred, efter vilken den i så hög grad längtade; freden måste fördenskull framtvingas genom kriget, det sista som skulle behöva föras i det demokratiska Europa. År 1939 var situationen en helt annan. Gentemot 1789 års idéer hade en ny världsåskådning uppstått, vilken i praxis visat i vilken vidsträckt omfattning man enligt dess idéer kunde skapa en naturlig ordning, där franska revolutionens idéer blott åstadkommo en konstlad oordning. Det gällde - det insåg Frankrike fullkomligt - icke mera 1789 års idéer, utan om Tysklands unga politiska livsformer, som voro en föråldrad värld obekväma, skulle kunna förstöras utifrån eller om de efter att ha avlöst 1789 års idéer skulle förmå införa en ny världsordning.

Den franska ideologien, på vars grund Frankrike såsom förkämpe för 1789 års ideal stormade i breschen mot en nationalsocialistisk absolutism, förmådde icke mera utöva någon verkan. Denna ideologi var tillkommen för en situation, som icke längre hade något att skaffa med det verkliga läget. Den gamla antitesen: demokrati eller absolut stat, i dag klädd i formen diktatur eller frihet, hade för världen förlorat all betydelse. Det rörde sig om ett skenfäktning, en dialektisk och intellektuell uppgörelse, som helt förbigick det väsentliga. Frankrike kämpade också i andligt avseende med föråldrade vapen inför världen.

———————————

»Judarnas väg för ut ur Europa»

»Judarnas väg för ut ur Europa, detta är den lära vi ha att draga av de historiska händelserna i vår tid», skrev redan i juni d.å. *Jüdisches Nachrichtenblatt* (7.6.40). I fortsättningen uttalar artikelförfattaren, att den enskilda vandringen över Atlanten blott till en del vore att betrakta som en lösning; ett eget, slutet bosättningsområde måste skapas.

Förslag om upprättande av ett slutet bosättningsområde för judarna utanför Europa, t.ex. ön Madagaskar vid Afrikas västkust, har i olika sammanhang framförts av de nationella staterna, men alltid bryskt avvisats av judendomen. Uttalandet i den citerade tidningen skulle kanske tyda på, att motståndet mot denna tanke vore på väg att ge sig å judiskt håll.

Icke-judens statslagar ogiltiga för juden	**Döda öppet eller genom försåt!**
»Juden får icke rätta sig efter akums (icke-judens) statslagar. Han har att rätta sig efter judarnas lagar, ty annars vore ju dessa överflödiga.» *Talmud.* Choschen ha-mischpat 368, 11 Haga.	»Den som öppet kan döda icke-judarna, han må göra det. Den som icke kan detta, han må förorsaka deras död genom ränker och försåt.» *Talmud.* Choschen ha-mischpat, s. 425

Huset Rothschilds slut

I ett föregående nummer omtalades, att huvudmannen för bankhuset Rothschild i Paris via Spanien flytt till USA, medtagande stora förråd av guld och andra värdeföremål. Så föll efter Wien även den parisiska pelaren till det mäktiga judiska finanshuset Rothschild, och kvar står endast bankhuset i London, vars slut dock redan avtecknar sig mot bakgrunden av pågående krigiska uppgörelse.

Härmed upplöses en »finansdynasti», vilken under halvtannat århundrade utövat det mest ödesdigra inflytande å Europas politik och näringsliv och tidvis varit av nästan dominerande betydelse. Samtidigt försvinna de typiska företrädarna för en av judisk anda behärskad tidsepok, i vilken det själlösa samlandet av privat rikedom, ägandet av pengar och kapital gällt såsom det högsta av jordiska ting och det mest eftersträvansvärda målet på denna jord.

När den gamle juden Meyer Amschel Rothschild omkring 1770 i Frankfurts judegränd grundade sin affär »Haus zum Roten Schild», fick liberalismen fast fot i Europa. Vågen av denna nya »världsåskådning» förde hans fem söner, »de fem frankfurtarna», ända till mitten av XIX:e århundradet till samhällets högsta höjder i London, Paris, Neapel, Wien och Frankfurt. Genom att sammanblanda affär och politik förstodo de, under utvecklande av en äkta judisk mentalitet - de stodo alltid på båda sidor -, att skapa en sagolik rikedom. De lånade såväl engelske kungen och österrikiske kejsaren som påven och Napoleon, spanjorerna och brasilianarna pengar. De voro mästare i konsten att utnyttja politiska meddelanden å börsen, visste att påverka pressen lika bra som att muta politiker och ministrar. Redan under första hälften av XIX:e århundradet blevo en del av Rothschildarna adlade, i andra hälften av århundradet erhöllo de ett ännu större politiskt och finansiellt inflytande.

Mot slutet av XIX:e århundradet började Rothschilds makt avta. Husen i Neapel och Frankfurt am Main stängde sina portar. Under världskriget spelade de icke samma stora roll som under tidigare krig. Efter världskriget gjorde bankhuset Rothschild i Wien än en gång en lyckad kupp. Medan hela världen spekulerar i franska francens fall, spekulerar Rothschild, underrättad av Morgan, i hausse - och vinner en jätteförmögenhet. Men sju år senare kan bankhuset i Wien icke längre hindra sammanbrottet av Wiener Creditanstalt. London och Paris ingripa icke. Efter Österrikes anslutning till Tyskland gavs icke mera rum för Rothschilds i Wien. De måste nu lämna också Paris, och i London skola kappsäckarna - när detta skrives - redan stå färdiga för resan över Atlanten till det allra nyaste »förlovade landet» i väster.

En judisk »finansdynasti», som över världens folk bragt talrika krig namnlöst elände och som även haft sin stora del i ansvaret för det nu pågående stormaktskriget, försvinner. Det nyss såsom allsmäktigt betraktade judehuset Rothschild bryter samman under trycket av dynimiken från en ny världsåskådning, som gör upp räkningen med den falska 1iberalistiska »världsåskådning», som en gång förde dess förfäder till rikedom, makt och ära.

Den franska motrevolutionen

De från Frankrike ingående meddelandena ge en oklar bild av läget. Nya Dagligt Allehandas Romkorrespondent konstaterar, att de idéer och strömningar som göra sig gällande vid skapandet. av den nya franska konstitutionen, i verkligheten betyda »den definitiva motrevolutionen mot revolutionen 1789».

»Visserligen kommer heter det - den berömda deklarationen om de mänskliga rättigheterna att bibehållas som Frankrikes politiska evangelium och marseljäsen med dess toner från den stora revolutionen fortfarande att bli fransk nationalsång. Motrevolutionen genomfördes icke desto mindre i stor stil, den absoluta valrätten försvinner och den nya väljarkåren bygges upp på familjen, intelligensen och den arbetande befolkningen».

»Frankrike åt fransmännen!» - Så tolkar *Dagens Nyheters* franske korrespondent C.-A. Bolander dagens paroll i Frankrike. »:Allför länge har Frankrikes dörr stått på vid gavel för kontinentens kreti och pleti. Men i dag är det andra tider: det heter icke längre frihet, jämlikhet, broderskap, det heter arbete, familj, fosterland. Egentligen heter det franskt arbete, fransk familj, franskt fosterland. De som icke ha en fransk far få icke längre vara ämbetsmän eller tjänstemän, de senare årens alla naturaliseringar skola revideras.»

Trots åtskilliga regerisåtgärder, till synes riktade mot den hittillsvarande republikanska regimen, såsom förbud och upplösning av frimurarloger, inskränkning av judars rättigheter samt bekännelser till nationella och autoritära principer, är man på tyskt och italienskt håll icke övertygad om sinnesförändringen. Ännu ha icke - menar man där - tecken förmärkts på någon allvarlig avsikt hos fransmännen att överge sin gamla illusionism. Det av 150 års judiskt-frimureriskt välde skapade förfallet har nått så djupt, att det ännu är ovisst, om den franska nationen överhuvud skall kunna räddas.

»Republiken är icke död», skriver *Berliner Börsenzeitung*. »Den söker endast ge sig sken av att vara det. Man vill hellre låta folket gå under än det socialradikala partiet (det ledande frimurarpartiet.) I själva verket styres Frankrike i dag av samma män som i går, med den enda skillnaden, att det icke längre är (höggradsfrimuraren) Daladier utan (höggradsfrimurarna) ruuu Herriot och Chautemps som utåt synas. Hemliga trådar löpa åter från fransk politik till London, och särskilt inom frimurarborgerliga kretsar äger en viskningskampanj rum, vilken mycket lätt kan få karaktären av tyskfientlig hets».

Rom och Jerusalem

I en ledare, rubricerad »I Jerusalem nästa år!», ger *Regima Fascista* uttryck åt det fascistiska Italiens krav på Jerusalem. Det är en det nya Italiens uppgift att befria det Heliga landet, liksom Rom tidigare en gång gjort – en uppgift som står klar och djupt kännes av alla sanna italienare.

»Den profana och obarmhärtiga exploateringen av det Heliga landet måste taga ett slut - skriver det fascistiska organet -. Italienska folkets katolska anda ger Italien rätt att vidtaga åtgärder därför. Denna rätt är även historisk, då huset Savoyen innehar titeln 'konung av Jerusalem'.»

"Nationell offensiv"

under Enskilda Bankens hägn

»Demokratiens» lyckoriddare n:r 1 - »starke mannen»

Under trycket av utvecklingen i Europa förbereder den härskande plutokratien i Sverige en eventuell »nationell» regiväxling. Den kompromet terande »demokratien» är icke längre fullt användbar, varför nya ändamålsenligare former måste sökas. »Mohren har gjort sin tjänst, mohren kan gå!»

Förvisso var »demokratien» en idealisk styrelseform med obegränsade vinstmöjligheter. Men som det nu artar sig i storpolitiken med allt större trångmål för »demokratiens» store banérförare England, är det ovisst, om den kan bestå i framtiden. Det är alltså en akt av ren självbevarelsedrift, när plutokratien i Sverige själv ordnar för eventualiteten av en seger för de nationellt autoritära staterna genom att skenbart anpassa sig till deras omfattade statsprinciper. Arbetet för skapande av de organisatoriska förutsättningarna för en dylik »systemväxling» har sedan länge pågått.

Tiden tycks nu vara inne att låta det gå till en större offensiv mot den uttjänta »demokratien». Man urskiljer redan konturerna av den aktionsplan, herrarna i Stockholms Enskilda Bank här har i beredskap åt svenska folket. Stunden är kommen att låta de skenbart osammanhängande delbilderna från »nationella fronten» flyta samman i ett helt, att låta de olika »spontana» tillkomma, »självständigt» verkande sammanslutningarna förenas *i en* kamporganisation under *en* ledning och med *ett* program och syfte. De spridda skarorna måste först samlas, innan de kunna sättas i aktion.

Det »historiska» evenemanget gick av stapeln 28-29 september, då på initiativ av Nationella Förbundets riksstyrelse representanter för de i planen inbegripna organisationerna kallats till en konferens i Stockholm för att mottaga direktiv och presenteras för sin blivande ledare: diktatorn in spe, generaldirektör Nils W o h 1 i n. Bland de närvarande saknades icke heller personer med judisk härstamning och frimureriskt aktiva krafter. En framträdande roll spelades av licentiaten Per E n g d a h 1, som i »den nationella oppositionens» namn riktade en maning till Sveriges folk att, »oberoende av yttre påtryckningar», verkställa »en inre omdaning» syftande till: »nationell solidaritet, social rättvisa sund raspolitik, andlig och moralisk pånyttfödelse samt storsvensk utrikespolitik». - Denna av herr Engdahl framlagda resolution blev av konferensen antagen.

Så var den hemlighetsfullhetens slöja, varmed man omgärdat förberedelserna på den nynationella fronten - där direktör Wenner-Gren helt tyckes ha överlåtit spelet åt herrarna. Wallenberg - ryckt undan. Den svenska plutokratiens mest fördomsfrie politiske vapendragare, »demokratiens» storslagne exponent, Nils Wohlin, som under ett kvartssekels politiska karriär hunnit växla kostym minst fem eller sex gånger, är den, som skall befria Sveriges folk ur »demokratiens» korruption! I ett stort lagt föredrag uppbyggde den vältalige nationalekonomiske professorn de andäktigt lyssnande konferensdeltagarna med »en förintande vidräkning med den härskande liberaldemokratiska plutokratien och dess förödande inflytande på det svenska stats- och samhällslivet», för att citera det hänförda »Sverige Fritt». Herr Wohlin glömde att beröra den roll, han själv spelat såsom »demokratiens» lyckoriddare n:r 1.

Beträffande licentiaten Per Engdahl minnes man, att han var en av de ivrigaste förgrundsfigurerna i den av anglosachsiska frimureriet (till vilket det svenska är anslutet) vintern 1940 bedrivna aktivistpropaganda, som fordrade Sveriges intervention på Finlands sida i finsk-ryska kriget. Herr Englahl presenterades för något år sedan av judendomens ledande svenska organ Dagens Nyheter i en första ledare såsom den ende acceptabla ledarpersonligheten i det nynationella lägret - Wohlin hade då ännu icke föreställts i sin nyaste politiska roll. Efter rekommendationen i det mosaiska språkröret följde herr Engdahls accepterande även av den frimureriska sfären, och han har i senare tid varit en av frimurarorganet Nya Dagliga Allehandas omhuldade politiska författare. Härmed var jämväl vägen banad för hans introduktion i den utrikespolitiska miljön. Sin oklara hållning i ett flertal viktiga frågor, såsom judefrågan, frimureriet, den nordiska rasfrågan o. a. försvarade han tidigare med, att dessa frågor icke existerade i Sverige; när nämnda

ståndpunkt till slut blev ohållbar, menade han, att »taktiken» tvang till försiktighet.

*

Det *stora* tillfället skulle alltså vara kommet för Nils Wohlin, plutokratiens traditionelle omhändertagare av svenska folkrörelser. Att den politiska analfabetismens »nordiska» profeter hänfört skulle samlas kring den »store diktatorn» med det ytterst markanta asiatiska rasinslaget för att under hans ledning söka förverkligande av sina »storsvenska» drömmar, passar väl med helhetsbilden i frimurarprovinsen Sverige anno 1940. Herr Wohlins egen »lycka» och »makt», som trots alla sinekurer i »demokratien» icke helt låtit sig tillfredsställa, skall nu uppfyllas. Hur vackert tolkade han icke redan i sin ungdomsdiktning sin upphöjda andes väsen, som gjort honom så skickad för stora värv på den parlamentariska skådebanan. Här några strofer därur:

»Lyckan och makten är vår och de gladas
världen för oss är för fager att skadas
sölas av fulhet och tårar ner:
allt det som ropar i sorger och kvider
trampa det, stryp det i riken och tider
djupt ned i träcken att ingen ser.

Vad förstå väl stackars folk som slita
för ett meningslöst liv med svultna händer
av det starka i världen som skrattar med vita
och lystet breda tänder?

Jag vill dem säga, hur ordena sticke,
dessa människor som mitt blod förbannat (!)
att lidandet, vare förskylt eller icke,
är nesligt om intet annat,
Må vara att ingenting deltes lika,
att tusen tvungos i armod vandra,
vad mer, de äga ej rätt att skrika
och smutsa jorden för andra.

Vad bryr oss dårars vreda stål
och alla små barns och kvinnors tårar:
var trotsig lycka, som människor nått,
har byggts ur gruset där andra stått,
sjung då vid klangen av smattrande kårar
högt om vår ungdoms soliga brott».

Den revolutionära geisten, längtan efter lycka och makt, fanns alltså hos Nils Wohlin redan i ungdomsdagar. Den var en blodets beståndsdel: »Jag vill dem säga, hur ordena sticke, dessa människor som mitt blod förbannat»! Om denna revolutionära, enligt egen utsago av blodet härrörande anda, till sitt väsen harmonierar med andan hos den nationella revolutionen, sådan den framträtt i det nationalsocialistiska Tyskland och det fascistiska Italien överlåtes åt de upplysta experterna i Berlin och Rom att avgöra.

*

Den »nationella oppositionen», som vill nygestalta Sveriges politiskt, sociala och ekonomiska liv, tyckes föga ha lärt av det förgångna. För ett kvarts sekel sedan framväxte i landet en folkrörelse, en äkta sådan, framsprungen ur folkets djup och buren av sanna nationella ideal: *Bonderörelsen.* Men den härskande plutokratien tillät icke denna folkrörelse att enligt sin naturliga bestämmelse utvecklas och verka till nytta för land och folk. Rörelsen syftade ju till plutokratiens undergång, den önskade befria svenska folket från det olycksaliga främmande herraväldet samt införa en konstruktiv nyordning. När man icke genom intriger lyckats förhindra bonderörelsens tillkomst, inskickades individer för att inifrån erövra och oskadliggöra den. Främst bland dem, som man härvid betjänade sig av, var just den man, åt vilken »nationella oppositionen» nu önskar giva uppdraget att lösa vår nationella ödesfråga: Nils Wohlin. 1914 lyckades Enskilda Banken och dess följe förstöra en svensk folkrörelse, som skulle kunnat bli till största gagn icke blott för bondeklassen utan för hela vårt folk: 1940 skall det icke lyckas!

I ungdomlig tro begick den som skriver dessa rader 1915 det stora misstaget att, bländad av Nils Wohlins talarkonst, introducera honom i den gren av bonderörelsen, jag företrädde och till vars bildande jag tagit initiativet, Jordbrukarnas Riksförbund. Man önskade giva honom en politisk plattform, varifrån han kunde upptaga kampen för de ideal, som voro den ursprungliga bonderörelsens. Man gav honom ett mandat i Första kammaren och väntade, att nu skulle ett stort slag slås för idéerna. Men förgäves väntade man. Väl installerad på Helgeandsholmen, lät sig Nils Wohlins politiska handlingssätt uteslutande bestämmas av vad som passade den personliga karriären.

När jag vid ett tillfälle vädjade till honom att i riksdagen gripa sig an någon viktig fråga, svarade han: »Man måste i politiken vara taktiker». Fåfängt sökte jag senare få. hans hjälp för åstadkommande av en utredning av den då redan uppenbarade korruptions-svindeln i de statliga monopolen. Hans avböjande svar lydde: ». Jag intresserar mig icke för spriten».

Men när tack vare dåv. statsministern Ekmans förtjänstfulla uppträdande, alla motan-strängningar till trots, Monopolkontrollutredningen kommit till stånd och framlagt sitt sensationella betänkande, vilket blottade att över 300 miljoner kronor svenska statsmedel försvunnit enbart i spritmonopolet - då vaknade herr Wohlins intresse för spriten! Det arrangerades ett regeringsskifte för att få bort herr Ekman ur kanslihuset, och frimurarstormästaren-högerledaren amiral Lindman intog i stället platsen såsom chef för en högerministär. Så fick man bevittna sensationen av herr Wohlins första stora dramatiska omklädningsscen i parlamentet: han bryter med Bondeförbundet, som placerat honom i riksdagen - och inträder såsom finansminister i Lindmans ministär. En av den nye, diktatoriskt anlagde finansministerns första handlingar i ämbetet blev: att kasta Monopolkontroll-utredningens för plutokraterna så obehagliga betänkande i papperskorgen och låta en egen »sakkunnig», justitierådet Borgström, i hast verkställa en skenutredning, resulterande i några lappriåtgärder.

Ja, så ställde det sig i verkligheten med politikern Wohlins av »nationella oppositionen» nu så ivrigt beundrade kampgeist mot plutokratien! Wohlin räddade plutokratiens herrar ur en förvisso ytterst penibel situation. Riksdagen lät sig som vanligt nöja med en »kompromiss», som icke precis lände den till ära: kapten Wallenberg fick lämna chefskapet i Tobaksmonopolet och den för transaktionerna i Spritmonopolet formellt ansvarige dr Ivan Bratt skickades i landsflykt till Paris. Ingen visade något intresse för att bringa Monopolkontrollutredningens sensationella papper på riksdagens bord, att få de försvunna hundratals miljonerna kronor svenska statsmedel återgäldade till statsverket eller de för svindlerierna verkligt ansvariga inför domstol för att svara för sina gärningar. När finansministern Wohlin, eggad av framgången, snart återkom med en ny djärv plan, vilken på sina håll ansågs innebära ett Jordbrukarbankens överantvardande i Enskilda Bankens händer, bröt en storm lös i riksdagen, som tvang honom att hals över huvud ge sig av ur konseljsalen. Såsom belöning för sin duglighet som svensk finansminister befordrades han vid reträtten till generaldirektör och chef för tullverket. Dygden belönar sig!

Det relaterade ur Nils Wohlins mycket brokig politiska karriär, där han nu åter är i färd med att växla »bonde»-kappan mot en annan, för dagen mera lovande - den »nationella», är tillräckligt

för åskådliggörande av hans andes väsen. Att den ommöblerade plutokratien funnit honom vara rätte mannen att taga ledningen av den nya »:antiplutokratiska» och »antidemokratiska» offensiven, är blott naturligt. Han har i ett kvarts sekel hunnit dokumentera sig som den verkligt fördomsfrie kämpen, som icke besväras av överdrivna moraliska hämningar. Nu fordras det kantänka folk med mod i barmen.

En nationell nyordning' under Enskilda Bankens hägn, antingen den betjänar sig av »demokratiska» eller »autoritära», hjälpkrafter, är på förhand dömd att misslyckas. »Nationella oppositionsmän» borde ha närmare ligganda uppgifter att inrikta sig på än den hägrande »storsvenska utrikespolitiken» Först måste miljön för en sådan skapas, vilket bl. a. förutsätter, att det rådande plutokratiska herraväldet brytes. Vid utförandet av denna sanitära reningsåtgärd bör givetvis särskilt tagas i skärskådande de roller, som herrarna i Enskilda Banken och deras parlamentariske vapendragare Nils Wohlin spelat i det politiska korruptionssystemet, vilket skall skatta åt förgängelsen.

En verklig folkrörelse skall komma, som gör upp räkningen med de plutokratiska makthavarna och bryter med deras regim! Den skall förverkliga vårt folks befrielse ur förnedringen under judar, frimurare, marxister och storkapitalister samt skapa en andlig och nationell förnyelse, återupprätta ett svenskt Sverige, grundat på ekonomisk och social rättvisa. Mannen, som skall leda befrielseverket, nomineras icke av Stockholms Enskilda Bank. Han träder oombedd fram och tager i kraft av den rätt som tillkommer honom såsom folkets sanne befullmäktigade ledningen av den nationella nyordningen.

När den plutokratiska spekulationen nått sin kulmen, sina misslyckandens yttersta gräns, är dagen för den svenska befrielsen inne. Då uppenbarar sig ur folkets egen krets den *borne* ledaren

Elof Eriksson.

Frimureriets medlemslistor inför offentligheten!

I samband med beslutet om frimurarlogernas upplösning inom förvaltningsområdet Kroatien fastslå Agrams tidningar, att frimureriet varit bäraren av den mot kroaterna fientliga regimen. Tidningarna kräva också, att logernas medlemslistor skola offentliggöras.

Frimureriet i Frankrike

Det inflytande frimureriet utövar i »demokratierna» är icke blott utomordentligt stort utan direkt avgörande. Detta faktum kan visserligen förefalla osannolikt med hänsyn till frimurarnas ringa antal i förhållande till landets hela befolkning; väsentligt större sammanslutningar äro ju utan allt inflytande. Faktum är likväl ofrånkomligt.

Ett aktuellt exempel, ägnat att belysa verkligheten är franska republiken, vilken 1939 började kriget mot Tyskland. Av dess frimureriska korporationer äro S t o r o r i e n t e n och S t o r l o g e n a v F r a n k r i k e de mest kända. De ha överspunnit hela landet med ett dubbelt nät: å ena sidan förbindelser av underrättelsenatur, centripetala, (till centrum-Storlogen strävande) förbindelser, med uppgift att övervaka allt: å andra sidan centrifugala (från Storlogen utgående) sådana, vilka för utförande vidarebefordra fattade beslut, de må vara av propagandistisk, ekonomisk, kulturell eller allmän politisk art. Under de av översta Rådet 33:e graden övervakade frimureriska korporationerna arbetat de enskilda logarna. Såsom förmedlare dem emellan fungerar sektions- och regional-Storloger. Logerna företrädas genom delegater vid de årliga konventen, Storlogernas generalförsamlingar. I logen sitta frimurare av de mest skilda yrken, intressen, partier och åsikter.

För verksamhetens utförande ha bildats ett slags fackliga sammanslutningar, *»Groupes Fraternels»* (på svenska: *»brödraföreningar»)*. I dessa äro ofta de bröder sammanförda, vilka i det »profana» (offentliga eller privata) livet ha gemensamma intressen. Vi finna »broderliga gemenskap» t.ex. för studium av vissa bestämda frågor, såsom socialismen, arbetarrörelsen etc., medan andra ägna sig åt vården av internationella frimureriska förbindelser, andra åter åt kontrollen av olika statliga institutioner, ministerier och parlament, förvaltningsapparat, kommunalpolitik, press, uppfostringsväsen, film, radio etc.

Ett stort antal dylika broderliga grupper ha karaktären av yrkesmässiga föreningar. Så finna vi »Groupes Fraternels» bl.a. för lantbruket, för livsmedelsväsendet, för hotell-, metall-, automobil-, elektro- och andra industrier, för socialförsäkringsväsen, fackföreningar och liknande organisationer, för möbel-, päls-, prydnads-, textil-, parfymbranscherna etc., handlande, resande och representanter. Även arkitekter, reklam- och propagandafackmän, läkare, advokater edsvurna domstolssakkunniga, bokföringsrevisorer och taxeringsmän, ja t.o.m. polistjänstemännen, ha sin särskilda broderliga förening. Med detta nät övervakar och bearbetar frimureriet det offentliga livets alla områden; de enskilda bröderna sitta i otaliga icke-frimureriska föreningar, i vilka de göra sitt inflytande gällande och som de omskapa till frimureriska förgårdar. Från dessa tränger frimureriets anda oavlåtligt ned till folkets breda massa. Så är frimureriets apparat en stat i staten, som kommer till uttryck genom det hemliga frimureriska inflytandet och sålunda blir ett instrument för frimureriets vilja och idéer.

Omfattningen och arten av frimureriets verksamhet får sin belysning i olika uttalanden av franska frimurarkonvent. På konventet 1894 (off. berätt., sid.389) förklarade Brodern . . av 33:e graden G a d a u d:

»Frimureriet är den hemliga republiken, liksom (franska) republiken intet annat är än det offentliga frimureriet.»

På konventet 1924 (off. berätt., sid. 393) förkunnades:

»Man har redan en gång (1894) från denna höga tribun (konventtalarstolen) förklarat: Frimureriet är den hemliga republiken.»

Den officiella »Bulletin Hebdomadaire», den varje vecka utkommande hemliga mötesannonstidningen för Paris-regionens loger, återger regelbundet några sidor kungörelser om »brödraföreningens» tillställningar. Vid dessa behandlas icke blott dagsfrågor och andra politiska ämnens utan även fackliga sådana.

I denna stränga organisatoriska uppbyggnad i förening med det planmässiga ideologiska utförandet och kontrollen av de enskilda bröderna ha vi att se förklaringen till det i första ögonblicket så osannolikt förefallande faktum, att ett relativt obetydligt antal människor regera ett helt folk politiskt, kulturellt och ekonomiskt. I parlamenten och ministerierna betjänar sig frimureriet av sina talrika parlamentsbröder för att länka lagstiftning efter sitt sinne. I förvaltningen har man »sitt» folk sittande: man har »sina» advokater, »sina» polistjänstemän och låter bearbeta den offentliga meningen genom »sin» press, »sina» föreningar och klubbar. För det hela har man uppfunnit

den vackra pseudonymen »demokrati» Denna »demokratis» affärer i Frankrike, sådana som Panama-, Stavisky- och andra skandaler, äro i huvudsak frimureriets skandaler. Den personliga fördelen, tilldelandet av uppdrag och andra materiella understöd äro de medel, varmed frimureriet håller sina bröder förpliktade. Sålunda läses t.ex. i »Bulletin Hebdomadaire» (n:r 880, 1933, sid 24) följande tillkännagivande av »broderliga gruppen» för reklam- och propagandafackmän:

»Vi betona, att vår grupp omfattar tekniker, som tillhöra det offentliga livets alla grenar. De av våra bröder, vilka ha att förbereda eller snabbt besvara offentliga kostnadsförslag, kunna förtroendefullt hänvända sig till oss... Må vi inbördes understödja varandra. Vid samma företräden (à avantages égaux) måste vi giva våra bröder företrädet.»

Man förstör nu, hur det kommer sig, att vid offentliga uppdrag, för vilka allmänna tävlingar utlyses, bröder och deras hantlangare »händelsevis» äga säte i de bestämmande stats- eller kommunala kommissionerna, likaså att »av en händelse» klubbslaget och därmed uppdraget tilldelas de sökande bröderna, medan de »profana», d.v.s. icke-frimurarna, i regel utmönstras. Detta blott vid »lika företräden» à avantages égaux) ? Vem måste här icke skratta?! Anbud från bröderna äro dock alltid »lika» (égaux). Och när det broderliga. »mycket fördelaktiga» kostnadsförslaget visat sig icke räcka, efterbeviljas helt enkelt - ty vartill har man annars sina bröder i ämbetena? Vad ursprungligen skulle kosta 100,000 francs, det kostar sedan »på grund av oförutsedda tekniska svårigheter» det dubbla eller flerdubbla. Folket betalar ju!

Det vore ett stort misstag att anta, att med Frankrikes nederlag 1940 och inrättandet av en »ny regim» frimureriets makt där skulle vara bruten. En stor del av de kring Pétain grupperade, ständigt växlande personerna voro eller äro frimurare. De mångfaldiga frimureriska relationerna upp till de högsta kretsarna existerar alltjämt. Förbindelserna fortbestå, även om organisationen för tillfället finner det klokast att utåt icke exponera sig.

Nationellt Norge

Judeherraväldet under »demokratiens» mask avvecklat

Det av judisk-frimureriska kretsar i London och Washington smidda planerna på Nordens utbyggande till ett judiskt bålverk, avsett att insättas i »demokratiernas» förintelsekamp mot de antijudiska nationalstaterna, gick om intet. Stormaktskrigets utveckling rubbade de plutokratiska krigshetsarnas beräkningar, även i vad angår det nordeuropeiska området.

Sedan Finland genom vinterfältåget 1940 tvungits anpassa sig till det nya läget, nalkades ödestimman för de skandinaviska folken. I den engelsk-judiska krigsplanen ingick såsom en viktig beståndsdel: besättandet av Skandinavien till förhindrandet av svensk järnmalmsexport till Tyskland och det skandinaviska områdets förvandlande till krigsskådeplats och anfallsport mot söder. Men Tyskland förekom denna genom talrika dokument bevisade engelska avsikt genom att timmarna före den planerade aktionen inleda ockupation av Danmark och Norge. Det skedde den 9 april 1940, en dag som för alltid skall stå inskriven i Nordens historia såsom början till slutet på det under »demokratiens» mask där sedan länge rådande judiskt-frimureriska styret.

Genom den förebyggande tyska ockupationen förhindrades en utveckling, som skulle ha släppt stormaktskriget löst i Norden och bragt namnlöst elände över de skandinaviska folken. Men dessas öde var därmed icke slutgiltigt avgjort. Medan Danmark accepterade del tyska skyddet, bjöd Norge med dess fastare band västerut ett hårt mottstånd, i det längsta. sökande bevara sin traditionella, utpräglat engelskvänliga hållning. När den gamla regimen, övergiven av den till England flyktade konungen och regeringen Nygaardsvold såväl som de engelska »hjälptrupperna», icke längre förmådde göra militärt motstånd mot de tyska ockupationstrupperna, kom kapitulationen. Ett samarbete inleddes nu mellan den tyske rikskommissarien Tverboen och »demokratiens» partirepresentationer i storting och administrationsråd. Målet för detta samarbete var: att under möjligaste friktionsfria former länka utvecklingen in på de nya banor, som betingades av de inträdda förhållandena och som skulle ge Norge möjlighet att intaga sin naturliga plats i den pågående europeisk: nyordningen.

För den kritiske observatören stod det snart klart, att tanken på Norges övergång till nationell gestaltning under medverkan av den kvarlevande internationella »demokratien» var en illusion. Men på tysk sida ville man tydligen icke underlåta ett försök. Alla offentliga yttranden av de ur landet flyktade tidigare makthavarna såväl som vad i svensk tidningspress kom till synes gav tydligt vid handen, att adminintrationsrådets »förhandlingsvillighet» gentemot det tyska rikskommissariatet blott var en taktisk manöver, varigenom man önskade vinna tid och tillsvidare kunna förhindra en verklig regimförändring. Mellan raderna i talen och artiklarna kunde alltid utlösas en underförstådd förhoppning om att en dag under lyckligare omständigheter - en vändning i krigslyckan till Englands förmån – kunna återupptaga kampen för »friheten» på de engelsk-judiska vännernas sida. Rikskommissarien T e r h o v e n s den 25 september avgivna offentliga deklaration bestyrkte riktigheten av dessa iakttagelser.

Rikskommissarien fastslog i sitt uttalande, att alla bemödanden att genom samarbete med den gamla regimens krafter nå fram till en nationell norsk nyordning i samklang med de av Tyskland omfattande konstruktiva principerna varit fåfänga, varför han måst avbryta samarbetet och slå in på en annan1 väg. I ord hade man varit villig tillmötesgå hans önskemål, men icke i handling. »Då partiledarna trots min enträgna varning att framför partinyttan se till landets välfärd icke läto rubba sig, bröt jag förhandlingarna», yttrade han. Därför såg han sig nu » i kraft av det uppdrag han erhållit av rikskansler Hitler den 24 april» föranlåten att förklara konungahuset, regeringen Nygaardsvold och administrations-rådet avsatta och utsåg i stället ett riksråd på 15 kommissariska statsråd, vilka skulle äga de maktbefogenheter, som förut tillkommit konung, regering och riksdag. Samtliga politiska partier med undantag av Nasjonal Samling, major Quislings parti, förklarades upplösta; i förbudet att bedriva politisk verksamhet inbegrepos även de norska

fackföreningarna. Nasjonal Samling var det enda politiska parti, som från början visat förståelse för tanken på en norsk politisk nygestaltning i nationell anda och ställt sig sympatiskt mot en omgestaltning i tyskvänlig riktning. »Jag är övertygad om, att en stor framtid förestår Norges folk inom det nya Europas ram», förklarade han. »Men ett är säkert: Vill det norska folket ha till stånd en fri norsk lösning av den nuvarande situationen finnes det bara en väg att vinna friheten och självständigheten tillbaka: vägen över Nasjonal Samling. Det blir nu norska folkets uppgift att träffa sitt avgörande.»

Nasjonal Samlings ledare, major Q u i s l i n g höll följande dag, den 26 september, ett anförande vid ett av partiet utlyst offentligt möte, vari han behandlade den uppkomna situationen. Han yttrade därvid bl.a.:

»Den 25 september kommer att framstå som ett mycket betydelsefullt datum i Norges historia. Det gamla, har fallit, och ett nytt Norge kommer: Kanske vi stå inför en ny tusenårssaga i vårt lands historia - icke blott med hänsyn till det inre styrelsesättet utan också med hänsyn till vårt fäderneslands plats i världen och det norska folkets livsformer och insatser i världsgemenskapen. Partipolitikens tidevarv är nu slut. Den har begravts under sina egna ruiner. Partipolitiken är icke blott död - den har t.o.m. begått självmord. Det är nu våra idéer som skola bilda grunden för återuppbyggandet av norska staten. Norge skall uppbyggas i samklang med tidens tankar och inom ramen för den nyordning som i dag omfattar hela Europa. Norge har förlikts med det stora germanska broderfolket och skall nu inta sin plats i det nya Europa. Nasjona1 Samling skall genomföra en norsk förnyelse. - Allt detta är första steget på vägen mot återupprättandet av Norges självständighet, för bildande av en nationell norsk statsledning.»

*

I ett i samband med dessa händelser inför representanter för tyska pressen hållet anförande lämnade rikskommissarien Terboven en redogörelse för Norges näringspolitiska och ekonomiska läge. Han erinrade om, att Norge genom sin ensidiga engelska orientering i hög grad försummat sina egna intressen. Hittills hade norrmännen huvudsakligast intresserat sig för handeln på haven; handelsflottan utgjorde icke mindre än 4,8 miljoner ton och förskaffade landet en årlig valutaintäkt å ca.700 miljoner kronor. Skeppsfarten behärskade icke blott det ekonomiska livet utan utövade också ett särdeles starkt inflytande på politiken. Vid sidan därav hade för landets ekonomiska liv högst betydelsefulla näringsgrenar, såsom fisket, skogs- och bergshanteringen etc. fått stå tillbaka. Utan risk för fiskbeståndets återväxt kunde denna näring mångfaldigt ökas, med garanterat avsättning i det tyska området. Särskilt stor var försummelsen i fråga om utnyttjandet av den väldiga norska vattenkraften, vilken blott till en femtedel brukades. Genom ett rationellt tillvaratagande av vattenkraften skulle det nuvarande slösaktiga användandet av kol för kraftvinning bortfalla och stora kolkvantiteter bli fria för framställande av värdefulla kemiska, produkter. Slutligen ägde Norge stora och värdefulla naturfyndigheter, såsom svavel, svavelkis, koppar, järn, nickel, tillsatsmetaller för stålhärdning och granit för storbyggen, varförutom fyndigheter kunde påräknas i de områden, som ännu icke vetenskapligt undersökts. - Detta allt representerar enorma tillgångar, som rationellt utnyttjade skulle ge Norge möjlighet till ett stort ekonomiskt uppsving. Landets produktion skulle på ett lyckligt sätt komplettera den tyska; Norge skulle i sin tur från Tyskland i utbyte kunna erhålla alla förnödenheter, varav det vore i behov. Ett sådant fruktbärande ekonomiskt samarbete vore dock endast realiserbart på grundval av politisk förståelse och ett övergivande av de politiska läror, man i Norge hängivit sig åt. Under de gångna ockupationsmånaderna hade redan ett betydande arbete utförts bl.a. för det norska kommunikationsväsendets restaurerande och utbyggande till att motsvara de framtida ökade behoven vid en intensifiering av näringslivet.

*

Redan någon vecka före kungörandet av »demokratiens» avveckling och införande av en *nationell norsk regim* i samklang med den pågående europeiska nyordningen kunde av meddelanden från Norge och stämningsbilder i svenska tidningar utläsas, att viktiga avgöranden förestodo. Den 21 september offentliggjorde *Aftonbladet* följande nyhet: »Frimurarorden i Norge har blivit upplöst. Stora Norska Landslogens ordenslokaler i Oslo ha stängts.» - Det stod nu klart, att »demokratien» led mot sitt slut i

Norge; när dess huvud klipptes av, kunde slutet icke vara långt borta. Mycket rikligt: de närmaste följande dagarna ingingo alarmerande underrättelser om oro, jäsning och fara för upplopp i olika delar av landet. Det jäser - hette det - i politiska kretsar, särskilt bland ungdomen och arbetarna, som äro missnöjda med de nya förhållandena. Till judens och hans hantlangare frimurarens specialitet hör ju: att låta ungdomen och arbetarna skrika ut sitt missnöje på torgen. Härpå följde meddelanden om häktande genom ockupationsmyndigheterna av tidningsredaktörer, ledande kommunister och andra orosmakare samt besättande av partilokaler, tidningsredaktioner o. a. centra för antitysk propaganda. Slagsmål arrangerades mellan tyskvänliga. och »demokratitrogna» studenter etc. - Så kommer rikskommissarien Terbovens ovan refererade deklaration med tillkännagivande av den nationella nyordningen i Norge.

Meddelandet om dessa händelser slog ned som en bomb i Sveriges härskande plutodemokratiska kretsar. Sedan en tid hade man där i huvudsak byggt sin politiska ideologi och inställning på hoppet om Norges snara befrielse och återvändande till »demokratien» (= den judisk-frimureriska ordningen). Det kunde nu också riskeras, att den efter konstens regler lanserade alternativa planen på ett »stornordiskt rum» med Sverige som ledarstat, varigenom man hoppades att i värsta fall åt »vårt land» (= den styrande frimurarsfären) kunna förvärva hedersrollen som »axelns» i det nya Europa »huvud» - att även denna stolta plan skulle förolyckas. »Ett hårt slag», »En olycksdag för Norge», »Sorgestämning i Norden» - dessa och liknande rubriker i svenska tidningar vittnade om den sorgestämning, som rådde i judiska, frimureriska och marxistiska kretsar i Sverige. In i det sista hade man här liksom i motsvarande kretsar i Norge hoppats på en vändning i krigslyckan, varigenom utsikter skulle öppnas för »demokratiens» fulla återställande i Norden. Nu utplånades genom händelserna i Norge i varje fall tillsvidare detta hopp.

»Demokratien», judendomens beslöjade frimurerska härskarvälde, är död i Norge. I Sverige gör man klokt i att räkna med fakta och icke hänge sig åt illusioner. Icke är det i svenska folkets intresse, att de män, vilka utge sig företräda folkmeningen, i raseri över vad som skett på andra sidan Kölen nu utfara i utmanande tal mot vårt stora germanska broderfolk i söder. Vår uppgift i denna skickelsedigra tid måste vara: att i förtroendefullt samarbete med de konstruktiva krafterna, för vilka Tyskland trätt i spetsen, lämna vårt bidrag till den nödvändiga nyordningen i Europa, där människorna och folken bättre skola komma till sin rätt än under »demokratien».

———————

Europa skall befrias från USA-kapitalismen!

Popolo di Roma tillbakavisar de i Amerika spridda uppgifterna om planer från Europas axelmakter mot den amerikanska kontinenten. Några dylika planer existera icke och ha aldrig existerat.

»Däremot planera axelmakterna en rekonstruktion av kommunikationerna mellan gamla och nya världen till förmån för båda världsdelarna», skriver den citerade tidningen. »Den gamla världen skall befrias från den amerikanska kapitalismens skadliga inflytande och från det ekonomiska slaveri, som judiska finansmän utöva.»

Stormuftins frihetskamp

Sedan fyra år lever stormuftin Hadschi H u s s e i n E m i n i E f f e n d i i landsflykt efter att av engelska Secret Service's agenter ha avsatts från sin post. som stormuftin av Jerusalem. Från judiska håll på sistone spridda lögnaktiga uppgifter om stormuftins ställningstagande mot »aggressorerna»(= Hitler och Mussolini) ändra intet i det faktum, att stormuftin intager en deciderad ståndpunkt *för* de nationella regimerna i Tyskland och Italien, *mot* judendomen och England.

Stormuftin är en arabisk-muselmansk dignitär av hög bildning, vilken i islamitiska välden åtnjuter obegränsat förtroende. Efter kalifatets i Konstantinopel avskaffande gäller Hussein Emini såsom den islamistiska världens ledare. Muselmännen lyssna mera till hans ord än till någon muhammedansk konungs, sultans, furstes eller schejks. Stormuftin var också den förste, som i islams och arabernas namn protesterade mot upprättandet av en palestinsk judestat, och när detta icke hjälpte uppfordrade han den arabiska världen till frihetskamp mot England och judendomen. Denna frihetskamp i Palestina har det ännu icke lyckats engelsmännen att kväva, trots alla blodiga undertryckningsåtgärder.

I samma grad stormuftin är antijudiskt och antiengelskt inställd är han en uppriktig vän till Italien och Tyskland. Därför satte man ett pris på hans huvud, och han tvangs att fly från Jerusalem, först till Damaskus och därifrån under beduinernas beskydd genom öknen till Irak. En längre tid levde han i Bagdad, men Seeret Service' agenter kommo honom också här snart på spåren. Det blev känt, att han sänt ett hälsningstelegram till Mussolini och Hitler - och strax fordrade den internationella judepressen hans huvud. Stormuftin måste åter fly och fann sin tillflykt hos beduinstammarna i Dschesiveh.

Sedan fyra år ständigt på flykt, jagad av Secret Service' agenter, fullföljer stormuftin av Jerusalem den arabiska frihetskampen mot judarna och engelsmännen. Han organiserar de arabiska folken, vilka äga en utpräglad böjelse för autoritär styrelse, på fascistisk grundval.

Frimureriet ville tvinga Egypten i krig

Den regeringskris, som vid mitten av september utbröt i Egypten och som ledde till de fyra Saad-partimedlemmarnas tillbakadragande, kastar ett bjärt ljus över där bedrivna politiska spel. Saad-partiet och dess representanter krävde landets omedelbara uppslutning på Englands sida i kriget, men konungen och regeringens övriga medlemmar motsatte sig detta.

Nya Dagligt Allehanda (21.9.40) meddelar från Cairo, att A h m e d M a h e r P a s c h a, Saad-partiets ledare vilken hela tiden fordrat Egyptens deltagande i kriget på engelsk sida, i frimurarlogen i Mansonrah hållit ett tal, vari han upprepade sin fordran. Han yttrade härvid bl.a.: »Fienden har ryckt in i vårt land. Han har angripit våra barn och vill beröva landet dess oavhängighet och frihet. Det är därför vår omedelbara plikt att försvara landet.»

Under "humanitetens" mask

Norsk höggradsfrimurare vittnar!

Beslutet om Frimurarordens i Norge upplösning bringar i erinran de egenartade metoder detta internationella »välgörenhetssällskap» betjänar sig av för att, fostra bröderna till »fria» män och anhängare av den »humanitära» religionen såväl som dess bedrivna verksamhet överhuvud. Drillen inom logeväggarna åsyftar ju att omforma de »råa stenarna. (icke-judarna) till »kuber» (konstgjorda judar), lämpliga att brukas i Salomos tempelbygge (det judiska världsherradömet). Stenarnas alla »kantigheter» (nationella och rasbetingade särdrag o. dyl.) måste med imponerande medel (lysande dödskallar och benrangel, likkistor, galgar etc.) först avlägsnas, innan det egentliga byggverket kan företagas.

En norsk höggradsfrimurare , som omsider fått sina ögon öppnade, offentliggör i *Norgeposten* (n:r 23, juli, 1940) en artikel, vari han skildrar en del upplevelser i logen. Då samma skildrade företeelser förekomma inom det svenska ordenslivet, bör det intressera även svensk publik att taga del därav. Vi citera ur berättelsen följande:

»I over 30 år har jeg vært medlem av Den norske Landslosje. Jeg forbanner nu den dag da jeg satte min fot over terskelen i Landslosjens stamhus. Jeg skammer mig over alt det jeg i denne tid har måttet gjennemgå av menneskelig förnedrelse.

Det er idag omrent 25 år siden jeg til latter for mine medbrødre ved optagelsen i 3:e grad blev lagt ned i en likkiste i Johanneslogen her i byen. Jeg husker som om det var idag det hammerslag i pannen som daværende ordførende mester, kammarherre Mohr, gav mig idet han ropte ut det blasfemiske ord: *»Det er fullbragt»*. Efter at jeg hadde ligget godt og vel en halv time i kisten, 'vekket' kammarherren mig op fra de 'døde', idet han uttalte først ordene: 'Liket er i foråtnelse, se neglerne løsner fra fingerspissene'.

Full av vemmelse og selvbebreidelse stod jeg op av kisten. Jeg henvendte mig til en av mine losjebrødre, en av byens sogneprester, og beklaget mig over hele ceremonien. Det eneste svar han gav mig var: Du vil sikkert finne tröst deri at der serveres rikelig med øl og vin till losjemåltider. - Jeg skal her tilstå att jeg drakk betydelig mer enn jeg hade godt av den kvelden. Men det gjorde sikkert de fleste. Den nevnte prest var så kadaver full at han gav sig til å gjøre sitt fornødne midt på festsalens teppebelagte golv. Det var et svineri så motbydelig at jeg ikke trodde mine egne øine, og attpatil var han en kirkens mann. - Jeg kan foresten forsikre om at dette ikke var siste gang jeg så noe slikt i Landslosjen. Mangfoldige ganger har jeg vært med på losjefester, som alle har endt med de reneste orgier ...

Videre glemmer jeg aldri den reddsomme dag da jeg under en gradsoptagelse måtte vandre gjennem en mørk og skummet gang dypt under jordens overflate under Landslosjens bygning i Nedre Vollgate 19. Jeg måtte vandre alene gjennem denne skumle gang, den såkalte Kaukasiens Vei, langs hvis vegger det stod opstillet omtrent 40 virkelige mennesskjeletter med lysende røde lamper i øinene.

Langs selve stien lå dødningeskaller og ben og halveis hensmuldrede likkister med skjeletter op i. Det er ikke å undgå at en blir fylt av en uhyggelig redsel under en slik vandring. Frivillig vandrer jeg aldri ennu en gang henad Kaukasiens Vei. Jeg husker f. eks. tydelig hvorledes nyværende *kriminalsjef Reidar Sveen* skjalv som et asbeløv hele resten av den aftenen han hadde vandret Kaukasiens Vei. Han kunde nesten ikke snakke – bare drikke. Og det gjorde både han og de andre som den kvelden vandret henad Kaukasiens skumle Vei, i en grad som forslo.

Jeg glemmer ikke da jeg i 6. gradens sal bokstavelig talt blev hengt i en uhyggelig galge, som hadde form av et stort kors. Jeg huskor tydelig hvorledes forhenværende president i Industriforbundet, professor Birger Halvorsen, halte og drog i tauets annen ende, så jeg næsten holdt på å bli kvalt. Da jeg omsider var ferdig både med ceremonien og også annen måte, fikk jeg lov til å styrke mig på en stiv pjolter. Men det kunde dog ikke hjelpe mig til å fri mig fra den følelsen av fornedrelse som jeg efterpå hadde.

Det verste av alt jeg oplevet i de 30 år jag har vært broder i Den Store Norske Landslosje, er den dag jeg blev optat i 9. grad.

For på denne dag måtte jeg blande blod med gradens øverste brødre. Vi hadde drukket endel whisky

på forhånd. Og det var bra, for ellers hade jeg aldri klart å tåle selv bare å se på slikt motbydelig svineri. Blandt dem som deltok i ceremonien var to av byens fremste prester og tre offiserer, voriblandt en general. Denne general er forresten nu æresmedlem i 33. grad av den franske Stor Orientlosje.

Blodblandningen foregikk på den måte at alle blev rispetl i tommelfingren med en skarp kniv. Blodet som så piplet frem fra brødrernes tommelfingre, blev opsamlet i en flaske. Det blev blandet med vin og en rask omrörning blev foretatt. Denne svinske blandning av vin og frimurerblod blev så simpelthen helt i glasser og drukket op av brødrene. Med ett motbydelig følelse av vemmelse og kvalmhet haster så brödrene, efter å ha avlagt noen reddsomme eder overfor mesteren, til spisesalen hvor cocktailene tømmes med begjærlighet ...

Hele frimureriet, som danner et over hele den ganske verden, er ikke annet enn et redskap for den internasjonale, jødiske finanskapitalisme, i dennes forbryteriske kamp om verdensherredømet. Jag kunde her nevnt eksempler. Men jeg skal begrense mig til å trekke frem et. - Jeg har selv personlig vært tilstede på et møte i 9. grad i Landslosjen for noen år tilbake. Her mottok en fremtredende mann i Norges Industriforbund ordre fra britisk-jødisk finanshold om å foreta en bestemt transaksjon helt på tvers av Norges interester.

Dersom han hadde handlet anderledes enn frimurernes jødekapitalintresser böd ham, hade han sikkert ikke levet en dag lenger. – Personlig kjenner jeg til 3 – tre – tilfeller hvor frimureriet her i Norge har forårsaket mennesker tatt av dage på grunn av ulydighet mot loven. Blandt disse tre (dette er bare hvad jeg kjenner til) er en av landets fremste menn. Han blev drept ved gift nogen dager før 17. mai for endel år tilbake. Hertil kommer så den uenderlige rekke mennesker som vandrer ut av denne verden under mere eller mindre mystiske omstendigheter.

Enkelte frimurere hevder at frimureriet er nasjonalt, humant og religiøst.

- Som nevnt har jeg selv vært frimurer i over 30 år. Og jeg tillater mig å hevde at alle frimurere som hevder at frimureriet kun har gode og høisinnede idealer, de er tvers gjennem løgnere. Sannheteten er følgende: Frimureriet er en tvers igjennem internasjonal og materialistisk organisasjon. Frimureriets symboler er orientalske og rent jødiske. Dets humane idealer er bare hykleri. I virkeligheten er frimureriet ikke kristent, men det opdrar til en ren og skjær djevledyrkelse.

Frimureriet kjenner ingen harmhjertighet eller menneskelighet, hverken overfor ulydige brødre eller ikke-frimurere. Frimureriet er brutalt og hensynsløst overfor alle motstandere. Gjennem de mest avskyelige ceremonier og de brutaleste eder, blir den enkelte frimurer gradvis så avstumpet at de uten å kny gjør alt det losjeledelsen forlanger. De kollosale pengesummer som Landslosjen tar inn fra brødrene hvert år, forsvinner ad mere eller mindre mystiske kanaler. Foruten det som enkelte høit gasjerte tillitsmenn i losjen selv tar, går en meget betydelig del til det jødisk internasjonale, antinasjonale agitasjonsfond som er underlagt logen Grand-Orient i Paris. For disse penger er en rekke politikere og avisredaktører i vårt land blivit bestukket til å kjempe mot Tyskland og mot alle nasjonale krafter i Norge. Jeg vet som høiere frimurer at dette er tilfelle. Enhver frimurer som påstår noe annet er en freidig løgner.

Jeg vet att frimureriet her i Norge har forsverget sig til å kjempe for England og jødenes sak og mot alle byggende og nasjonale krafter i vårt land. Jeg opfordrer derfor alle nasjonalsinnede frimurere til å følge mitt eksempel. Bryt med losjen og dens jødiske såkalte idealer.»

Frimureriets herravälde i Jugoslavien

Även i Jugoslavien börjar det knaka i det salomoniska fundamentet. Den allt starkare oppositionen bland folket mot det rådande judisk-frimureriska herraväldet har tvungit regeringen till vissa inskridanden.

Myndigheternas långsamma och försiktiga uppträdande mot frimureriet anses i Belgradkretsar bero på ordens stora inflytande inom regeringen, där icke mindre än fyra »fria murare» ha säte. Vidare tillhöra en mängd sektionschefer samt en ändlös rad tjänstemän i ministerierna Belgrads Storloge. Man önskade skjuta på upplösningen för att ge orden tillfälle att ostört bringa de hemliga arkiven i säkerhet. Husundersökningen i Belgrad-storlogen skulle

närmast haft till syfte att lugna den upprörda folkstämningen och vilseleda utlandet.

Enligt ett meddelande från Belgrad till *Aftonbladet* skall emellertid den jugoslaviska statspolisens husundersökning i Belgrads Storloge ha givit sensationella resultat, som svårt kompromitterat ett antal framstående politiker. Tidningen *Vreme* konstaterar, att frimurarna fullständigt behärskat Jugoslaviens politik. Landets 1000 frimurare ha avgjort alla hittillsvarande regeringsbildningar och formulerat såväl inrikes- som utrikespolitiska program.

Prinsregenten Paul förstod illa att draga konsekvenserna av frimurarmordet 1934 på brodern konung Alexander!

I BRÄNNPUNKTEN

Judearmé skall rädda Albion!

Underhandlingar ha - enligt *New York Telegram* - förts mellan engelska regeringen och »New Zionist Organisation» om bildande av en judisk armé, som skall deltaga i kampen för »civilisationen», d.v.s. på Englands sida. Judearmén är avsedd att: från början omfatta 100,000 man men senare utökas till 250,000. Dess kärntrupp skall utgöras av 50,000 Palestina-judar, de övriga skola rekryteras bland statslösa judar i Europa och judiska frivilliga i icke-krigförande länder.

Ledaren av Sionistförbundets New York-agentur, Ben H o r i n, förklarar i ett uttalande till pressen: redan nu kämpa många judar för »demokratiernas» sak, men de kämpa anonymt. Man kan därför befara, att antisemiterna efter kriget komma att fråga var de judiska frontsoldaterna uppehöllo sig. En helt judisk, av tjeckiska, polska och andra judar sammansatt armé skulle ge världsjudendomen rätt att efter en västmaktsseger säga sitt betydelsefulla ord vid konferensbordet. Då skulle också den gamla frågan om ett judiskt Palestina framföras och slutligen lösas. Ingen ras hatar - så försäkrade Horin - Hitler och hitlerismen så djupt och personligt som den judiska. Världsjudendomens öde är på det intimaste sammankopplat med nationalsocialismens nederlag.

Härtill är från icke-judiskt håll blott att säga: den minst 100,000 man starka judiska armén, som skall trygga segern åt England i det pågående kriget, kommer aldrig längre än till papperet.

*

»Judas ointagliga fästning»

Den rådande oupplösliga förbundenheten mellan judendomen och England har genom det nya stormaktskriget klargjorts för världen. *Daily Express* skriver:

»Då England är judarnas sista tillflykt och position i Europa, göra vi judendomen den största tjänsten genom att förvandla England till en ointaglig fästning. Må vi alltid ihågkomma: Är Israel underlägset, så är England underlägset: Är England underlägset, så är Israel underlägset»

Ja, så är det i dag! England är judarnas sista tillflyktsort - sista landet i Europa, där de ännu äga oinskränkt makt. Fästningen Englands »ointaglighet» är dock kanske mera en illusion.

*

Också i Fransk-Marocko: »Ned med judarna!»

Allvarliga antijudiska oroligheter ha - enligt Popolo di Roma - ägt rum i Franska Marocko. I judekvarteret F e s pryglade franska officerare ett antal judar, varvid ropet »Ned med judarna!» hördes. Även skjutvapen kommo till invändning, och en jude dödades, medan flera sårades.

Bulgariens frimurararkiv på äventyrsfärd

Den senaste regeringskrisen i Bulgarien har blottat sensationella interiörer från det hemliga politiska spelet. Förutom ministerpresident Filow anklagas utrikesminister Popov och finansminister Boschilov för att i egenskap av frimurare ha gjort sig skyldiga till med statens intressen oförenlig verksamhet.

Anklagelsen lyder bl.a. på, att de nämnda tre regeringsmedlemmarna på bulgariska statens bekostnad låtit skicka frimurarlogernas arkiv till USA. Under transporten, som gick över Ryssland, passade GPU på att fotografera samtliga handlingar, vilka därpå vidarebefordrades till Broder … Roosevelts »förlovade» land.

Det inträffade har i hög grad upprört den bulgariska allmänheten. Allt starkare krav resas på upprensning av den politiska korruptionen samt stränga åtgärder mot judar och frimurare. Redan ha alla loger jämte deras egendom beslagtagits, och drakoniska judelagar väntas.

*

Ånger eller omvändelse?

Utvecklingen i Frankrike har föranlett det franska frimureriet att för ögonblicket något draga sig tillbaka från rampljuset. Den katolska tidningen *Le Nouvelliste* återger följande episod från Vichy:

I ett ministerium, där frimurarna hade ett dominerande inflytande, vägrade en enda ämbetsman att efterkomma förpliktelsen att icke vidare tillhöra någon loge och föredrog att lämna sitt ämbete. Alla de övriga frimurarna avgåvo utan invändning den fordrade förklaringen.

Om de mångas »omvändelse» skedde av ånger eller taktiska skäl, såsom när juden växlar bekännelse och övergår till kristendomen, förmäler icke historien.

*

Konfiskerade Rothschi1d-rikedomar

De franska myndigheterna ha förordnat, att all Maurice de Rothschild tillhörig egendom skall vara ställd under tvångsförvaltning. Den beslagtagna egendomen likvideras enligt lagen av 23 juli 1940, och de uppstående beloppen skola tillföras en nationell understödsfond. Maurice de Rothschild flydde vid franska sammanbrottet till USA. Den 6 september d.å. berövades samtliga medlemmar av familjen Rothschild franskt medborgarskap.

*

Frimurarlogerna i Marocko ha upplösts

Frimurarlogerna i Tunis och Marocko ha genom ett myndighetsdekret upplösts. I dekretet nämnas särskilt Stororienten. Storlogen av Frankrike och Storlogen »Menschenrecht». Den logerna och deras organisationer tillhöriga förmögenheten skall disponeras för välgörande ändamål.

Otvivelaktigt en passande användning för den beslagtagna logeförmögenheten! Det meddelas vidare, att de upplösta frimurarlogerna inom vidsträckta områden utövat en så gott som oinskränkt makt. Deras medlemmar voro de infödda massornas kapitalistiska utplundrare.

Andra tider - andra seder

Den som var med efter världskrigets slut: erinrar sig den iver, varmed »demokratiens» pioniärer kämpade för de militärtjänstgörandes samvetsfrihet. Det var rent rörande att iaktta deras moraliska och ideela patos. Men så löd då också Judas program: avrustning för möjliggörande av en friktionsfri anslutning till »världshushållet» antingen det nu skulle ske via Moskva eller Genève.

I dag är situationen en annan. Judendomen har redan dyrt fått betala sitt lättsinniga avrustande av »demokratierna» och saknade, när den i september 1939 kastade handsken mot det nationalsocialistiska Tyskland, de erforderliga militära resurserna att ställa upp mot »barbarerna». I en hast måste programmet läggas om - nya signaler, nya, ideal. Militärförsvaret blev »demokratiernas» första fråga, samvetsömheten – en brottslig handling.

Senast kunde tidningarna berätta, att 13 samvetsömma värnpliktiga av Västernorrlands regementes krigsrätt ådömts fängelse och straffarbete för att de vägrat bära vapen och i vissa fall även uniform. – Hur motiverad denna nya hållning ur svensk synpunkt än må anses vara, bör man icke förvåna sig över, om det enkla folket har svårt att följa med i den »demokratiska» galoppen.

*

»Undret vid Marne»

In i det sista hoppades man i internationella kretsar på ett nytt »under vid Marne», som skulle hejda den tyska militära inmarschen i Frankrike sommaren 1940. Efter att länge ha drömt om »ett nytt Waterloo» under kampen om Belgien, ställde man i frimurarorganet *Nya Dagligt Allehanda* sina förhoppningar till »Marneundret». Men lika fåfängt. Den 16 maj skrev judetidskriften *The Sentinel*, Chicago, följande i ämnet:

»Fransmännen och britterna ha ännu icke riktigt trätt i aktion. Ett fruktansvärt slag förestår. Låtom oss bedja att, om ett nytt Marneslag skall utkämpas, fransmännen och engelsmännen skola vara i stånd till detsamma som Joffre 1914.»

Dessa förhoppningar gingo icke i uppfyllelse. Situationen var en annan 1940 än 1914, då den tyska frammarschen hejdades genom frimurarnas förräderi. Judarna kallade detta frimurarförräderi »le miracle de la Marne». Nu bådo judarna förgäves om samma under, men det salomoniska instrumentet fungerade icke denna gång. Vid Marne skedde 1940 i stället - det tyska undret.

*

Norges Rotary packar in

I samband med den inledda nationella nyordningen i Norge har även Rotary International förbjudits såsom oförenlig med norska statens intressen Efter underhandlingar hade Rotaryklubbarna av regeringen medgivits ett kort uppskov till den 20 oktober i och för »ordnad likvidation».

Det norska upplösningsbeslutet mot Rotary kom icke överraskande. Denna till frimureriet anknytna, judiskt orienterade international har under det gångna året utvecklat en febril verksamhet i Nordens länder såsom propagandist för London-plutokratiens »ideologiska» paroller.

När packa Sveriges Rotaryklubbar in?

Slovakiets största fiende

Slovenska Politika (17.9.40) påvisar judarnas olycksdigra inflytande, vilket berett landet svårigheter av alla slag. Tidningen fordrar ett kraftigt statsingripande för att göra ett slut härpå och skriver:

»Slovakiets största fiende är juden. Det är därför nödvändigt att främst vända sig mot honom; sedan komma de andra. Dessa judar skola isoleras. Så måste man även förstå regeringens nya åtgärder: stängandet av de judiska värdshusen, förbudet för judar att beträda vissa offentliga platser, förbudet mot anställande av kristna tjänarinnor hos judar etc.»

»Judarna skola avspärras vidare avspärras från alla ställen, där de kunna stifta oro, från centra för de utländska fientliga nyhetskällorna. Efter många fåfänga uppmaningar fråntog man dem radioapparaterna. och man skall nu även fråntaga dem passen, så att de icke må kunna förskaffa sig instruktioner från utlandet. Ett steg till slovakiets renande skall vidare vara judarnas isolering. Om judarna hänvisas till sig själva, skall lugn inträda. Ett Slovakiet utan judar är att bedja om; där skall man med förtroende kunna blicka mot en framtid inom ramuen av det nya Europa».

*

Rebellguvernörerna voro frimurare!

Guvernören för franska Tschad-kolonien, E b o u é, som vägrat underordna sig Pétainregeringen, har avsatts och berövats rangen som generalguvernör. Det upplyses nu, att rebellguvernörerna i Tschad, Kamerun och Nya Kaledonien alla voro frimurare, vilka uteslutande erhållit sinat poster på grund av medlemskap av frimureriet..

De frimureriska guvernörernas vid franska sammanbrottet intagna ståndpunkt är i hög grad belysande. I samma ögonblick Frankrike icke längre står till förfogande, i varje fall icke helt, för judendomens planer överge de sitt lands regering - för att ställa sig under det. hundraprocentigt judiskt styrda Englands kommando.

*

»Demokratiens» sammanbrott

»Demokratien bryter i dag fullständigt samman» - skriver *Pays Réel*, Bryssel -. »Frimurarna och judarna skola sluta upp med att skapa svårigheter för Belgien. Belgien skall åter resa sig ur misshushållningen, vari det liberala plutokratiskas systemet störtat landet.»

Stöd **Nationen**

Sveriges fria och oberoende nationella tidskrift

genom att själv abonnera och
värva abonnenter för 1941

FRÅN VÄRLDSFRONTEN

Tjeckiskt institut för judefrågan

Det nyligen grundade »Ariska sällskapet i Böhmen och Mähren» har startat ett institut för judefrågan, benämnt »Tjeckiska institutet för studium av judefrågan i Prag». Sällskapet träder inför offent1igheten med föredrag om rasbiologi, judendomens tidigare herravälde på de ekonomiska, politiska och kulturella områdena, samt med dokumentariska publikationer över förutvarande Pragregimens verksamhet och förbindelser med judendomen.

Sällskapet skall utge en egen publikation.

*

Funnen rothschildsk skattkammare

Franska polisen har på förre senatorn, judiske baronen Maurice de Rothschi1ds egendom gjort ett fint fynd. I ett igenmurat gömställe hittades värdeföremål, däribland guldmynt, smycken och kostbara väggbonader, till ett sammanlagt värde av 340 miljoner francs.

Genom en utfärdad förordning ha samtliga medlemmar av det Judiska finanshuset fråntagits sitt franska medborgarskap och fått sin egendom ställd under statlig tvångsförvaltning.

De hos Maurice de Rothschi1d funna skatterna blevo i enlighet med denna förordning beslagtagna av franska staten.

*

Slovakiets affärsvärld ariseras

En del av de i Slovakiet befintliga cirka 26,000 judiska affärsföretagen skola inom den närmaste framtiden likvideras eller ariseras.

*

Bulgariens frimurarloger »frivilligt upplösta»

Icke heller i Bulgarien har Frimurarorden undgått sitt öde i samband med den inledda konstruktiva nyordningen av Europa. Då regeringen i Sofia förberedde lagförslag om förbud mot hemliga sällskap, föredrog det bulgariska frimureriet, som tillhör Stororienten, att »frivilligt besluta» sin upplösning.

Det säger sig själv, att det bulgariska frimureriet dessförinnan räddat över sina hemliga arkiv till säkert förvar någonstans i utlandet. Till London, USA - eller kanske Stockholm?

*

»Kämpar för demokratien»

En brittisk expeditionskår, bestående av i London sammanförda »frivilliga» polska och tjeckiska legionärer, har inträffat i Palestina. Det rör sig om medellösa emigranter, som ställts inför valet: koncentrationsläger eller tjänst såsom främlingslegionärer i Främre Orienten.

Krigsentusiasmen hos expeditionskåren skall - enligt: vad meddelas från Athen icke vara särskilt stor. Redan före landningen deserterande 17 av dessa »kämpar för demokratien».

*

»Kungliga köpmän»

Judarna ha i alla tider med förkärlek kallat sig »kungliga köpmän»; »kunglig hovleverantör» är icke heller en titel, som skäms för sig. - Och alltid fanns det kungar, som gärna sålde sig för judiskt guld.

*

»Tyskland har triumferat över judendomen»

»Tyskland har gjort försöket att utmönstra den judiska kapitalismen, och resultatet är en tysk triumf, som skapat ett Tyskland åt tyskarna. Den av judarna behärskade brittiska nationen står däremot inför sin dödsdom.»

»Harbin Nitschi Nitschi»
(Mandschuko).

*

Judelagar i Frankrike

Franska regeringen har under marskalk Pétains presidium antagit jude1agar, vilka äro de första i sitt slag, som antagits i Frankrike. Enligt dessa lagar skola de franska judarna indelas i olika klasser.

De judar som äro födda i Frankrike och som tjänstgjort i försvaret, likställas med andra fransmän, medan invandrade judar ha att underkasta sig vissa bestämmelser, som utesluta dem från en rad ämbeten.

*

Till bulgariska statens skydd!

Bulgariska ministerrådet har utarbetat ett lagförslag »till nationens skydd», vilket skall föreläggas parlamentet och som väntas bli antaget. Det innehåller följande tre punkter:

1) Upplösning av alla hemliga och främmande organisationer i landet.
2) Inskränkning av de judiska medborgarnas rättigheter.
3) Åtgärder mot stats- och folkskadlig propaganda.

Churchill och den judiska saken

Englands premiärminister Winston Churchill yttrade nyligen, att han var en förespråkare för den judiska saken. – Han är mer än så, han har gjort den judiska saken till sin, troget följande föregångaren i ämbetet alltsedan Disraeli följda tradition.

*

Amerika - Englands arvtagare

»Amerika är icke Englands förbundne, utan dess arvtagare, om icke konkursförvaltare», skriver *Lavoro Fascista*, »Engelska världrikets sammanbrott antager ett lavinartat tempo, Hans Brittiska Majestäts värdighet förvandlas i intet.»

*

Inga judar i rumänska skolor

Enligt en förordning av den nye rumänske undervisningsminitern få heljudiska barn icke längre upptagas i »statliga och privata skolor. Detsamma gäller högskolorna. Ännu 1939 var judarnas antal i medicinska fakulteten 50 procent.

*

Köp av tjuvgods

»Det är tillåtet för juden att köpa stulet gods. Han får dock endast genomföra köpet, då det stulna godset stammar från en icke-jude.»

Talmud.
Choschen ha-mischpat, s. 356, 10.

Semi-Gotha

Från Ghetton till Riddarhuset
Häftad kr. 5.-, inbunden kr, 8.-.
Visar hur Sveriges adel förjudats.

Den bibliske Moses

Av Jens Jürgens
Kr. 3.-.
Avslöjar mysteriet å Sinai berg.

»Plutokrati» - penningvälde!

I den pågående kampen mellan de nationella staterna och västdemokratierna har från de förras sida epitetet »plutokrati» alltmer kommit att brukas såsom beteckning å det av de senare tillämpade regeringssystemet. Då detta ords betydelse ännu för mången är okänd, kan det vara på sin plats att närmare belysa densamma.

Med ordet *pluto* betecknas i grekiska språket den »rike», som besatt stor materiell egendom. Såsom *plutokrater* betecknar man i dag människor, vilka icke genom ärligt arbete utan genom spekulationer och andra transaktioner förvärvat sin materiella rikedom. Då uppståendet av sådan rikedom är ett livsmål för judarna, finner man plutokraterna huvudsakligen bland judar och deras hantlangare. När en samling plutokrater ryckt till sig och utöva herravälde hos ett folk, betecknas detta herravälde såsom penningherravälde = *plutokrati.*

*

Icke-judars ägodelar - herrelöst gods

»Icke-judarnas ägodelar likna öken. Liksom denna saknar ägare och envar kan bemäktiga sig densamma, så utgöra icke-judarnas ägodelar herrelöst gods. Den som tager dem i besittning, han är deras ägare».

Talmud.
Baba batra, s. 54 b.

*

Dubbelnummer

Av olika anledningar har utgivandet av ett dubbellnummer, omfattande n:r 4 och n:r 5 av Nationen, nödvändiggjorts. Sista numret för året, n:r 6, utkommer under december.

Kampfonden

Sedan föregående nummer av Nationen utkom ha nedanstående bidrag influtit till kampfonden:

Cepete	Kr.10:-
Fröken V	» 5:-
Blue girl	» 30:-
Svanhild	» 5:-
I. M.	» 10:-
	Summa Kr. 60:-

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

*

Avslöja bedragarna!

»Du skall icke upphöra med att avslöja Israels barns: bedrägerier. De äro bedragare så när som på några få».

Mohammed
Koran, 5 Sure, s. 78.

NATIONEN under 1941

Nationen utkommer under 1941 i tidskriftsformat om 32 eller 40 sidor, 6 nummer. På grund av de under året starkt stegrade tryckningskostnaderna blir abonnemangspriset 5 kronor pr år och lösnummerpriset 1 krona.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer under 1940 med 6 nummer.
Abonnemangspris:
Helår ..... kr. 5:-
Halvår ..... kr. 2:75:-
Annonspris: 30 öre pr mm.
Lösnummerpris: 1 kr.

Adress: Box 1145 – Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Stockholms Bokindustri A,-B., Sthlm 1940.

USA:S HEMLIGE DIKTATOR
Oberoende av om »republikanen» Hoover eller »demokraten» Roosevelt sitter som president regerar »finansrådgivaren», juden Bernhard Baruch i USA.
(Här tillsammans med sin son.)

FRANSKA SAMMANBROTTETS ORGANISATÖR
Juden Georges Mandel-Rothschild, ('I(smenceal(s »höga, hlund» och Daladler.s rcyc .ande F otoninlnlinide,, sitter ntl föHl cn och runtur, på sin, doms.

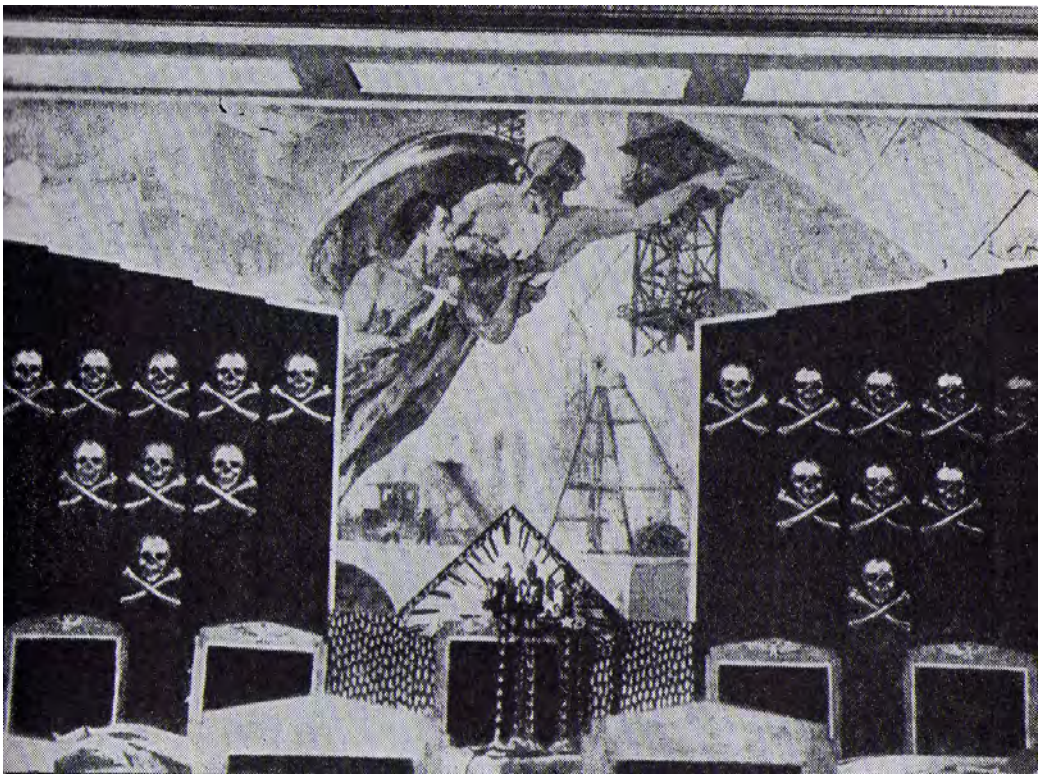

»HUMANITETENS» FÖRSEGLADE TEMPEL
Den berömda frimurarlogen Grand Orient de France i Paris med dess underbara tempelsaler har förseglats av de franska myndigheterna.

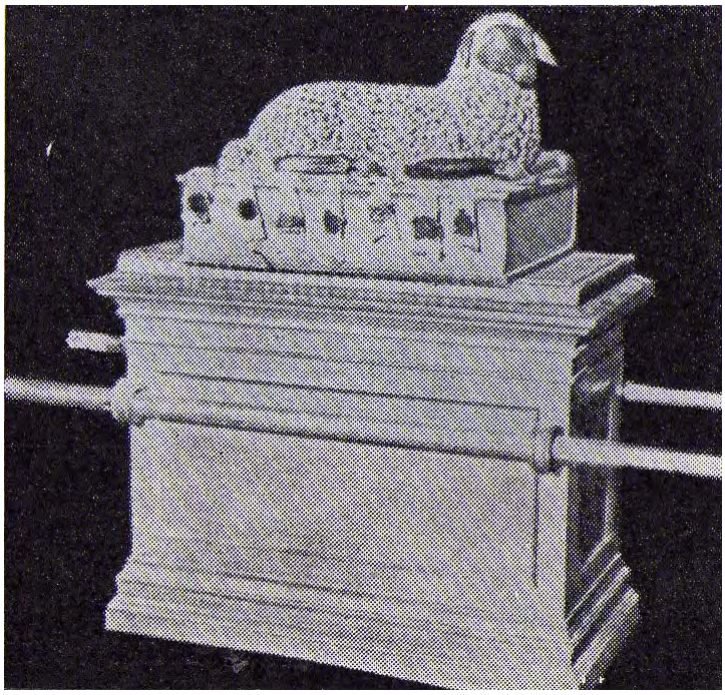

LOGEHELGEDOM
Bland helgedomarna i frimurarlogen är naturligtvis också den judiska förbundslådan med »slaktoffret»–»lammet» (= icke-juden).

JUDAS REGERINGSCHEF
I den av England och judendomen »beslutade» Fristaten Judäa skall Sionistiska Världsorganisationens utrikesdepartement Jewish Agency – president Chaim Weizmann – fungera som regering under Hans Brittiska Majestät, Konungen av England, Judäas Konung.

Tidskrift för upplysning

NATIONEN

UR INNEHÅLLET:

sid.

En ny tid 1

"Norskt" frimureri 4

Judeledd svensk konservatism 6

Frimurarinternationalen i den judisk-engelska imperialismens tjänst 8

Statens skuldsättning 19

Judeinflytandet i svensk press 21

Frimurarkontrollerad nationalism 22

"Det fria ordet" under frimurar-terror 26

UTKOMMER MED 6 NUMMER ÅRLIGEN

Abonnemang 1940: helår kr. 4:—, halvår kr. 2:25. *Lösn:r* 75 öre.
» 1941: » » 5:—, » » 2:75. » 1 kr.

Adress: BOX 1145, STOCKHOLM 16. *Postgiro:* 36 43.

N:r 6 (327) **December 1940** **Årg. 16**

NATIONEN

N:r 6 (327) **Redaktör: ELOF ERIKSSON December 1940**

En ny tid

I dag liksom för tvenne årtusenden sedan stå folket inför ett val som avgör deras framtida väl och ve. Frågan, som de ha att ta ställning till, är nu som då: Gud eller Mammon? Antingen erkänna Gudsandens suveränitet i världen eller Materiens överhöghet. Antingen inordna sig inom Skapelsens ram och följa dennas lagar eller förlora sig i materialistisk illusionism.

Den förstnämnda linjen, som bygger på Gudsordningen, är den konstruktiva, uppbyggandets linje, av evig hållfasthet. Den sistnämnda, i årtusenden uppburen av judendomens mammonism och syftande till judisk världshegemoni, är den destruktiva, nedbrytandets linje, som leder till kaos. I tretusen år har utvecklingen stått i tecknet av denna mestadels beslöjade tvekamp mellan den skapande Guden och det mot Skapelsens ordning revolterande judiska mestisfolkets världsmessianism.

Främst bland alla dem som predikat gudsbejakandets utvecklingslinje, den *kristna* linjen, är J e s u s av Nasareth, därför också K r i s t u s benämnd. Han varnade för judendomens gudlösa messianism såsom ledande till undergång. Men judarna ville icke lyssna till hans ord utan traktade i stället efter hans liv. Såsom en missdådare dömdes Jesus Kristus till döden. Brottet, för vilket han måste lida korsdöden, var: han vågade att säga sanningen, att uttala förkastelsedomen över judarnas gudlösa mammonism, förkunnande: *Sanningen är vägen.* Vägen till en bättre värld, till fred på jorden!

Men Jesu livsgärning medförde icke den vändning till den judiska mammonismens förintande, som dåtidens människor hoppades. Judendomen fann medel mot den Fara, som i Gudsordets förnyade uppenbarande hotade dess världsmessianism. Judarnas Högsta råd sände Schaul (Paulus) - av överrabbin Marcus Ehrenpreis betecknad »den store Gamaliels störste lärjunge» - in i de kristnas läger för att tillrättalägga Jesu lära i överensstämmelse med det judiska programmet. Kristendomen, som av Jesus fötts till nytt liv, förvanskades alltmera till en skenets kristendom - en irrlära för de icke-judiska folken, vilka i uppjagat känsloliv förleddes att acceptera judefolkets »utvaldhet», att avkoppla förståndet, avsvärja sina nationella helgedomar och beträda självuppgivelsens väg.

I närmare 1800 år kämpades den hårda striden mellan den judiska världsmessianismen och den gudsbejakande kristna idén, tills den förstnämnda genom »den stora frihetsrevolutionen» lyckades tillvinna sig en temporär seger. *»Frihetens»* tanke, som bar upp 1789 års revolution - judarnas och frimurarnas verk - var enligt Marcus Ehrenpreis samma »frihetstanke», som judarna förde med sig ut ur Egypten - *den judiska friheten,* rätten att taga all världen i besittning. Det var denna *»frihetstanke»,* som hembar seger i Paris 1789. I predikosamlingen »Från Vakttornet» erinrar Ehrenpreis om Mose avskedslöfte, ivrigt förmanande sina trosfränder att alltid noga ge akt på Torans (Mose 5 böcker) bud såsom utgörande en förutsättning för den judiska segerns vinnande. »Ty det (Toran) är icke ett tomt ord, som icke gäller eder, utan det är edert liv; och genom detta ord skolen I länge leva i det land, dit I nu dragen över Jordan för att taga det i besittning». (V Mos. kap. 32, vers 22 o. f.)

I verkligheten betydde »frihetsrevolutionen» 1789 judendomens genombrott, dess temporära seger över kristendomen. En ny aera, *den judiska frihetens, destruktionens aera* inleddes; i »demokratiens» namn påtvingades den folken, genom revolution eller fredliga medel. Den kristna världsordningen avskrevs, om ock ett »kristligt» sken tillsvidare bevarades; och Juda fattade spiran hos de »frigjorda folken». Nationalstaternas liv omskapades i hägnet av » frihetsrevolutionens»

destruktiva ideologi- i anpassning till judendomens världsmessianska strävan. Det *nationella* regeringssystemet fick vika för den *internationella* »demokratien», grundad i judendomens för ändamålet inrättade system av internationaler med frimureriet i spetsen. Nationalstatens maktinstrument förvandlades till redskap åt judeimperialismen, och på alla områden länkades utvecklingen in på judendomens destruktiva linje.

Den »demokratiska» ordning, som revolutionen av 1789 inledde, betecknade alltså den konstruktiva kristna idéns ersättande med den destruktiva judiska idén i folkens liv. Den *destruktiva epoken* hade gjort sitt inträde. På alla samhällslivets områden gavs fritt spelrum åt upplösningens krafter. Genom ett planmässigt och systematiskt, »reformistiskt» underminerings-arbete, utfört av judendomen och dess internationella hjälporganisationer, bragtes de nationella samfundsordningarna i upplösning. Vägen banades för världsrevolutionen, som enligt Sions Vises plan definitivt, skulle förinta den kristna världsordningen och ge plats för den judiska världshärskarriket. Efter 150 års intensivt arbete var »demokratien» färdig med sitt verk: de nationella samhällena stodo inför sitt slutliga sammanbrott i bolsjevism.

Mot detta *Lögnens destruktiva system,* som fört jordens folk till avgrundens rand, ställes i dag *Sanningens konstruktiva ideal.* Den nyvaknade *kristna tanken* reser sig åter mot den *judiska, uppbyggandets* krafter mot nedbrytandets. – En självbevarelsens akt! Ur judendomens framskapade kaos uppstod icke det salomoniska världsriket utan föddes *en kristen renässans.* I nöden vaknade de i människornas inre förborgade andliga krafterna till nytt liv. Det är denna kristna renässans, som under krigens och revolutionernas vånda nu framfödes. Dess verktyg äro de ledare och folk, som föra striden för mänskligheten befrielse ur den judiska satanismen, för ett nationell nyordning, den kristna kulturens återupprättande.

Alla folk beröras av det historiska avgörande, som pågår - striden mellan Gud och Satan, mellan Sanningen och Lögnen, uppbyggandets och förstörelsens krafter. Efter hundraårig förvillelse i judisk illusionism ha nationerna att återvinna sig själva och därmed sin plans i Gudsordningen. Även Sveriges folk befinner sig inför valet: fortsätta vägen mot undergång i judisk »frihet» eller vända tillbaka till den *svenska* vägen.

En sann svensk ordning i anslutning till den konstruktiva nyordningen i Europa skall träda i stället för den under »demokratiens» mask rådande judiska destruktionen!

———————

Finland godtager europeiskt storrum

Finske statsministern R y t i har offentligt uttalat sin anslutning till den av axelmakterna, framförda planen på ett europeiskt storrum. Denna skulle, ansåg talaren, erbjuda påtagliga fördelar för de inbegripna länderna, utan att behöva inkräkta på deras politiska självständighet.

Inom ett gemensamt storrum, där handeln fritt kan fortgå och i sin helhet goda förutsättningar och naturliga tillgångar förefinnas, har man möjlighet att uppnå en hög självförsörjning och välstånd för folken. Och detta är långt effektivare än som kan ske inom trånga, ensidiga självförsörjningsområden i skydd av tullmurar och andra internationella handelshinder.

"Norskt" frimureri

Den nya nationella regimen i Norge har inlett en kampanj mot frimureriet, vilket främst göres ansvarigt för det organiserade motståndet mot nyordningen. Den gamla lögnen om det »nordiska» frimureriets opolitiska, nationella karaktär är härmed slutgiltigt avfärdad.

Till illustrerande av det »humanitära» sällskapets verksamhet inom templets väggar öppnades den 1 december en utställning i förutv. Norska Landslogens lokaler i Oslo. Här fick man tillfälle bese de hemlighetsfulla interiörerna från logens inre: väggarna, täckta med dödens och gravens attribut, den svarta likkistan, omgiven med bödelns vapen, svärd och klubbor. Även labyrinten under byggnaden med gravkammaren och dess kranier, skelett och barnkistor voro tillgängliga för allmän åsyn.

I samband med utställningens öppnande höllos olika anföranden. Statsrådet H a g e l i n underströk, att frimureriet representerade de gamla liberalistiska tankarnas ödeläggande system och att frimurarna skola utrotas i Norge. Statsrådet L u n d e kritiserade skarpt frimurarnas i »toleransens» och de »humanistiska principernas» namn bedriven antinationell verksamhet och deras strävan för upphävandet av bestående rasmotssättningar. »Frimurarnas» avsikt är att - framhöll han - att hålla nere allt det, som ger folket kraft och styrka. Kampen för hem och folk, fosterlandskärleken, ätten och äran – allt, som våra förfäder uppskattade, skulle bort. Tredje internationalens slagord är en konsekven.s av frimureriets lärosatser. För att nedbryta arbetatarnas fosterlandskärlek proklamerades klasskampen».

Statsrådet Lunde tillbakavisade vidare med skärpa talet om »nationellt frimureri». Något dylikt existerar i verkligheten icke. När logen utåt framställer sig som välgörenhetsorganisation, är det blott för att avleda uppmärksamheten från dess politiska verksamhet. Norska Landslogen upprätthöll förbindelser med logerna i Sverige, England, Skottland, Frankrike, Belgien, U.S.A. m.fl. länder: den företräddes av samma person i Svenska Landslogen och Engelska Storlogen. De norska frimurarna sorterade under den högsta skandinaviska ledningen med säte i Stockholm. Av påträffade brev framgick fullt tydligt, att Norska Landslogen upprätthöll *politiska* förbindelser med andra länder och var nära anknuten till världsfrimueriet.

*

En av ledamöterna i Friumurarordens Högsta Styrelse i Sverige, Carl XIII:s-riddaren general P. H e g a r d t, Svenska Landslogens representant i såväl Supreme Counseil de Belgique som i Grand Lodge of Oregon (Mas. Temple, Portland), försöker i Bonniers Dagens Nyheter tillbakavisa statsrädet Lundes beskyllning mot det nordiska frimureriet för att syssla med politik och bestridde förhandenvaron av en skandinavisk frimurerisk överledning med säte i Stockholm. Broder Hegardt erinrar om förbudet i stadgarna mot att syssla med politik och förklarar, att förbindelserna med utlandets loger uteslutande avse »frimureriska frågor». Vad är då »frimureriska frågor»" Vad är det för slags »välgörenhet» Herr Broder-Generalen i egenskap av Svenska Landslogens representant utövat i Bryssels och Oregons frimureriska överheter?

"Slå amalekiterna, Jahve!"

Redan i stormaktskrigets tidigare skede yrkade judarna i England, att Tysklands städer, män och kvinnor skulle utrotas från jorden. Men de ansvariga statsmännen i London tvekade inför en dylik krigföring, väl inseende dess risker. Till slut genomdrevo likväl de engelska judarna och deras frimureriska medhjälpare sin önskan.

I månader flögo engelska bombare in över Tyskland och angrepo boningshus, lasarett, civilpersoner, kvinnor och barn. Åter och åter varnade Hitler för denna krigföring, ehuru förgäves. Slutligen när alla varningar varit fruktlösa, lät han det tyska flyget igångsätta vedergällningsaktioner, vilka fingo en helt annan effekt än de engelska flygexpeditionerna till Tredje riket.

Naturligtvis betjänade sig England-Juda också här av sitt beprövade stridsmedel Bibeln, när det gällde själarnas påverkan. Ordet i Skriften är ju heligt till bokstaven, och ve den som icke tror – han är fördömd i evighet! *Daily Mail* återger ett karaktäristiskt brev från en »kristen» läsare, A. T h o m p s o n, som med stöd av Bibelns ord fordrar total förstörelse av alla tyska boplatser, människor m.m.:

»Så gå nu åstad och slå amalekiterna och giv dem till spillo med allt vad de hava, och skona dem icke, utan döda både män och kvinnor, både barn och spenabarn, både fäkreatur och får, både kameler och åsnor'. (1 Sam., kap. 15, vers 3). Detta var Guds ord till Saul såsom straff för uselheten. Ingen sofism är i stånd att förringa Guds auktoritet. Om Saul var Guds instrument för utförande av hämnd, kan man då icke säga, att vårt land är hans instrument mot Hitlers och Mussolinis mångfaldigt större uselhet?»

Att England betraktade Judas gud såsom sin, visste man förut. Frågan är blott, om hänvändelsen till »hämnaren» Jahve denna gång skall hjälpa, vilket förefaller ovisst.

Sverige - vågbrytare?

Medan Europas stater allmänt göra upp räkningen med sina judiska parasiter, fortsätter Sverige att spela föregångare i »tolerans», glatt upptagande de internationella schackrarna i sin mitt. Under hänvisning till juden L ö w b e e r s utnämning till ordförande i svenska konstrådet, konstaterar den holländska tidningen *Nationale Dagblad*, Leiden, att i Sverige vägen alltjämt står helt öppen för judarna till samhällets ledarposter, t.o.m. i utrikespolitiken, vilken de tillsammans med halvjudarna dominera. Men Sverige bör icke missförstå tiden:

Makthavarna i detta urgamla land måste dock veta, att den nya tidens stormar icke gå Sverige förbi: de må icke tro, att landet liksom i 'frihetens' tid skall kunna bestå såsom isolerad demokrati under 'upplysta makthavare'. Det är ett vansinne att vilja använda Sverige såsom vågbrytare, mot vilken tidens mäktiga, strömningar skola krossas. Det skulle bli ödesdigert för vägbrytaren ... Strömningarna ha visat att de förmå övervinna större hinder.»

Judeledd svensk konservatism

Högerpartiet, som i »demokratien» Sverige är judefrimureriets speciella politiska kamporgan, ledes icke blott medelbart via frimurarlogen av världsjudendomen; även omedelbart. fungera judar i 1edngen. Medan Europas folk, efter att äntligen ha fått sina ögon öppnade, allmänt äro i färd med att befria sig från den judiska parasitismen, fortsätta konservatismens förmenta bärare i detta land i sin blinda »tolerans».

Karaktäristisk för situationen är den djärvhet, varmed de judiska inkräktarna ännu operera i det högerpolitiska. lägret, liksom om intet inträffat i Europa och världen. Ett nytt vittnesbörd härom gavs av den judiske docenten Gunnar H e c k s c h e r med hans föredrag »Nyheterna och sanningen» vid högerns och dess kvinnoråds i november hållna möte i Stockholm.

Hebréen Heckscher lät en maning gå ut till Sveriges män och kvinnor att rusta sig mot tidens ondska med upphov i diktaturstaterna (Tyskland och Italien). Det hotade systemet inom upplysningen - det judiska systemet - representerade Sanningen, medan diktatorerna företrädde Lögnen. - Judens eviga framställningsmetod! Det gällde därför nu att förhindra, att regeringen inkräktar på pressfriheten, d.v.s. den judiska friheten att efter behag förvilla den svenska folkmeningen. Tryckfriheten måste - menar Heckscher - skyddas mot alla attentatsförsök! Även måste ett värn resas mot faran av nyhetsförmedlingens besmittelse av »likriktningen» i diktaturerna. Svenskarna skola läras »att skilja agnarna från vetet», »att läsa mellan raderna och rätt bedöma bildningsmaterialet» - naturligtvis efter judens synvinkel:

»Vi uppleva lögnens förfall. I dagens Europa gör man sig ej ens mödan att göra lögnen trovärdig; om den upprepas tillräckligt: ofta, anser man att den så småningom blir accepterad som sanning … Ännu för några år sedan satte de Stora nyhetsbyråerna en ära i att ej förse tidningarna med annat än riktiga uppgifter. Numera äro dessa byråer till stor del verktyg för respektive länders politiska syften – de ha. 'nationaliserats'. Förutsättningen för att vår (frimurarhögerns) propaganda skall kunna tjäna sanningens sak är, att tryckfriheten ej inskränkes. De, som behärska propagandaapparaten, kunna annars utsättas för alltför stora frestelser att missbruka sin makt.»

När 1ögnens store mästare - såsom Schopenhauer kallar juden - vrider sig i klagan över »Lögnens förfall», förstår man, att det är illa ställt. Aldrig var heller på årtusenden situationen för Lögnens mästarfolk allvarligare än nu. Så länge judarna ensamma behärskade opinionsbildningen i Europa, regerade Sanningen allena! Men sedan folken genom sina statsledningar själva tagit hand om sina åsikter, är det Lögnen i dess grövsta förfall som härskar! Juda som opinionbildare kände ansvar inför land och folk; för en tidningspress under statlig tillsyn var det dock - enligt juden Heckscher - icke möjligt att motstå frestelsen till maktmissbruk.

Hur länge skola svenskarna tåla det kalla judiska stålet? Är icke tiden snart inne att förflytta inkräktaren utanför den svenska folk- och statsgemenskap, där han icke hör hemma?

Stora sociala reformer i Tyskland

Stort sociala reformer planeras i Tyskland efter kriget. Icke mindre än 6½ miljarder riksmark beräknas under de närmaste tio åren komma att användas för nya sociala företag.

Det rör sig bl.a. om ett bostadsbygge av väldig omfattning, vilket skall möjliggöra för varje tysk familj att ha minst fyra barn. På en tidsrymd av 20 år skola 6 miljoner nya moderna bostäder, med fyrarumslägenheter såsom normaltyp, byggas, och en storstilad plan för bostadslån skall uppläggas. Principen är, att varje tysk familj skall ha en anständig och vacker bostad till rimligt pris. Bostadsproduktionen får icke längre, såsom i de kapitalistiska staterna vara ett spekulationsobjekt.

Vidare bebådas en omfattande hälsolagstiftning, bl.a. åsyftande att varje tysk vart fjärde eller femte år skall kunna tillbringa en längre semester vid en tysk badort. Organisationen »kraft durch Freude», som är en underavdelning av Arbetsfronten, planerar uppförandet av tio nya badorter och byggandet av 60 nya fartyg för lustresor. Genom ökad yrkesutbildning skall möjliggöras för varje tysk att bliva perfekt i sitt fack, och lönefrågan skall lösas på ett rättvist sätt.

*

Rotary - täckmantel för engelsk-judiska intressen

Den av 47 lokalavdelningar bestående organisationen av Rotary Klub i Japan har upplösts. Talrika välbärgade japanska affärsmän tillhörde klubbarna, vilka sedan 1920 existerat i landet.

Tidningarna i Tokio berätta, att Rotary-klubbarna i Japan varit en täckmantel för internationell anti-japansk verksamhet. Under den oskyldiga manteln av sällskapliga sammankomster tillvaratogs i verkligheten engelska (-judiska) affärsintressen och bedrevs spionage för Englands (-Judas) räkning.

Hur vore det, om justitieminister Westman - själv medlem av Rotary Klub - en smula närmare granskade Rotarys verksamhet i Sverige?

Frimurarinternationalen

i den judisk-engelska imperialismens tjänst

För att förstå frimureriets roll i nutidssamhället fordras en ingående kännedom i den moderna politikens problem. Den »demokrati», som vi varit så stolta över, var i verkligheten ett beslöjat internationellt, judiskt kapitalistvälde, grundat i ett system av judiskt ledda internationaler med *Frimurarorden* i spetsen. Dess syfte var att genom en destruktiv politik bringa de icke-judiska staterna på fall och därmed bereda vägen för judendomens eftersträvade världsherravälde.

I den »demokratiska» staten har frimureriet framför andra varit bäraren av den salomoniska tanken och den judiska mentaliteten. Frimureriets »humanitära» väldsåskådning var en camuflerad judisk propagandametod, främst avsedd att upplösa alla naturliga, i rasen, blodet och den sanna traditionen förankrade föreställningar, till brytande av icke-judarnas motstånd mot den judisk-imperialis1iska frammarschen. Genom spolierande av de nationella samhällenas fundament sökte det internationella frimurarsamfundet åstadkomma ett tillstånd av upplösning och kaos i samhället, i vars tecken judarna skulle tilltvinga sig den absoluta makten hos folken och sedan på ruinerna av den revolutionerade världen upprätta sitt »tusenårsrike».

Frimureret, ledareinstansen i Judendomens under »demokratiens» mask utövade härskarvälde, verkar företrädesvis genom *ideologisk bearbetning* inom och utanför logen samt genom *praktisk politik* i frimureriets »humanitära» anda i yttervärlden, d.v.s. det »demokratiska» samhället. Hela denna verksamhet sker i fullaste harmoni med judendomens planer och önskemål. I Sverige äro sedan långt tillbaka frimureri och stat ett, svensk politik liktydig med frimurerisk (=judisk) politik. Under »demokratiens» aera ha frimureriets ledare i vårt land samtidigt varit statens ledare, och den svenska politiken har dikterats i enlighet härmed. Frimurarordens centrala ställning i svenskt statsliv illustreras av konungamaktens sammankoppling med frimurarorganisationen och det högsta svenskfrimureriska utmärkelsetecknets, Carl XIII:s-orden, upphöjande till statsorden.

Efter nationalsocialismens makttillträde orienterades det svenska frimureriet, som dittills parallellt samverkat med Englands och Tysklands frimurarorganisationer, till fullständig anslutning till det engelska frimureriet. Anmärkningsvärd är den härunder febrilt utvecklade förbindelsen mellan Svenska Stora Landslogen och olika engelskorienterade Supreme Council 33°. Englands frimurarkalender 1937 upptager G u s t a v V såsom hedersledamot av Grand Lodge of England Supreme Counsil 33°. Enligt den svenska frimurarmatrikeln 1940-194 är riksmarskalken Axel V e n n e r s t e n medlem av Supreme Counsil 33° for England, Wales, the Dominions and Dependencies of the British Crown, generallöjtnanten J. G. N a u c k h o f f medlem av Supreme Counsil 33° for Scottland och civilingenjören R. A:son L i n d m a n medlem av Supreme Counsil 33° for Irland.

Denna det svenska frimureriets sammankoppling med det engelska frimureriet förklarar det officiella Sveriges och den frimureriskt dirigerade, folkopinionen behärskade svenska dagspressens under senare år i n t a g n a , markant proengelska hållning, vilken bl.a. kommit till uttryck i det pågående stormaktskriget. Det bör därför ligga i varje svensks intresse att närmare lära känna denna överstatliga myndighet, som med England i spetsen vid sidan av den officiella statsmakten utövar det bestämmande inflytandet icke blott på vårt lands utan på samtliga »demokratiers» i Europa politik.

Det engelska frimureriets uppkomst

Förutom blodsförbundenheten och den sedan århundraden existerande ekonomiska sammanblandningen mellan Englands aristokrati och judendomen finnes ännu ett tredje band, som ouppl ösligt förenar det engelska överskiktet med det judiskas folket, nämligen frimureriet.

Den ursprungliga skråorganisationens utveckling till ett engelskt världspolitiskt maktredskap är ett högintressant ämne, som dock av utrymmesskäl här endast översiktligt låter sig behandla.

Redan XIV. århundradet funnos i England loger och sammanslutningar av yrkesmurare, vilka under XV., XVI. och XVII. århundradena starkt tillväxte i antal. Innehållet i skråsagan stödde sig alltmer utförligt på den gammaltestamentliga sago- och föreställningsvärlden, som inspirerats av reverends (präster), vilka handhade själavården i skråsammanslutningarna. Dessa reverends voro tillika med de adliga skyddspatronerna brödraskapets icke-yrkesmässiga medlemmar. Reverends och de adliga, patronerna tillförde efterhand gillena medlemmar ur sina vän och släktkretsar, och gillena antogo namnet, loger (lodges). Under inflytande av dessa i skråsamfunden inträdande icke-yrkesmässiga medlemmar trädde yrkes- och skråkamratskapets tanke alltmera tillbaka för sällskapsintresset. Till det yttre kännetecknades denna utveckling av att sammanträdena förflyttades från skråhallarna till värdshusen (tavernorna).

Med 1717 började ett nytt avsnitt i frimureriets historia, i och med att fyra loger i London - för att på ett värdigt sätt gemesamt fira sin skyddsherre Johannes Döparens dag - sammanslöto sig till *»Storlogen av London och Westminster»*. Att observera är, att icke en enda yrkesmurare var företrädd bland Storlogens första ämbetsmän. Några år senare, 1721, erhöll Storlogen av London sin förste adlige stormästare, hertigen av Montagu, varmed den utveckling inleddes, vilken till i dag satt sin stämpel på Englands frimureri. Från nämnda tid inriktar sig detta framför allt på att vinna medlemmar ur högadeln, hären och det ledande borgarskiktet. En stor upplagd frimurerisk personpolitik startades, åsyftande att placera frimurare på imperiets alla ledande poster, så att frimureri och stat där blevo ett. På hertigens av Montagu initiativ antogs under Wharton s stormästerskap 1723 den *första frimureriska konstitutionsboken*, författad av reverend Anderson. I de i denna intagna »gamla plikterna» utvecklades för första gången de nya grundsatser, som fingo så stor betydelse för den fortsatta, utvecklingen och som tillsammans med frimureriets »gamla landmärken», en sammanfattning av logedömets lagar och traditioner, alltjämnt gälla.

Londons Storloge utvecklade sig nu hastigt. 1725 räknade den 70 underlydande loger, 1732 var antalet 109 och 1740 181, varav 113 loger i London, 53 i landsorten och l5 i utlandet. 1772 funnos i London 160 loger och ute i landet 168 loger, lydande under Londons Storloge. 1751 sammanslöto sig, oberoende av Londons Storloge, 5 loger i den engelska huvudstaden under namnet *»Regular Lodges of Ancient Masons»*. Denna nya storloge omfattade 1813 59 loger i London, 127 loger i landsorten och 74 utlandsloger. Dess mest framträdande representant, var Lawrence Dermott. Den 27 december 1813 följde slutligen sammanslagningen av båda Storlogerna i London under namnet, »*United Grand Lodge of Ancient Freemasons of England*«. Stormästare för »*Modern Masons*», Londons storloge, var vid denna tid hertigen av Sussex, som den 13 maj 1813 övertagit ämbetet eller prinsen av Wales. Stormästare för *»Ancient Masons»* var hertigen av Kent, som den 1 december 1813 efterträdde hertigen av Atholl. *United Grand Lodge of England* räknade vid sin start 648 loger, varav 1 Storinspektorsloge, 139 stadsloger, 404 loger i landsorten och 104 utlandsloger.

Först med förenandet av de båda engelska Storlogerna i *United Grand Lodge of England* börjar det brittiska frimureriets egentliga blomstringstid samtidigt som dess politiska, makt-utveckling. Från och med nu var frimureriet den judisk-engelska imperialismens farligaste och mest verksamma hemliga vapen.

Konungahus och adel ledare av Englands frimureri

Den engelska aristokratien intog från början ett ledande ställning inom det brittiska frimureriet. Redan 1721 inträdde hertigen av Montagu, lord Herbert, lord Stanhope och hertigen av Wharton i Londons Storloge, där Stormästare-funktionen sedan oavbrutet innehavts av aristokratiens främsta representanter. Samma var förhållandet med Stormästarna för Ancient Masons Storloge. Också konungahuset var på det intimaste förbundet med

frimureriet. Den förste engelske frimurar-prinsen var F r e d r i k L u d v i g, prins av W a l e s, son av konung Georg II; han inträdde 1737 i logen. En särskilt framskjuten ställning i det engelska frimureriet intog konung E d w a r d VII, av sin tid betecknad »världens störste frimurare», vilken såsom prins infördes i brödraskapet vid ett besök i Stockholm 1868 av IX. frimurarprovinsens dåv. Styrande Mästare och Salomos Vikarie, konung Carl XV av Bernadotte.

Edward VII var ingen frimurar-furste i vanlig bemärkelse, för vilka titlar och värdigheter betyda allt; han tillhörde de *vetande* och samtidigt *ledande aktiva* frimurarnas krets, och hans roll såsom frimurarpolitiker var mycket betydande. 1871 blev han beskyddare för Storlogerna av Skottland och Irland. Sedan Stormästaren av Englands Storloge, markisen av R i p o n nedlagt sitt ämbete, blev dåv. Prinsen av Wales 1875 hans efterträdare. Edward VII var en av världskrigets huvudanstiftare. Genom sitt stora utflytande inom frimureriet bidrog han väsentligt till framgången av den mot centralmakterna, i synnerhet mot Tyskland, bedrivna inringningspolitiken.

Också hans efterträdare, konung George V, tillhörde frimureriet. George V erhöll titeln »Storpatron för de Tre-Frimurar-Institutionerna» medan hans gemål, drottning Mary, förlänades titeln »Storpatronessa för det kvinnliga frimureriet». E d w a r d VIII, nuv. hertigen av Windsor, infördes såsom prins den 2 maj 1919 i logen N:r 2614, lydande under namnet Household Brigade Lodge; 1924 utnämndes han till Stormästare i Stora Provinsiallogen av Surrey.

Storbrittanniens nuvarande konung George VI erhöll »frimurarljuset» den 3 december 1919 i Navy Lodge n:r 2612 och blev 1924 Stormästare i Stora Provinsiallogen av Middlesex. I juni 1937 utnämnde han i Albert Hall i London till *Stormästare i det Engelska frimureriet*. Den i Los Angeles utkommande frimurartidningen *Masonic Digest* (n:r 7, juli 1937) kommenterade denna händelse med följande ord:

»En historisk tilldragelse ägde rum inom frimureriet, då Georg VI under den gångna månaden personligen deltog i en församling i 'United Grand Lodge of England', för att insättas i ämbetet såsom Past Grand Master. Detta betecknar ett sällport erkännande av frimureriskråets genom konungen i världens största rike och är en anmärkningsvärd demonstration av vad frimureriet betyder i världsskeendet, i synnerhet i Brittiska imperiet. Det är vidare av största betydelse för frimureriets framtid.»

I en oavbruten följd återfinner man den engelska högaristokratien och de brittiska konungarna eller andra medlemmar av konungahuset såsom ledare av Englands frimureri. Därmed är jämsides med blodsförbundenheten och den kommersiella sammanblandningen det tredje enande bandet spunnet mellan Storbrittanniens ledande överskikt och Judendomen.

Frimureri - judendom

Redan D e r m o t t, den främste representanten för Ancient Masons Storloge, hävdade den uppfattningen, att frimureriet byggde på traditionen från Salomos tempelbygge. Han trodde fast på dess härledning från stiftshyddan och tempelbygget. Den kände projudiske engelske skriftställaren Hilaire B e l l o c skriver under rubriken »Position of Jews in England» i sin bok *The Jews* (sid. 223):

»Särskilda judiska institutioner, såsom frimureriet, vilket judarna i XVII. Århundradet upprättade såsom ett slags brygga mellan sig och sina värdfolk, voro i Brittannien synnerligen starka. Så uppstod en aktiv politisk tradition, som till slut visade sin stora betydelse och varigenom engelska staten stillatigande erkändes av de utländska regeringarna såsom judarnas officiella beskyddare i andra länder.»

Reverend S. M c G o w a n skriver i *Freemason* (2.4.1930)

»Frimureriet uppbyggdes på den gamla israelitiska lagen... Det var även Israel som väckte till liv den innerliga skönhet, vilken i dag bildar frimureriets fundament.»

Rabbinen Isaac M. W i s e deklarerar 1866 (3.8.) i *The Israelite of America:*
»Frimureriet är en judisk inrättning, vars historia, grader, ämbeten, lösenord och lagar från början till slut äro judiska, med undantag av en grad och några förpliktade ord.»

Richard C a r l i l e skriver i *Manuel of Freemasonry:*
»Storlogens frimureri av i dag är helt judisk. »

Bernard L a z a r e (jude) förkunnar i *L'Antisémitisme:*
»Vid frimureriets vagga stodo förvisso judar. Ja vissa riter bevisa, att det var kabbalistiska judar. »

Frimurarbrodern Rudolph K l e i n skriver i *Latomia* (7-8, 1928):
»Vår rit är från början till slut judisk; offentligheten borde härav kunna förstå, att vi ha livaktiga förbindelser med judendomen.»

I *Transactions of the Jewish Historical Society* (1894-95, vol. 2, sid. 156) heter det:
»Storlogens av England vapen består uteslutande av judiska symboler.»

Freemasons Guide (1901), New York, skriver:
»Frimurarna uppföra en byggnad, i vilken Israels Gud för alla tider skall leva.»

Le Symbolisme (juli, 1928):
»Det är frimureriets huvuduppgift att förhärliga den judiska rasen, som bevarat den gudomliga visheten oföränderligt ren. Må vi förlita oss på den judiska rasen, vilken icke känner några gränser.»

Encyclopedia of Fremasonry (1906), Philadelphia, fastslår:
»Varje loge är en symbol för det judiska templet, liksom varje mästare av stolen är en företrädare för den judiske konungen och varje frimurare förkroppsligar den judiske arbetaren.»

Under ordförandeskap av den amerikanske judenSamuel U n t e r m y e r fattade sammanslutningen *World Non-Sectarian Anti-Nazi Council to Champion Human Rights* vid ett möte i London 1934 en resolution till förmån för frimureriet. I resolutionen påbjöds, att den judiska bojkotten mot Tyskland skulle fortsättas i hela världen intill dess »tyska regeringen återupprättat frimurarlogena och återställt den egendom, den frånrövat dem».

Frimureriets vänskapliga inställning till judendomen såsom dennas försvarare i alla skrifter är även känd från de länder, där frimurarna representerat den politiska makten. Alltid var det där frimurarna, särskilt de av högre grader, som motsatte sig varje undersökning eller åtgärd mot det växande judiska inflytandet, liksom de frimureriska »kristna» politikerna städse voro redo att försvara de judiska intressena.

Frimurarbrodern W. S a n d e r s o n ger I sin bok Unser Verlust – Eine Abhandling über Freimaurerei (sid. 55) en närmare karaktäristik av frimureriets »kristliga» inslag:

»Det är visserligen lätt, ehuru icke anständigt och riktigt, att tadla grunderna för att de infört judiska bruk i frimureriet. De ha gjort sig stor möda att genom undertryckande av Nya testamentet skapa harmoni mellan judar och kristna.»

Engelska frimureriets vapenbild, judisk, tecknad av en jude!

Det bestående intima samarbetet mellan judendomen och frimureriet belyses vidare av det engelska f frimureriets vapenbild, som konstruerats av den judiske rabbinen Jacob Jehuda Leon, lydande tillnamnet T e m p l o. Den kände judiske historikern Lucien W o l f, president i *Jewish Historical Society of England,* skriver i sitt verk över sällskapets »Transactions» (bd II, årg. 1894—95, sid. 156):

»Han (Templo) var en skicklig tecknare, som förutom andra vapenarbeten tecknade utkastet till det av Storlogen av England i dag använda frimureriska vapnet. En vacker gammal kopia av detta vapen visades vid den nyligen hållna Anglo-Jewish Historical Exhebition. Det är helt sammansatt, av judiska symboler och utgör ett försök att framställa Cherbims olika uppenbarelseformer, vilka av Erzechiel skildras i andra visionen - en oxe, en människa, ett lejon och en örn. Dessa ting tillhöra den hebreiska symbolikens högsta, mystiska område.»

Judiske rabbinen Templo, det engelska frimureriets vapentecknare, var intim vän till den kände rabbinen i Amsterdam M e n a s s e ben I s r a e l, som av all kraft arbetade för återställandet av judarnas bosättningsrätt i England. Även den nyare forskningen hävdar, att juden Jacob Jehuda Leon Templo är utkasttecknaren till Storlogens av England vapen, vilket senare fullbordades av D e r m o t t.

Frimureriet såsom hemligt judiskt-engelskt politiskt vapen

Det mellan Englands aristokrati och judendomen i frimureriet slutna intima för-bundet fick sina starka politiska verkningar. Efter den i december 1813 genomförda sammanslagningen av de båda engelska Storlogerna blev frimureriet den judisk-engelska imperialismens farligaste och mest effektiva hemliga politiska vapen.

Med tillhjälp av frimureriet försvagar England den europeiska kontinentens folk genom att medels de frimureriska hemliga sällskapen i olika länder iscensätta antinationella rörelser och revolutioner, ja, t.o.m. krig. Så försökte England t.ex. efter de napoleonska krigen, i syfte att bemäktiga sig de spanska kolonibesättningarna och utbygga sin maktposition i sja1va Spanien, särskilt med hänsyn till Gibraltar, att genom en revolution försvaga Spanien. Engelska frimurare stodo i egenskap av Secret Service's agenter i förbindelse med de spanska »communeros», vilka 1822 räknade c:a 70,000 medlemmar; ett vidsträckt nät anhängare av dessa hemliga politiska sällskap hade dragits över hela Spanien.

Europas stormakter inkallade 1822 en kongress till Verona för lösande av det spanska problemet. Denna kongress förmådde dock icke lösa frågan, varför Frankrike 1823 såg sig nödsakat militärt besätta Spanien. Frankrike ville därmed förhindra, att de av de engelska frimurarna anstiftade revolutionära oroligheterna från Spanien spredo sig vidare till franskt territorium. Den franske historikern och statsmannen M. de C h a t e a u b r i a n d ger i sin 1838 utkomna bok Congrès de Vérone (sid. 38) en skildring av den roll, som de hemliga sällskapen spelade i de spanska borgarkrigen på 1820-talet under Ferdinand VII. Här ett utdrag:

»Mitt ibland de gamla frimurarna, sådana som Argüelles och Valdès, höjde sig därpå 'communeros', som sade sig vilja återskapa Karl V:s tidsålder. De kalla sig 'chevalier communeros' och utge sig vara förkämpar för jämlikhet och frihet. Genom en ed förplikta de sig att döma och med döden straffa envar, som avviker från dessa grundsatser, därvid icke ens undantagande konungen och hans efterföljare. En ohygglig ed i ett land, där människomord är något alldagligt. Under lagens skydd understödjas dessa hemliga sällskap av offentliga klubbar.»

Historiska dokument visa, att de engelska frimurarna voro de egentliga upphovsmännen till såväl den på 1820-talet iscensatta spanska revolutionsrörelsen som den franska julirevolutionen av 1830 ävensom att redan dessa frimurare arbetade hand i hand med Englands Secret Service. Lönnmordet var då, liksom i dag, Secret Service's förnämsta stridsvapen, varmed de engelska frimurarna sökte förverkliga sina dunkla planer. Bakom all denna aktivitet stod den engelska regeringen. Englands regering betjänar sig av frimureriet för upprättande av det judiskt-engelska imperiet och, så snart tillfälle därtill gives, dess ytterligare utbyggande.

Liksom den spanska revolutionen i IX. århundradets början och den franska juli-revolutionen 1830 voro verk av frimureriet, så var världskriget ett resultat av de engelska frimurarnas under ledning av konung E d w a r d VII i detta århundrades början bedrivna inringningspolitik mot Tyskland. Att denna kröntes med framgång, berodde framför allt på den perfekta

funktionen av de frimureriska förbindelser, som Edward VII underhöll med frimurarna i regeringarna i Belgrad, Paris, Rom och Petersburg. Mordet på den österrikiske tronföljaren, vilken blev gnistan som tände världsbranden 1914, var bevisligen även ett frimurardåd.

Också det nuvarande stormaktskriget är ett verk av Englands judisk-frimureriska krafter. Ehuru engelska livsintressen icke stodo på spel, utfärdade Englands regering den 3 september 1939 sin krigsförklaring mot Tyskland. Bakom denna ödesdigra handling stodo dessa dunkla judisk-frimureriska krafter, vilka allena hade intresse av att nedslå det anti-judiska och antifrimureriska Tyskland. C h a m b e r l a i n själv erkände förhållandet, då han underströk, att England gått i krig för att »förinta hitlerismen», med vilket uttryck - »hitlerismen» - de engelska makthavarna framför allt åsyftade den tyska antijudaismen och antifrimureriska inställningen.

För de härskande judisk-frimureriska kretsarna i England var det ett livsintresse att nedkämpa det anti-judiska och antifrimureriska Tyskland och dess bundsförvant Italien; liksom den polska statsbildningens oantastbarhet för dem var en livsfråga. Polens miljoner judar hade i århundraden utgjort den jättereservoar, som oavbrutet tillförde Västeuropas länder med judiskt blod, därmed bevarande den västeuropeiska judenheten från att bli steri1. England och det engelska folket äro också för judarna och deras frimureriska hantlangare endast ett medel för uppnående av judendomens världsimperialistiska mål.

Englands roll i judendomens världsplan ligger i öppen dag. Det låter sig icke längre göra att avskilja mellan engelskt, judiskt och frimureriskt, vilka tre begrepp i det engelska överskiktet smält samman i ett. Judiskt blod, judisk kapitalism, judisk ande och judiskt frimureri ha för mycket innästlat sig i den brittiska högaristokratien för att England numera skulle vara i stånd att bedriva en nationell engelsk politik.

Den världsplan, för vars genomförande judendomen arbetar, är alls icke engelsk. I Brittiska imperiet se judarna blott en förberedelse, en övergångsform till deras projekterade världshärskarrike. Det engelska frimureriet är plattformen, från vilken judendomen med hjälp av sina agenter i England genom enskilda länders revolutionering söker åstadkomma en judiskt ledd världsrevolution, som till slut skall frambringa det judiska världsriket.

Frimureriet utesluts ur det nya Europa!

Den store motspelaren mot dessa judisk-frimureriska planer är ledaren av det nya Stortyska riket A d o l f H i t l e r. Han har brutit judendomens makt i Tyskland och tillintetgjort därvarande frimurarorganisationer. M u s s o l i n i, det fascistiska Italiens ledare, har i sitt land utfört detsamma. General F r a n c o s Spanien blev likaledes antijudiskt och antifrimureriskt. I Ungern äro frimurar-logerna sedan åtskilliga år förbjudna. För att hindra en ytterligare tillbakagång av sin makt i Europa och återerövra de förlorade positionerna inledde frimureriet slutligen sitt avgörande slag mot Tyskland. Det skedde genom Englands krigsförklaring 3 september 1939. England, Europas ledande frimurarland med 460,000 frimurare - det likaså starkt frimuriserade Frankrike räknade endast 50,000 - var den predestinerade banérföraren i detta världsjudendomens »korståg» mot de antijudiska nationella staterna.

Men den militära händelseutvecklingen tog ett annat förlopp än judarna och frimurarna samt deras adliga och kungliga drabanter väntat sig. Inringningspolitiken mot Tyskland slog denna gång fel, tack vare icke minst S t a 1 i n s vägran att ställa det nya Ryssland till krigshetsarnas i London förfogande. Tyskland står såsom segrare på alla fronter. Tjeckoslovakiet, frimurarna M a s a r y k s och B e n e s' konstlade mosaikstat, och deras allierade frimureriska vapendragare på Versailles-kongressen existera icke mer. Polen och Frankrike äro slagna och därmed även Englands bundsförvanter å fastladet. Själva Brittiska imperiet knakar i sina fogar.

Judendomen och frimureriet ha förlorat sin mesta mark i Europa, som står inför en nyordning av antijudiskt och antifrimureriskt natur. Europas folk ha förstått, att det inflytande England genom judarna och frimurarna utövat i deras länder varit ödesdigert, och de ha av denna lärdom dragit de logiska konsekvenserna samt följa i allt större utsträckning de återupprättade nationernas givna föredöme. I Stortyska riket, inklusive Böhmen, Mähren och Generalguvernementet, liksom i Romerska imperiets hela territorium, Spanien, Portugal och Ungern är frimureriet i dag förbjudet.

Den 4 angnsti 1940 upplöstes frimureriet i Kroatien och i början av september i Nederländerna. I general Antonescus och Järngardets Rumänien finnes icke heller längre plats för de hemliga sällskapen. Bulgariens frimurare förkunnade nyligen sin »självupplösning», men detta var uppenbart blott en manöver för att undandraga frimureriet statligt ingripande, vilket likväl misslyckades: i början av september tillsatte den bulgariske inrikesministern Grabowski en kommission, som sedan anbefallt konfiskering och indragning till staten av frimurarlogernas i Bulgarien egendom. Även marskalk Pétains Frankrike vill icke veta av frimureriet. I Norge förbjöds frimureriet i samband med den nya ordningens införande under september d. å.

Sålunda fortgår Frimureriets uteslutning ur de europeiska nationernas politiska och ekonomiska liv i raskt tempo. Denna uteslutning skall bli total. Med de förenade tyska och italienska vapnens slutseger förintas också den engelska högborgen, huvudbasen för judarnas och frimurarnas maktutövning på denna kontinent, till välsignelse för alla dess folk. Då först skall ur ett orosfullt, av frimureriska konspirationer, revolutioner och krig pinat, av judisk anda och judiskt guld behärskat och förslavat Europa genom en vis och rättfärdig nyordning *ett nytt, fredligt, lyckligt och fritt Europa uppstå!*

Även Sverige har sin plats i denna konstruktiva nyordning. Men det rådande destruktiva systemets herrar, judarna och deras i politisk gemenskap med Englands-frimureriet levande svenska frimurarbröder, vilka i vårt land äga en av sina sista befästa positioner i Europa, motsätta sig en anpassning till den nya ordningen. De ha alla plötsligt blivit så »fosterländska» och »samhällsbevarande» samt mobilisera i »frihetens» och »kulturens» namn nationens alla krafter till försvar för sin hotade illegala härskarställning i det svenska samhället.

Bort med judendomens internationaler! Bort med de stats- och folkfientliga hemliga sällskapen!

Frimureriskt hetscentrum i Holland

Med förbudet mot frimureriet i Holland oskadliggjordes ett synnerligen farligt internationellt hetscentrum. Det har nämligen framkommit, att det holländska frimureriet hörde till den judisk-frimureriska internationalens aktivaste och starkaste organisationer och att parollen mot Tyskland och Italien över Holland från mun till mun förts ut i världen.

Liksom i alla stater, vilka befrämja den äkta och den konstlade judendomen, voro även i Holland de flesta politiska, kulturella och ekonomiska föreningarna starkt bemängda med logebröder. Liknande är ännu i dag förhållandet i de nederländska kolonibesittningarna.

Statens skuldsättning

En av de huvudvägar Judendomen följt i sin strävan för folkens underkastelse har varit: *Skuldsättning*. Härigenom undergrävdes de nationella staternas suveränitet och oberoende; nationerna försänktes i ett förnedrande beroende, ett evigt ränteslaveri under den judiska kapitalismen, främst representerad av de låneemitterande bankerna. Inför Sveriges folk framställdes skuldsättningen såsom en ren välsignelse, en räddning ur svårigheter, som fordrade extra ordinära åtgärder.

Ingen bland de vise männen i statsledningen förstod vad Salig Dumbom förstod: att man icke blir rikare därför att man lånar; de levde alla i den föreställningen, att de genom den alltmer forcerade statsskuldsättningen berikade staten. De kunde icke fatta, att varje upptaget statslån blottande statens inkompetens och bristande uppfattning av statsrättigheterna, I stället för att följa förnuftets väg och genom temporära skatter uttaga medlen för nödvändiga statsutgifters bestridande, gingo de till Kapitalets Herrar och tiggde eviga räntelån för täckande av ett korrumperat statslivs slösaktiga behov. Så förleddes de falskt informerade folken att binda sig vid en anordning, som tvang dem att icke en utan många gånger, ja i evighet, med ränta på ränta, betala penningemedel, som regimen upptagit för bestridande av förmenta statliga behov. Med 5 procents lånebetalning måste ju staten efter tjugu år onödigtvis betala en procentsumma lika stor som det upptagna lånet, under fyrtio år den dubbla summan o.s.v., utan att den obetalda skulden därför minskas.

Väl komna in på denna det statsfinansiella vansinnets väg, bjuder det givetvis svårigheter att komna därur. Statslånen bli som blodiglar å statskroppen, som suga blodet ur organismen, vilken slutligen blott kan räddas genom ett resolut operativt ingripande, som befriar från det onda. Men en dylik operation ligger icke för »demokratien», vars koryféer just ha den hejdlösa miljonrullningen med statsmedel att tacka för sin härlighet.

*

En översikt över statsskuldsättningen i Sverige sedan sekelskiftet ger en drastisk bild av det läge, vari denna utveckling fört landet. Vi ha på några få årtionden hunnit så långt å skuldsättningens sluttande plan, att ett återvändande till förnuftet till ställer sig mycket svårt. Tiden närmast före sekelskiftet, då statsmakten ännu med mindre djärvhet handskades med folkets medel, växte statsskulden med genomsnittligt knappt 5 milj. kr. per år; den uppgick 1900 till den jämförelsevis blyga summan 320 milj. kr. Under det nya seklets första period, den fredliga, ökade takten starkt med genomsnittligt 25 milj. kr. per år; vid periodens slut var skuldsumman uppe i 648 milj. kr.

Under världskrigsperioden, 1914.1920, ökades statsskulden genomsnittligt 121 milj. kr. årligen till 1 496 milj. kr. eller ca. 1 ½ miljard kr., medan räntebelastningen ökade från 22 milj. kr. till 60 milj. kr. Den närmast följande perioden, från ingången av 1921 till medio av 1931, höll skuldsättningen ett mera måttfult tempo med en genomsnittlig ökning av 33 milj. kr. per år. Den därpå följande 8-års-perioden, statsaffärernas våldsammaste expansionstid, från medio av 1931till medio av 1939, ökade skuldsättningen i ett mycket starkt tempo, vilket framför allt hade sin grund i »sociala reformer» och statsingripanden till »lindring av den med världsdepressionen sammanhängande arbetslösheten». Staten påtog sig rollen såsom allmän understödsgivare, dock utan att fråga efter motsvarande arbetsperiod till ca. 75 milj. kr. per år. Från 1 845 till 2 633 milj. kr. och räntebelastningen från 82 till 91 milj. kr.

Under den nya krigsperiodens första budgetår, 1/7 1939-30/6 1940, har statsskulden sprungit upp från 2 633 till 3 625 milj. kr.. d.v.s. med i det närmaste en miljard kr. De efterföljande månaderna av innevarande budgetår har den stegrade skulökningen fortsatt och nu överskridit 4-miljardstrecket, alltså en ökning hittills på 1 ½ miljard under föga mera än 1 år mot 1 miljard de fyra krigsåren förra gången. Statsskulden beräknas inom kort vara uppe i 4 ½ miljarder kr. Finansministeriet räknar med, att den även i händelse av ett nära liggande fredsslut skall komma att överskrida de 5 miljarderna. Den årliga ränteutgiften representerar redan en börda å driftbudgetens utgiftssida, tillhörande 100-miljonklassen.

*

Under tidigare generationer redde sig svenska folket utan att behöva förpanta statsförmögenheten åt det giriga räntekapitalet. Men nu på den korta tidsrymden av 40 år, från 1900 till 1940, utan tvingande skäl en dylik förpantning skett från 320 till 4 500 miljoner kr. Enligt den officiella statistiken utgjorde svenska statens tillgångar den 30 juni 1938 4 656 milj. kr., alltså ungefär det belopp, som Sveriges statsskuld nu i det närmaste torde uppgå till. I »frihetens» namn och under högstämda sånger till »folkets» ära förskingrades arvet från förfädren, och den regerande »demokratien» blir snart hänvisad till konfiskation av den privata svenska egendomen för att kunna fortleva och täcka sina ständigt stigande levnadsbehov.

Judeinflytandet i svensk press

Die Judenfrage, organ för »Antisemitisk Aktion», Berlin, offentliggör i sitt n:r 30/31 d.å. en artikel »Om det judiska inflytandet i svenska pressen», vari staven brytes över den allmänt spridda föreställningen om svenska tidningspressens frihet från judeinflytelser. Judendomen äger genom sina personliga förbindelser med svenska tidningar stora möjligheter att påverka opinionsbildningen i Sverige. Die Judenfrage skriver:

»Tre fjärdedelar av aktierna i *Dagens Nyheter* befinna sig i judiska händer, till huvudsakliga del i familjen B o n n i e r s ägo. Tidningens faktiska ledning är koncentrerad hos denna judefamilj. Ekonomichefen är visserligen en arier, men chefen för annonsavdelningen är en jude, Gabriel G r ü n e w a l d, vilket har så mycket större betydelse som Dagens Nyheter är Sveriges största annonsorgan. Betydelsefullt är vidare, att även tidningens ekonomiske redaktör, Anders L i n d b e r g e r, är jude. Dessa människors inställning t.ex. till krig' händelserna är höjd över allt tvivel.

Likaså finnes judiskt ägare-inflytande hos *Göteborgs Handels och Sjöfartstidning*. Omkring 8 proc. av aktierna innehas av den judiske läkaren och föreståndaren för mosaiska församlingen i Göteborg, Carl M a n n h e i m e r, en broder till den kände 'svenske' bankdirektören Hermann Mannheimer, över ett mindre aktiekapital förfogar judinnan Astri L e v i n s o n, (gift med advokaten Forssman). Utgivaren och chefsredaktören i. tidningen, professor Segerstedt, är själv icke jude, men personligen intimt förbunden med judefamiljen Mannheimer (ävensom med judinnan Levison. Red.); han är ägare av omkr. en femtedel av företagets aktier. Omkring hälften av aktiekapitalet tillhör de icke-judiska advokaterna John Axel Forsman (gift med judinnan Levison) och Torsten Wilhelm Zetterberg, vilka sitta i tidningsbolagets styrelse. Dessa äro båda innehavare av den f. d. judiska advokatbyrån Dr Philip L e m a n, också en häntydan på judiska förbindelser.

Även andra stora svenska tidningar ha judar i sina redaktionsstaber. *Stockholms-Tidningens* teaterkritiker är juden Guido V a l l e n t i n. I *Aftonbladets* redaktion återfinnes juden Pontus Henriques, son av det Bonnierägda förlaget *Åhlén & Åkerlunds* judiske juridiske rådgivare. Musikkritiker i *Svenska Dagbladet* är juden Moses P e r g a m e n t.»

Så långt Die Judenfrage! Till de påvisade judiska personinflytelserna inom den ledande svenska tidningspressen komma sedan hela stora staben s.k. »fria medarbetare» - judar, frimurare och andra »bröder» -, som förste tidningarna med lämpligt »upplysnings-material», samt de olika jude- och frimurardirigerade nyhetsbyråerna inom och utanför landet.

F r i m u r a r k o n t r o l l e r a d n a t i o n a l i s m

Frimureriet är i dag den myndighet, som dominerar Sveriges politiska liv. Intet tillåtes ske, ingen politisk rörelse tolereras, som icke sanktionerats av den frimureriska överheten. Ett nationellt initiativ har knappast sett dagen, förrän Svenska Landslogens utsända tagit hand därom i syfte att: neutralisera och oskadliggöra, vilket plägar ske genom att ideologiskt och politiskt bringa det under sin kontroll samt ekonomiskt ställa det i beroende av de med medel ur logekretsar utrustade »sympatisörer» brödernas nåd.

Efter Hitlers övertagande av makten igångsatte det svenska frimureriet en omfattande aktion för att säkra sin position mot den nationalsocialistiska faran och samtidigt i sin hand trygga ledningen av varje nationell livsyttring i Sverige liksom av förbindelserna med Tredje riket. »Nationella» och »nazistiska» föreningar växte upp som svampar ur jorden, överallt med frimurarbröder i ledningen eller i bakgrunden. En storstilad plan lancerades 1934 från Stockholm: en grupp högre frimurare-militärer skulle med stöd av de till en enhetlig »nationell rörelse» sammanförda nystartade politiska fraktionerna etablera en »nationell diktatur»; »demokratiens» brister hade också här börjat lysa igenom, varför en »nationell» regiförändring icke ansågs ur vägen. Bättre förekomma än förekommas, bättre själv taga initiativet än låta andra taga det! Bland fäderna till planen var även frimurarbrodern av X. graden, översten Erik Frans Michael G r a f s t r ö m (Frim. Matr. 1940-41, sid.35); ett dugligt verktyg för dess realiserande trodde man sig ha funnit i den alltid lika kampglade översten Martin E k s t r ö m. Som förbindelseman med det nationalsocialistiska Tyskland betjänade man sig av den i Berlin då bosatte frimurarbrodern av VI. graden, kaptenen Nils v o n B a h r, gift med judinnan Vera Jacobsson och verksam som generalsekreterare i Antikomintern.

Men planen misslyckades; männen, som skulle utföra den, höllo icke måttet. Frimureriet uppgav dock icke sina spekulationer; senast har det med stöd av W- a l l e n b e r g s Enskilda Bank startat en »nationell offensiv» under ledning av den »demokratiska» lyckoriddaren, asiaten Nils W o h l i n samt med Tor Bonniers svåger Rütger E s s é n, den »nordiske» Per E n g d a h l och kolportören Allan E k b e r g - H e d q v i s t(i går kommunistisk, i dag »nationell» agitator) såsom skenanförare. I frimureriets arbete på den nationella fronten spelar också den beprövade frimurarbrodern av IX. graden Carl Patrik O s s b a h r en framträdande roll såsom förbindelseman mellan å ena sidan Svenska Landslogen-högern-nationella oppositionen och å andra Svenska Landslogen-Tredje riket. (Frim. Matr. 1940-41, sid. 68.) Ossbahr, som till 1940 stod upptagen i frimurarmatrikeln som ämbetsinnehavare i IX. Frimurarprovinsens båda främsta »nordiska» loger – A.I.B. i »Nordiska Cirkeln» och F.A. i »Den Nordiska Första» - var på sin tid Svenska Landslogens representant hos den frimureriskt orienterade Stalhelmorganisationen i Tyskland och då deciderad motståndare till Hitller-rörelsen. Sommaren 1938 framträdde frimurarbroder Ossbahr som de nordiska ländernas förste talesman vid Nordische Gesellschafts stora möte i Lüberk, där han i ett föredrag utvecklade det »nordiska> programmet i enlighet med frimureriets aktuella ståndpunkt, naturligtvis med utelämnande av jude, frimurar- och rasfrågor. I dag sköter han sekretariatet i Svensk-Tyska Föreningen.

På samma vis förhåller det sig över hela den »nationella» fronten. Överallt frimurarbröder i ledande poster, i nyckelpositioner och i kulissdraperierna. Här ligger också främst förklaringen till de allestädes oklara linjerna och benägenheten för att med undanskymmande av de verkligt ansvariga - potentaterna i synagogan, frimurartemplet och Enskilda Banken – föra kampen på det periferiska planet, mot »demokratiens» tjänstgörande marionetter. För att nämna ännu ett fall: I det tidigare »fascistiska», därefter »Nationalsocialistiska Arbetarpartiet», numera presenterande sig såsom »Svensksocialistisk Samling» och »Lindholms Frihetsrörelse», innehas den viktiga funktionen som partikassör sedan åratal av frimurarbrodern av VI1. graden Gunnar Kolbjörn S ö n s t e b y (Frim. Matr. 1940-41, s. 167). Redan 1934, underströk partiledaren Sven Olof L i n d h o l m vid ett personlig samtal med den som skriver dessa rader, att det icke var möjligt för honom och hans parti att föra en direkt aktion mot frimureriet, enär han då skulle

stöta bort partiets »sympatisörer» (ekonomiska bidragsgivare); men detta hindrade icke, att partiets tidning vid skilda tillfällen glorifierat »Ledaren» såsom den vilken i Sverige fört den heroiska kampen mot frimureriet.

Mot bakgrunden av det här relaterade måste det faktum ses, att den s.k. »nationella» oppositionens grupper de senast förflutna åren alltid varit de som först gjort Landslogens utsända »nationella» paroller till sina. Så var det också den kritiska vintern 1940, då den »nationella oppositionens» krafter trädde i spetsen för den av det i förbund med det engelska arbetande svenska frimureriet ledda kampanjen för vårt lands engagemang i kriget mot Ryssland. Hade de fått sin vilja igenom, skulle Sverige och hela Skandinavien i enlighet med Englands och judendomens vilja ha blivit en krigsskådeplats med front mot Tyskland.

Frimureriet bort ur Sveriges nationella liv!

———————————

Fransk frimurarutställning

I oktober d.å. öppnades i Petit Palais i Paris en utställning över frimureriet, vilken kunnat glädja sig åt stor publikfrekvens. I slutet av månaden hade mer än 300,000 personer besökt utställningen, som skall bli en vandrings- och propagandautställning för hela Frankrike. De franska tidningarna återge mängder av fotografiska interiörer från logerna och framhålla den skadliga verksamhet den överstatliga, av judendomen ledda och för judendomen arbetande frimurarsammanslutningen bedrivit i Frankrike. Bonniers *Dagens Nyheters* franske korrespondent C. A. B o l l a n d e r ger i tidningen för den 14 november en skildring från »skräckutställningen», varur vi citera:

»Salar som tidigare hyst gammal italiensk och fransk konst ha blivit fyllda med allehanda troféer från de numera stängda frimurarlogerna: trearmade ljusstakar, mässingsvärjor, svinlädersförkläden, trianglar, Sionsstjärnor, hela denna maskeradutstyrsel med vilken frimurarna i Frankrike (ja, i hela världen!) älskade att omge sina hemliga ceremonier, Disraeli, jude och . frimurare, har fått lämna förordet till utställningens katalog: 'Världen styres av andra personer än de tro som aldrig tittat i kulisserna'. Här får allmänheten äntligen titta i kulisserna: här äro de avslöjade, de som igår ännu voro Tredje republikens herrar».

»Här äro katalogerna med de stora namnen - från Voltaire och Danton ned till Joffre, marskalk av Frankrike, och Joffre med förnamnet Auguste, portvakt och medlem av logen 'École mutuelle'. Vilken brokig flora av loger: 'Mänsklighetens välgörare', 'Universums hjältar'. 'Den fulländade tystnadens ros', 'Den flammande stjärnan' etc.! Här är frimurarrepublikens Mariannebyst med de tre årtalen 1789, 1840, 1870. Här får man se det gamla gotiska kapellet där Stora logens frimurar-Kristus, omgiven av smycken och emblem; timglasen, dödskallarna, skeletten, hela attiraljen; till och med svinlädersförkläden, som funnits i den brittiska arméns bagage på ett av Flanderns slagfält under den stora våroffensiven.»

»Först och sist utställas några interiörer, rekonstruerade från Stora Franska Orientlogen. Stora Franska Logen och Blandade Logen i Rouen. Man får se det gamla gotiska kapellet där Stora konventet samlades, Begrundans rum, där lärlingen måste dröja några minuter framför dödskallar och timglas, och mystiska bokstäver å den svarta muren, templet för de höga graderna med fondens Salomotempel och de skiftande draperierna: brunröda för 4:e till 18:e graden, röda från 18:e till 33:e graden. Det stora utställningsrummet är väl ändå tredje gradens invigningsrum i Rouenlogen med alla stjärnor på de svarta väggarna och skelett av Adonhiram, Salomotemplets arkitekt, mördad av tre gesäller, som i sin tur dödades av nio mästare.»

»Så mycket mystisk historia, från de gamla verkliga gillenas tid upp till de moderna politiska brödraförsamlingarna, så mycket blott alltför okänd historia – voro icke de franska encyklopedisterna en gång frimurare, är den stora franska revolutionen icke en frimurarrörelse? Liksom naturligtvis hela Tredje republiken, hela Folkfronten! Se bara på alla dessa dyrbara insignier som en gång tillhört baron Eduard de Rothschild. 'Suverän Prins av Kungliga Hemligheten'. Stig bara in i detta tempel, där stormästaren bestämde om Frankrikes fred och krig: här ligger ett litet dokument, daterat den 9 december 1938, en klagoskrift från logen 'Frimurarenigheten' mot bröderna Chautemps och Jean Zay, som varit alltför ljumma i sin kamp för det röda Spanien. 'Innan man är minister är man först och främst frimurare'. Står det i skrivelsen.»

Ja hemligheten kring judendomen över hela jorden arbetande hemliga politiska verktyg skingras nu i alla länder också i Frankrike. Judendomens egna språkrör i pressen se sig icke längre i stånd att helt förtiga avslöjandena, där dessa redan äro offentlig kunskap.

———————————

Lindhagen blir folkupplysare

Ledamoten av riksdagens första kammare, förre borgmästaren Carl L i n d h a g e n har inlämnat sin sista riksdagsmotion, handlande om freden. N:r 1,024 bland hans under riksdagstiden (49 riksdagar) avgivna motioner. I ett tidningsuttalande upplyser hr I… att han efter tillbakaträdandet från riksdagen icke ämnar upphöra med sin offentliga verksamhet:

»En fortsättning till motionerna följer på andra vägar. Alla möjliga vägar! Först och främst skall jag gå ut och upplysa folket. Vidare tänker jag mig bildningscirklar med uppgift att studera de asiatiska religionerna, alltså från Kina till Nasareth, den senare utmynnande i budskapet om fred jorden».

Man avvaktar med ett visst intresse, om den gamle fredsvännen Lindhagen i sitt b1ivande upplysningsarbete även ämnar ge den judiska »religionen» den plats, som här tillkommer densamma eller om han pietetsfullt ämnar gå förbi det kapitlet.

*

Ny steriliseringslag i Sverige

En ny steriliseringslag, avsedd att ersätta 1934 års lag om sterilisering av vissa sinnessjuka, sinnesslöa m.fl. har utarbetats inom justitiedepartementet. Den nya lagen, som skall träda i kraft den 1 juli 1941, omfattar jämte sterilisering ulan samtycke även sterilisering av personer, i stånd att lämna giltigt samtycke till ingreppet. Förutom själslig sjukdom eller defekt skola såsom grund för sterilisering gälla svårartad kroppslig sjukdom eller kroppslyte, som kan antagas gå i arv, samt vidare av asocialt levnadssätt förorsakad olämplighet att vårda barn. S1utligen kan kvinna steriliseras, om på grund av sjukdom, kroppsfel eller svaghet havandeskap kan medföra fara för hennes liv och säkerhet.

"Det fria ordet"

under frimurar-terror

Omedelbart efter startandet av periodiska tidskriften Nationen oktober 1925 uppsöktes undertecknad, tidskriftens redaktör och ansvarige utgivare, av frimurarbrodern av X. graden, major S. A. Duse, som utbad sig en garanti, att jag i min publicistiska verksamhet skulle avhålla mig från allt ordande om frimureriet. Vore jag villig avge en dylik garanti, vore man - försäkrade hr Duse - redo garantera mig det rikligaste kapitaltillskott och all framgång; varom icke, skulle mitt tidningsföretag vara dömt till undergång.

Eftersom syftet med Nationen var att fritt och obundet inför vårt folk framlägga sanningen om tidsförhållandena, var det mig icke möjligt att avge den av major Duse önskade garantin, vilken otillbörligt skulle inskränkt publikationens rörelsefrihet. Framstöten var i verkligheten ägnad att ställa frimureriet i en misstänkt dager; och vad jag senare upplevde visade, att denna första misstanke var alltför berättigad. De gångna 15 åren ha nämligen tillfullo klarlagt, att *frimureriet* så långt ifrån att utgöra. »ett opolitiskt, nationellt och kristligt välgörenhetssällskap» - såsom officiellt uppgives - i realiteten är *en politisk, internationell, judisk sammanslutning, själva den ledande instansen i den imperialistiska judendomens under »demokratiens» mask utövade hemliga storfinansiella diktaturstyre.*

Då alla försök att bringa mig »till förnuft» visat sig fåfänga, igångsattes ett allt hänsynslösare motarbete mot Nationen. Genom organiserad viskningspropaganda åsattes Nationen etiketten »smutstidning», och tidningsförsäljare och abonnenter varnades personligen från att befatta sig med publikationen, enär de eljest förmenades riskerat att bli betraktade såsom medansvariga i »smutspropagandan».

Bl.a. anordnades i av frimureriet kontrollerade sällskapsklubbar bojkott mot abonnemang å Nationen, hotades annonserande firmor från att annonsera i tidskriften etc. Till de Svenska Landslogen underlydande frimurarlogerna och brödraföreningarna utsändes cirkulär, som uppklistrades å logeväggarna och vari frimurarbröderna uppmanades (= befalldes) att icke läsa eller ekonomiskt stödja Nationen. Ett dylikt cirkulär återges här nedan i facsimile:

Till

Provinsial Mästare och Ordförande Mästare i loger samt Ordförande i brödraföreningar inom den IX Frimurare Provinsen.

För uppläsning å allmänt sammanträde i loge och förening och där så lämpligen kan ske för anslag å dörren till sammanträdesrummet har Loge-Direktorium beslutat utfärda följande anmaning:

Under senare tid har i växande omfattning till salu utbjudits olika slag av tryckalster, som angiva sig utgöra frimurarelitteratur eller som eljest behandla frimureriska ämnen och förhållanden, men vilkas innehåll i stor utsträckning är ovederhäftigt och felaktigt. För bröderna torde det sakna allt verkligt intresse att taga del av här åsyftade missvisande framställningar, vartill kommer att genom inköp av dessa tryckalster ekonomiska förutsättningar beredas vederbörande författare och förläggare att fortsätta med alstrens utgivande I alldeles särskilt hög grad gäller vad sålunda ovan anförts tidningen N a t i o n e n, vars tillvaro, enligt vad som kan antagas, lärer vara beroende på att lösnummer av tidningen i stor utsträckning inköpas av frimurarbröder

Uppenbart är att den litteratur som här avses länder till men ej endast för frimureriet i allmänhet utan även för många enskilda bröder

Loge-Direktorium får därför vänligen uppmana bröderna att icke genom inköp eller annorledes uppmuntra någon frimureriska frågor behandlande litteratur, om vilken bröderna icke i frimurarebibliotek eller på annat tillförlitligt sätt förvissat sig, att den kan vara av värde eller verkligt intresse för bröderna.

Stockholm den 19 december 1934.

På Loge-Direktorii vägnar:
YNGVE G WISÉN
Ordförande

/ Sven *Themplander*
Sekreterare

Slutligen, när alla försök att medelst hemlig terror komma Nationen till livs visat sig fruktlösa, tillgreps öppen terror. Den 10 oktober 1935 offentliggjordes i den svenska dagspressen att genom TT distribuerat, så lydande meddelande:

»Mellan Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd och tidningskolportörerna i Stockholm är överenskommet, att endast sådana tryckalster få försäljas, som icke äro sårande förmoral, tukt och allmän anständighet. Skulle skiljaktiga meningar härom uppstå, avgöres denna fråga av 'Stockholmspressens rådgivande nämnd'. Med anledning av en mot tidningen Nationen riktad hemställan av amiral Lindman såsom tillhörande det svenska frimureriets högsta ledning (kurs. av förf.) har denna nämnd förklarat tidningen Nationen sårande för allmän anständighet, i följd varav den icke vidare försäljes av tidningskolportörer, vilka saluföra huvudstadens dagliga tidningar. Den rådgivande nämnden utgöres av professor Herlitz, generaldirektör Örne och redaktör Valfrid Spångberg.»

Den av »det svenska frimureriets högsta ledning» genom Svenska Tidningsutgivareföreningen jämte nämnder framtvingade försäljningsbojkotten berövade mig i ett slag min under mångårigt hårt och kostsamt arbete uppbyggda försäljningsorganisation, omfattande mellan 500 och 600 egna tidningsförsäljare i alla delar av landet, med vilkas bistånd jag lyckats uppnå den betydande spridningen av 10,000 à 15,000 exemplar av Nationen. Det vid tiden för försäljningförbudets utfärdande rådande tillståndet med frimureriet såsom allmän, suverän politisk härskare inom de »demokratiska» samhällsordningarna tvang mig likväl att tillsvidare inskränka mig till en mera defensiv hållning gentemot dem, som i »moralens» namn skändade min ära och våldförde sig mot min lagliga rätt.

Med anledning av det i senare tid inträdda nya allmänna politiska läget, som bl.a. tagit sig i uttryck i att *frimureriet* numera i de flesta europeiska stater förbjudits såsom *en stats- och folkfientlig sammanslutning,* ansåg jag i oktober 1940 tiden vara inne för en aktion i syfte att vinna rehabilitering och få det 1935 utfärdade försäljningsförbudet mot Nationen upphävt. Aktionen inleddes med en till förutv. ordföranden i Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd, chefsredaktören Sten Dehlgren i Dagens Nyheter avlåten, så lydande skrivelse:

»Stockholm den 19 oktober 1940.

Herr Chefsredaktören Sten Dehlgren, Dagens Nyheter, Stockholm.

Till följd av beslutet 9 oktober 1935 av Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd, vars ordförande Chefsredaktören var, kungjordes 11 oktober s. å. förbud för legitimerade tidningsförsäljare att saluföra tidskriften Nationen.

Förbudet motiverades med, att tidskriften skulle vara 'sårande för allmän anständighet', d.v.s. farlig för svenska folkets moral.

Jag önskar icke i detta sammanhang ingå på halten av de moraliska betänkligheter, som föranlett den av Eder omfattade ståndpunkten gentemot min tidskrift, och detta så mycket mindre som jag finner ett försvar mot slik beskyllning såsom varande under min värdighet. Den omdömesgilla världen kan här icke rimligtvis hysa mer än en uppfattning, vilken även en gång skall bliva den allmänna.

Vad jag i dag med dessa rader åsyftar är: att anhålla, att det av Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd 9 oktober 1935 under Edert presidium beslutade orättfärdiga och i strid mot Sveriges grundlag stående försäljningsförbudet mot tidskriften Nationen snarast möjligt såsom omotiverat upphäves, så att jag snarast må komma i åtnjutande av min lagliga rätt att fritt och obehindrat försälja Nationen.

De skador av ekonomisk och annan art, som Edert ådagalagda moraliska nit gentemot min tidskrift Nationen vållat mig personligen, ha varit högst avsevärda, och det saknas anledning att nu låta dessa skador ytterligare ökas.

Högaktningsfullt
Elof Eriksson.»

Till svar härpå ingick följande skrivelse från chefsredaktören Dehlgren:

Jag har fått Ert brev av 17 oktober och har sänt en avskrift av detsamma till den nuvarande ordföranden i Stockholms dagliga tidningars distributionsnämnd, direktör Hjalmar Wallén.

Det torde emellertid icke vara redaktör Eriksson obekant., att i det avtal som Stockholms dagliga tidningar ha med tidningskolportörerna i Stockholm och som de återförsäljande butikerna också följa finnes bestämt, att om anmälan kommer att en saluförd publikation anses sårande för tukt, sedlighet och allmän anständighet, distributionsnämnden har att anmäla den saken till den s.k. rådgivande nämnden. Denna nämnd har att avgöra huruvida publikationen anses falla under den nämnda diskvalifikationen och sedan har distributionsnämnden, vars ordförande jag på min tid var, endast att underrätta samtliga återförsäljare om rådgivande nämndens utslag, vilket i realiteten betyder att dessa återförsäljare icke saluföra publikationen ifråga. Jag tillåter mig också påpeka, att den ordning som distributionsnämnden efter rådgivande nämndens anvisning vidtar icke strider mot grundlagen. Publikationen förbjuden icke till försäljning. Återförsäljarna meddelas endast att om de försälja ifrågavarande publikation de icke kunna få sälja Stockholms dagliga tidningar gemensamt med denna. Vilka som vid tidpunkten ifråga sutto i rådgivande nämnden kommer jag nu icke ihåg. Möjligen tror jag att det var professor Herlitz, redaktör Valfrid Spångberg och rektor Alf Ahlberg. När nämnden tillkom, utgjordes den av förre landshövdingen Widén, redaktör Valfrid Spångberg och generaldirektör Anders Örne. Rådgivande nämnden kompletterar sig själv.

Jag har velat lämna dessa upplysningar, som måhända kunna ställa åtgärden i dess rätta belysning.

Högaktningsfullt
S. Dehlgren.»

Med anledning av detta svar från chefredaktör Dehlgren översändes nedanstående skriftliga framställning till nuvarande ordföranden i Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd, direktören Hjalmar Wallén i Svenska Dagbladet:

»Framställning till Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd.

Stockholm den 23 oktober 19-10.

Till Ordföranden i Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd, Herr direktör Hjalmar Wallén, Svenska Dagbladet, Stockholm.

Den 10 oktober 1935 offentliggjordes i de svenska dagstidningarna, däribland Svenska Dagbladet, ett genom Tidningarnas Telegrambyrå distribuerat meddelande, att Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd 'med anledning av en mot tidningen Nationen riktad hemställan av amiral Lindman såsom tillhörande det svenska frimureriets högsta ledning' utfärdat förbud för Stockholms legitimerade tidningsförsäljare att försälja tidningen Nationen såsom 'sårande för allmän anständighet'. Detta förbud utvidgades omedelbart genom de Svenska Tidningsutgivareföreningen underordnade distributionsorganen till att gälla tidningsförsäljningen inom hela riket, och det upprätthölls dels genom kontroll av nämnda organ dels även genom frimurarlogernas utsända ombud, vilka hotade tidningsförsäljarna med allmän bojkott och ekonomisk ruin, om de försålde Nationen.

Jag önskar icke i detta sammanhang inga på halten av de moraliska betänkligheter, som 1935 kom Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd att offentligt brännmärka min tidskrift Nationen såsom 'sårande för allmän anständighet', d.v.s. vådlig för svenska folkets moral. Därest S.D.T.D. ansett den myndighet, 'det svenska frimureriets högsta ledning', som gjort hemställan om förbudet, vara en sådan ovillkorlig auktoritet i moraliska angelägenheter, att dess hävdade uppfattning och krav på förbud i varje fall måste följas, anser jag mig böra erinra därom, att ifrågavarande hemliga internationella brödraskap numera i de allra flesta europeiska stater är förbjudet såsom ett stats och folkfientligt sällskap, företrädande direkt

omoraliska principer.

Jag önskar icke heller i detta sammanhang taga ställning till frågan vem eller vilka av de olika institutioner, organisationer och personer som befattat sig med det ovan nämnda förbudet mot Nationens försäljning, som äro att anse såsom de mest ansvariga, men vill erinra om, att beslutet tillkom under former, som skulle ge den ene möjlighet att skylla ifrån sig på den andre, vilket även tydligt visade, att man allestädes var fullt på det klara med dess orättfärdighet. I realiteten stod det i strid mot Tryckfrihetslagen, fast man genom formalistisk ordkonst försökte dölja detta faktum och ge sig sken av att röra sig på lagens grund. Den praktiserade metoden för att realiter sätta Sveriges, grundlag ur funktion, göra den helt illusorisk, var dock: alltför genomskinlig för att icke genomskådas av de omdömesgilla, även om dessa hittills haft det svårt att göra sig gällande.

Då Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnds åtgärd att i oktober 1935 såsom direkt vådlig för svenska fo1kets moral anordna försäljningsförbud för min tidskrift Nationen varit till största men för mig personligen, för mitt goda anseende och min ekonomi, ser jag mig i dag nödsakad att, alldenstund jag finner åtgärden i strid mot lagens anda och mening, höja anspråk på rehabilitering och återinsättande i vad jag anser vara min fullt lagliga rätt. Jag anhåller därför, att det av Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd den 9 oktober 1935 utfärdade försäljningsförbudet mot min, tidskrift Nationen såsom till alla delar omotiverat och stående i strid mot lagens anda och mening snarast möjligt måtte upphävas under offentlig rehabilitering, så att jag snarast möjligt må komma i åtnjutande av min lagliga rätt att fritt och obehindrat försälja Nationen.

Högaktningsfullt
Elof Eriksson
Redaktör och ansvarig utgivare av Nationen.»

Till svar härpå ingick från ordföranden i Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd, direktör Hjalmar Wallén, en skrivelse, daterad 25 oktober, vari tillkännagavs, att min framställning remitterats till Tidningsutgivareföreningens Kommissionsnämnd, som numera handlägger ärenden av ifrågavarande art. Den 29 okt. inkom T.U:s Kommissionärsnämnds svar, som hade följande lydelse:

» Svenska Tidningsutgivareföreningen. Stockholm den 29 oktober 1940.

Herr Redaktör Elof Eriksson, Box 1145, Stockholm 16.

På grund av ändrad organisation är det numera Svenska Tidningsutgivareföreningens Distributionsnämnd, direktör Hjalmar Wallén som numera handhar sådana ärenden, varom Eder skrivelse av den 23 dennes till Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd handlar. Skrivelsen har därför översänts till oss.

Rent principiellt kan det givetvis tänkas, att beslut av denna beskaffenhet kunna ändras, såvida bärande skäl härför förebringas. Sådana skäl kunna icke anses förebragta i Eder skrivelse, som endast innehåller klander av distributionsnämndens beslut. Det första villkoret för att frågan skall kunna upptagas till ny prövning är att Ni lämnar närmare upplysning som kunna ge vid handen att Eder tidning hädanefter skall präglas av en annan ton och anda, än de som på sin tid föranledde distributionsnämndens beslut.

Högaktningsfullt
På T.U:s Kommissionärsnämnds vägnar:
Uno Skarstedt.»

Med anledning av detta Svenska Tidningsutgivareföreningens svar å min framställning av 23 oktober avläts nedanstående skrivelse:

Herr Ombudsman Uno H. Skarstedt, Svenska Tidningsutgivareföreningen, Kommissionärsnämnden, Stockholm.

Jag har emottagit Eder skrivelse av 29 oktober, Svenska Tidningsutgivareföreningens svar å min framställning av 23 s. m. med krav på upphävande snarast möjligt av det i oktober 1935 av Svenska Tidningsutgivareföreningen genom Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd och dess 'rådgivande nämnd' utfärdade försäljningsförbudet mot min tidskrift Nationen såsom 'sårande för allmän anständighet'. Med anledning härav får jag meddela följande.

Då från Eder sida hävdas att 'inga bärande skäl' för försäljningsförbudets upphävande av mig förebragts, vill jag återupprepa vad jag redan i min framställning till Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd framhållit, nämligen: att Svenska Tidningsutgivareföreningens enligt min uppfattning i strid mot grundlagens anda och mening företagna inskridande mot min tidskrift, Nationen varit till största men för mig personligen, för mitt anseende och min ekonomi. Jag kan häri icke annat än se i högsta grad bärande skäl för mig att fordra omedelbar rättelse av den mig i 'moralens' namn tillfogade vanäran och skadegörelsen.

Jag ser av Edert svar, att Svenska Tidningsutgivareföreningen icke endast vidhåller sin i oktober 1935 hävdade uppfattning om min publicistiska verksamhets omoraliska karaktär utan direkt ställer en ändring i berörda avseende såsom villkor för att jag skall komma i åtnjutande av min lagliga rätt samt lösas från den vanärans fördömelse, vari man bragt mig. Eftersom jag aldrig gjort mig skyldig till den förseelse, ett omoraliskt, för svenska folkets moralvådligt skrivsätt, som Svenska Tidningsutgivareföreningen sanningslöst beskyllt mig för och dömt mig till offentlig vanära och stor ekonomisk skada, är det mig givetvis icke möjligt att i dag erkänna en dylik förseelse, än mindre att göra bot och bättring eller lämna önskade betryggande garantier för en med moralens krav överensstämmande 'annan ton och anda än de som på sin tid föranledde distributionsnämndens beslut'.

Varken den dömande myndigheten utanför Sveriges författning, 'det svenska frimureriets högsta ledning', som hösten 1935 fordrade försäljningsförbud mot min tidskrift Nationen såsom 'sårande för allmän anständighet', eller domens utförare, Svenska Tidningsutgivareföreningen med nämnder (Distributionsnämnden och Rådgivande nämnden) funno vid förbudets utfärdande skäligt att med ett ord skriftligen eller muntligen underrätta mig om vari min 'anständighetssårande' publicistiska verksamhet bestått.. Till datum, ehuru förbudet varat i över fem år, har den dömande myndigheten och dess verkställande organ icke tillställt mig någon förklaring, som skulle göra det möjligt att närmare granska de moraliska motiv, som föranlett det sensationella, mot grundlagens anda och mening stridande inskridandet mot mig. Att under sådana förhållanden i dag från Svenska Tidningsutgivareföreningens sida kräva en ändring av 'ton och anda' i Nationen måste framstå såsom oförklarligt.

Jag räknade med möjligheten, att fem års eftertanke skulle ha fört Svenska Tidningsutgivareföreningens ledning på bättre tankar och klargjort för densamma orättmätigheten av den behandling, som föreningen låtit mig komma tilldel, men jag ser, att någon sinnesförändring icke inträtt. Då Svenska Tidningsutgivareföreningen fastmera framhärdar uti att vilja offentligen utdöma min publicistiska verksamhet såsom omoralisk, ser jag mig nödsakad att återupprepa min skarpa protest mot fortsättandet av den vanärande, sanningslösa beskyllningen mot mig såsom företrädare för en 'anständighetssårande' publicism. Såvisst som sanningen en dag skall segra också i detta land, skall den mot mig i lagens och moralens missbrukade namn av oansvariga instanser med självtagen rätt begångna oerhörda förbrytelsen gottgöras.

Högaktningsfullt
Elof Eriksson.»

Ja, så ställer det sig i verkligheten med den mångbesjungna »pressfriheten» i Sverige av i dag! Den folkupplysare som villigt underkastar sig lögnens majestät, den under »demokratiens» mask diktatoriska; regerande judisk-frimureriska härskarmakten – honom går det väl; den däremot som tager sin folkupplysande uppgift på allvar och ärligt söker fullgöra sin plikt att säga folket sanningen - han ställes såsom simpel förbrytare utanför lagen, vanäras och skadas i sin legitima verksamhet.

Frimureriets laglösa terror i det svenska samhället skall brytas, lagens helgd återupprättas!

Elof Eriksson.

Frimereriet livaktigt i Danmark

Omkring 10,000 människor tillhöra i dag frimurarlogerna, rotaryklubbarna samt andra under judiskt inflytande stående hemliga och ockulta sällskap i Danmark. Den tyska ockupationen har uppenbart lämnat »demokratiens» i vårt södra grannland fundament tämligen oberört, såsom även framgått av den där ogenerat arbetande underjordiska propagandan.

Danska tidningar, däribland *Faedrelandet*, framhåller det oförenliga i de förpliktelser, som åligga statsmedborgare gentemot de över-folkligt ledda organisationerna, med de plikter, som fosterland och folk äga rätt att fordra av varje medborgare. De över-statliga organisationernas tillvaro är oförenlig med den nationella folkgemenskapen.

STÖD

NATIONENS kamp

för sanning och rätt

genom att rekvirera, studera och sprida den av **Nationens**

Förlag tillhandahållna upplysningslitteraturen.

(Se omslagets baksida!)

I BRÄNNPUNKTEN

Den destruktiva judendomen

I en 1933 å förlaget »Consolidated Book Publishers, Inc.», Chicago, utgiven bok betitlad »From Pharao to Hitler – What is a Jew» citerar juden Bernhard B r o w n uttalanden av juden Maurice S a m u e l i hans verk »You Gentiles»

»Vår eländiga monoteism är eder Guds eviga fiende... I ären oförskämda fega stackare och i jämförelse med oss pöbel ... Vi ha antagit edra seder, vi tala edert språk, vi dela edert land och edra inrättningar med eder, och likväl står juden avsides från den kristna världen, och hans effektiva bidrag till dess liv äro ödesdigert olika edra ... I konsten öro vi av andra klass, däremot ha vi frambragt ett oerhört stort antal revolutionärer, socialister och radikaler ... I vetenskapen litteraturen och den plastiska konsten ha vi alltid varit ett mindervärdigt folk... Vi, förstörarna, skola för alltid förbli förstörare ... Intet, alldeles likgiltigt, vad I gören, skall tillfredsställa våra anspråk och fordringar. Vi skola alltid förstöra, emedan vi behöva en egen värld.»

Denna äktjudiska bekännelse av Manurice Samuel gör juden Bernard Brown under jubel till sin egen, Den står förövrigt helt i samklang med judendomens i Talmud och Sions Vises Protokoll utgivna plan för världsherraväldets erövring.

*

Norge och judefrågan

Del nya Norge ägnar livlig uppmärksamhet åt judefrdgan. Ehuru judarna till antalet äro jämförelsevis få, ha de förestått att i största omfattning göra sitt inflytande gällande i norrmännens land.

Fritt folk, Nasjonal Samlings organ, understryker, att det allmänt utbredda tillbedjandet av Mammon och därav betingade urartning i Norges enskilda och offentliga liv härröra från det sedan länge existerande inflytandet av främmande, judiska ideal. Landets nationella krafter, som eftersträva en social förnyelse, intaga också en deciderad antijudisk hållning.

Vittnesbörd om denna det nya Norges antijudiska ståndpunkt gåvos nyligen i de utfärdade förbuden mot frimureriet och Rotary Klub.

*

»Vårt krig»

David Ben G u r i o n, en av världsjudendomens, ledande och farligaste representanter, erkänner i den judiska tidskriften *New Judaea* oförbehållsamt, att det pågående stormaktskriget är judendomens krig:

»Av fullaste hjärta skola vi skänka brittiska armén och brittiska folket allt vårt bistånd. Ty det krig, som påtvingats Storbritannien är vårt krig.»

Den moraliska bockfoten i D. N.

Bonnier-tidningen Dagens Nyheter, Judendomen, ledande organ inom svensk press, har på sistone undergått en märklig förvandling. Det har blivit konungsligare än konungen själv, kristligare än kyrkan själv och mera fosterländskt än själva högerpartiet, som här tagit patriotismen på entreprenad. I dag behöver kantänka det revolutionära Juda, till sitt försvar mot den »barbariska» antisemitismen både kung, kyrka och nationalism - dessa myndigheter och begrepp, som det nyss i övermod gjorde allt för att skända.

Aftonbladet anser, att det gått för långt med synagogeorganets påkomma iver som moralens överkontrollant i detta land. Under rubriken »Den moraliska bockfoten i D.N.» serverar Aftonbladet ett beskt genmäle mot D.N., som klandrat A.-B. för dess bristande samhällsbevarande nit:

»Dagens Nyheter har hittat på utvägen att bli seriös på gamla dagar och uppträder i dag som lekmannapredikant, den där vill lära sveaska folket mores. Ett organ, som byggt hela sin existens på snobbism, negativism och som under decennier med kallgrin sönderfrätt nationella svenska värden, gör emellertid en misstänkt figur i svart kapprock... Att sätta samtidens politiska verklighet på huvudet, att undanhålla eller förfölja sanningen var för D. N.-falangen sport och hobby - och nu skall man rädda sin person genom att bli 'fosterländsk'. Så duktigt. När de mångåriga destruktörerna, som på varje punkt, tagit miste i fråga om vår egen ställning i samtiden och försökt att systematiskt vilseleda folket, när dessa herrar efter att ha blivit i grund avslöjade rikta sina anklagelser ut mot andra håll, då förstår man att det gäller camouflage av den egna gåshuden.»

*

Sanningen på marsch i England

Sanningen om det pågående kriget och judendomens del däri är på marsch i själva den »belägrade fästningen» England. Plutodemokratiens spetsar göra där visserligen sitt yttersta för att hindra frammarschen, dock efter vad det vill synas förgäves. Redan i maj 1939 skrev dekanen vid St. Paulskyrkan, reverend W. R. I n g e i *The Church of England:*

»Krigsfaran hotar icke från Tyskland och Italien, den kommer från oss själva. Våra röda rasa allestädes över, att världsrevolutionen blivit hejdad och hetsa till krig mot Tyskland, Italien och Japan. De understödjas härvid av *judarna*, som använda sitt stora inflytande i pressen och parlamentet till att frambesvärja förvecklingar med Tyskland.»

*

»Frimurarnas gata» blir - katolsk helgongata

Kommunalrådet i den sydfranska staden Tarbes har - berättar *La république du Sud-Est* beslutat omdöpa »Frimurarnas gata» till namnet efter ett katolskt helgon. Det häröver mycket förtjusta katolska bladet, ser i namnförändringen ett bevis för, att franska folket förstått »den nationella revolutionens mening».

Judefrågan i Ungern

Judefrågan är jämte jordreformen det problem, vilket dominerat Ungerns inrikespolitik, framhåller Carl K r e u g e r i en artikel i *Aftonbladet*. Pilkorspartiet, bäraren framför andra av de nya nationella idéerna, kräver ett snabbt och radikalt ingripande för judefrågans lösning.

I Ungern liksom i andra länder koncentrera sig judarna till de stora städerna och industriorterna; av Budapests invånare är var femte jude. Medan judarnas andel i befolkningen endast är 5,5 proc., gå 25 proc. av nationalinkomsterna i judiska fickor. 20 proc. av nationalförmögenheten är judisk egendom, och 75 proc. av handel och industri behärskas av judarna.

Ett antal lagar ha antagits mot judarna, ehuru utan att man kommit problemets kärna närmare. Så har man sökt bryta deras monopol inom en del yrkesgrenar t. ex. bland läkare och advokater, genom bestämmelsen, att blott ett visst antal judar få sysselsättas inom samma yrke, i proportion till deras andel i befolkningen. Men denna lag mötte ett starkt motstånd från de mäktiga judiska kretsarna, varför det icke konsekvent kunnat genomföras.

*

Kampen mot judarna i Frankrike

Den franska hären kan nu betraktas som judefri, konstaterar L,Action Française. Även rensningen av franska ämbetsvärlden från judiska raselement har gjort stora framsteg; enbart i staden Marseille ha c:a 1,325 av de 7,500 stadstjänstemännen avlägsnats från sina poster.

Ett stort antal såsom icke-önskvärda betecknade judiska element söka sig emellertid till industrien och handeln, och detta icke utan framgång. Ja, tillströmningen är på sina håll så stor, att folkfrontens anda där redan börjar göra sig märkbar, särskilt i de smärre industristäderna.

*

Frankrikes kolonier rensas

Genom ett dekret av generalguvernör Ducous ha alla judiska hemliga organisationer i F r a n s k a I n d o k i n a förbjudits och upplösts. Kolonialförvaltningen eftersträvar en avveckling av allt brittiskt och annat judiskt inflytande.

Frimurarlogerna på M a d a g a s k a r och M a r t i n i q u e ha upplösts och förbjudits. I M a r o c k o har en särskild lagstiftning införts, över vars tillämpning utförliga föreskrifter utfärdats.

Prenumerera
på N A T I O N E N 1941

FRÅN VÄRLDSFRONTEN

Judas »gyllene bok» till Roosevelt

.

Amerikanska judekongressens presidium inträdde på sin tid för president Roosevelts återval till president. M u t u a l B r o a d c a s t i n g C o. meddelar nu att Amerikas över 1,000 judiska organisationer beslutat att som hedersgåva (»tribut») till presidenten överlämna en kopia av den judiska nationalfondens i Palestina *gyllene bok.*

Ett nytt bevis på den rådande solidariteten mellan U.S.A:s judiskt härstammande president och judefolket

*

»Brittiska judar» bli »amerikanska»

Enligt *Shanghai Mainichi* förmärktes f. n. bland de i Shanghai bosatta judarna en stark tendens till förvärv av amerikanska statsmedborgarskap. Det är framför allt ledande brittiska judar, som genom förvärvande av amerikanskt medborgarskap söka skydda sina förmögenheter mot befarade förluster.

Tron på Englands seger i kriget är tydligen icke stor ens bland de brittiska judarna själva, som med sitt fina väderkorn finna klokast att i tid lämna det ramponerade engelska statsskeppet och söka sig till det - amerikanska.

*

.Antifrimurerisk aktivitet i Genève

Enligt meddelande från Genéve ha på olika ställen i staden plakat med frimurarfientliga inskrifter anbragts. Polisen inskred omedelbart och avlägsnade plakaten. I samband därmed häktades ett antal personer.

De destruktiva andarna bannlysas

Bortåt 1,500 böcker av författare, som i gårdagens »demokratiska» Frankrike stodo högst i ropet, äro i dag förbjudna i landet. Bland de förbjudna märkas också följande namn:

Léon Blum, André Maurois, Sigmund Freud, Stefan Zweig, Thomas Mann, Emil Ludwig Chohn, Henrich Heine, Julien Benda, Edonard Daladier, Georges Mandel, Paul Reynand, Henri de Kérillis, Wladimir d'Ormesson, Geneviève Tabouis.

Alla högt uppskattade namn i »demokratien» Sverige!

*

Antijudiska flygblad i London

Antijudiska flygblad ha - meddelar *Petit Dauphinois* (12.4.40) – på senaste tiden i stor mängd spritts i London, särskilt i arbetarkvarteren. I flygbladen utpekas judarna såsom de ansvariga för kriget.

Saken har väckt. mycken oro i judiska kretsar. Den citerade tidningen berättar, att Londons överrabbin hänvänt sig till inrikesministern och fordrat, att den antijudiska propagandan genom drakoniska åtgärder skall stoppas.

*

Greklands judar

Enligt senaste judiska uppgifter är antalet i Grekland f. n. bosatta judar omkring 100,000. Av dessa komma enbart på Saloniki över 70,000, 4,000 bo i Janina, omkring 2,000 i Cavalla, Larissa, Seres och Athen.

Tysklands skolväsen omdanas

Tyske undervisningsministern R u s t har bebådat en grundläggande reformering av undervisningsväsendet. I enlighet med Führerns vilja ska den nya typ av allmänt läroverk som praktiserats i Ostmark, s.k. »huvudskolor» utan terminsavgifter, införas i hela Tyskland.

De nya läroverken avse framför allt att, bereda begåvade folkskoleelever, vilka genomgått de fyra första elementärklasserna, möjlighet till ytterligare, avgiftsfria studier. Ungefär en tredjedel av folkskolans elever beräknas komma i åtnjutande av fortsatt undervisning.

*

Warschaus judeghetto

Den judiska stadsdelen i Warschau är strängt avskild från de av tyskar och polacker bebodda delarna av staden. Enligt den nya trafikordningen är det förbjudet för den tyska och polska befolkningen att beträda det judiska området. Detta kan endast ske med särskilt tillstånd av militärmyndigheten.

Även andra förändringar ha införts i syfte att hindra beröring mellan judarna och den övriga befolkningen. Så ha en rad nya bestämmelser utfärdats för spårvägstrafiken, i den av judar bebodda stadsdelen gå hädanefter tre judiska spårvägslinjer.

*

Juderegister i Belgien och Nordfrankrike

Enligt en förordning av militärbefälhavaren i Belgien och Nordfrankrike skall varje jude inom dessa områden, vilken fylla 15 år, vara förpliktigad att anmäla sig för införande i juderegistret. Vidare skola judiska företag, sammanslutningar och stiftelser anmälas.

Värdshus och pensionat, ägda eller förhyrda av judar, skola vara försedda med en trespråkig skylt: »Judiskt företag».

*

Holländsk förvaltning utan judar

Holländska inrikesministeriet har förordat, att inga personer, som helt eller delvis ha judisk härstamning, få inneha anställningar i förvaltningsorganen eller de offentliga rättsliga korporationerna. Detsamma gäller privaträttsliga föreningar och stiftelser, i vilka staten, en provins, ett samhälle eller annan offentlig korporation är delaktig.

*

Kriget som vapen mot ohörsamma

»Varje motstånd måste vi vara i stånd att bemöta genom krig av grannarna till det land, som vågar mottsätta sig oss. Om även vår fiendes grannar kollektivt skulle ställa sig mot oss, skola vi svara med allmänt världskrig».

Sions Vises Protokoll, n:r 7.

*

Semi-Gotha

Från Ghetton till Riddarhuset
Häftad kr. 5.-, inbunden kr, 8.-.
Visar hur Sveriges adel förjudats.

Den bibliske Moses

Av Jens Jürgens
Kr. 3.-.
Avslöjar mysteriet å Sinai berg.

»Folkmassan är blind»

»Vid utförandet av ändamålsenliga handlingar bör man räkna med massans låghet, ombytlighet, dess oförmåga att hålla ord och att förstå och högakta sitt eget livs villkor, sitt eget välstånd. Massans makt är blind, oförnuftig, oresonlig, lystrande till höger och vänster. En blind kan icke leda blinda utan att föra dem till avgrundens rand. Alltså, massans individer, uppkomlingar av folket, om ock genialiskt kloka, men utan insikter i politiken, äro icke i stånd att uppträda som massans ledare utan att bringa hela nationen på fall.»

Sions Vises Protokoll, n:r 1.

*

Schweiz' frimurarloger självupplösas»

Vid en nyligen hållen sammankomst med tongivande representanter för Schweiz' frimureri har beslutats, att de schweiziska logerna självmant skola upplösas. Motivet till åtgärden var: att för varje eventualitet rädda de stora rikedomar, varöver logerna förfoga. Logen i La Chaux-de-Fonds blev första »självupplösta» logen.

*

Den evige juden

»Baronen» Benjamin Hansford från den judiska börsfirman med samma namn har dömts 1,000 mark i böter och 250 mark i rättegångskostnader, emedan han »glömt» erbjuda schweiziska regeringen att inköpa 160,000 francs.

*

Paris judar

.Antalet i Paris med omgivningar sig uppehållande judar är - enligt *Le Matin* – 150,000.

Politiska frågor

»Alla hjärnsvaga politiker kasta sig över dessa nya frågor, på vilka våra agenter i pressen länkar publikens tankar, politiker, vilka icke begripa det minsta av det som de taga sig till att bedöma. Politiska frågor äro endast tillgängliga för dem som skapat och sedan århundraden leda politiken.»

Sions Vises Protokoll. n:r 13.

*

En prenumerationsblankett

medföljer detta nummer av Nationen. Då abonnemang genom postverket numera icke låter sig göra, må prenumeration verkställas direkt hos tidskriften.

*

NATIONEN under 1941

Nationen utkommer under 1941 med 6 nummer om 32 eller 40 sidor. Till följd av de under året starkt stegrade tryckningskostnaderna blir abonnemangspriset 5 kronor pr år och lösnummerpriset 1 krona.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer under 1940 med 6 nummer.
Abonnemangspris:
Helår ..... kr. 5:-
Halvår ..... kr. 2:75:-
Annonspris: 30 öre pr mm.
Lösnummerpris: 1 kr.

Adress: Box 1145 – Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Stockholms Bokindustri A,-B., Sthlm 1940.

Engelska frimureriets vapen
efter föreningen av Storlogen av London och Storlogen Ancient Mason 1813
I det nuv. engelska frimureriets vapen återfinnas samtliga judiska emblem från Storlogen Ancients vapen, tecknade av rabbinen Jacob Jehuda Leon Templo. Cherubimerna och den judiska förbundsarken behärska det hela, över förbundsarken står det hebreiska mottot »Qudesch Lajhovah». Såsom bandmotto synes orden: »Audi, Vide, Tace» (hör, se, tig).